

မြောင်းမြမြို့
ဝေဠုဝတီ ကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်
ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ကျေးဇူးရှင်
ဝေဠုဝတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး “ရှင်မုနိန္ဒ” ၏ ပုံတော်

၁၃၃၁-ခု၊ နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၁၄-ရက်
(၁၂-၄-၁၉၇၆) တနင်္လာနေ့ည ၉-နာရီ ၁၅-မိနစ်အချိန်
သက်တော် ၇၈၊ ဝါတော် ၅၈ တွင် ပျံလွန်တော်မူသည်။

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။ ပတိရူပဒေသဝါသ မင်္ဂလာ ပုဗ္ဗေကတပုညတာ မင်္ဂလာ အတ္တသမ္မာပဏိဓိ မင်္ဂလာနှင့် ဉာဏ်စဉ်တရားတော်.....	၁
၂။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်၊ ဝေဒနာနုပဿနာတရားတော်.....	၁၉
၃။ ခန္ဓာငါးပါးနှင့်သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး ဆက်စပ်ပုံဝိပဿနာတရားတော်.....	၃၈
၄။ ဓမ္မစကြာမြတ်သစ္စာ၏ဒုက္ခအပိုင်းအခန်း တရားတော်.....	၅၃
၅။ ဓမ္မစကြာအကျင့်သုံးမျိုးပြု သစ္စာလေးပါးတရားတော်.....	၇၄
၆။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်မှ ဝိညာဏပစ္စယာ နာမရူပံ အပိုင်းအခန်းတရားတော်.....	၁၀၂
၇။ ဥပပတ္တိဘဝပြတ်ပုံနှင့်ဆက်ပုံ ပစ္စုပ္ပန်ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတော်.....	၁၂၃
၈။ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နည်း အကျဉ်းချုပ်.....	၁၃၉
၉။ ဝေဠုဝတီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မေတ္တာပို့ဘာဝနာ.....	၁၆၂

မြောင်းမြမြို့ ဝေဠုဝတီကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်
ကျေးဇူးရှင် ဝေဠုဝတီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
အငြိမ်းစား စာရေးကြီး ဦးဘသောင်း လျှောက်ထားသဖြင့်
၁၃၂၆-ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော်(၈)ရက်နေ့တွင်
တပည့်တို့အား ဟောကြားဆုံးမတော်မူအပ်သော

**ပတိရူပဒေသဝါသ မင်္ဂလာ၊ ပုဗ္ဗေကတပုညတာ မင်္ဂလာ၊
အတ္တသမ္မာပဏီမိ မင်္ဂလာတရားတော်နှင့် ဉာဏ်စဉ်တရားတော်**

ပတိရူပဒေသဝါသ မင်္ဂလာ
ပုဗ္ဗေကတပုညတာ မင်္ဂလာ
အတ္တသမ္မာပဏီမိ မင်္ဂလာ
ဥဒယလောကေ ဟိတသုခဝဟနတော မင်္ဂလန္တိ ဝုစ္စတိ။

ဥဒယလောကေ၊ တမလွန်၊ ပစ္စုပ္ပန် နှစ်တန်သောလောက၌။ ဟိတ
သုခဝဟနတော၊ စီးပွားချမ်းသာကိုဆောင်တတ်သောကြောင့်။ မင်္ဂလန္တိ၊ မင်္ဂလာ
ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ စီးပွားချမ်းသာကိုဆောင်တတ်သောကြောင့် မင်္ဂလာ၊
ဥဒယမည်သော ယခုပစ္စုပ္ပန်လောက နောင်တမလွန်လောကတို့၌ သတ္တဝါ
တို့၏စီးပွားချမ်းသာကို ဆောင်တတ်သောကြောင့် မင်္ဂလာ။

သင့်လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သောအရပ်ကို ပတိရူပဒေသ
ဟုခေါ်သည်။

ပတိရူပဒေသ၊ သင့်လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သောအရပ်၌။
ဝါသော၊ နေရခြင်း။ ပတိရူပဒေသဝါသ၊ သင့်လျော်လျောက်ပတ်ကောင်းမြတ်
သောအရပ်၌နေရခြင်း။ ပတိရူပဒေသဝါသမင်္ဂလာဟာ ဘာကြောင့်မင်္ဂလာ
လဲ။ တမလွန်၊ ပစ္စုပ္ပန် နှစ်တန်သောလောက၏စီးပွားချမ်းသာကို ဆောင်တတ်
သောကြောင့် မင်္ဂလာ။ ဟုတ်ရဲ့လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား)။ ပတိရူပဒေသဝါသဆို
တာ မြတ်စွာဘုရား၏သာသနာထွန်းကားရာအရပ်မှာ နေကြရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
မှာ ပတိရူပဒေသဝါသမင်္ဂလာနဲ့ပြည့်စုံတယ်။ ဒို့လူစုဟာ ပတိရူပဒေသဝါသ

မင်္ဂလာနဲ့မပြည့်စုံကြဘူးလား...ဟေ့။ (ပြည့်စုံပါသည်ဘုရား)။ အေး...ပြည့်စုံတယ်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးရှေးဘဝ ရှေးရှေးကမ္ဘာ ရှေးရှေးဘုရားလက်ထက်က။ ကတပုညတာ၊ ပြုခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှုရှိသောပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်။ ရှေးရှေးသောဘုရားရှင်တို့လက်ထက်က ကုသိုလ်ကောင်းမှုမပြုခဲ့ကြဘူးလား၊ မပြုခဲ့ကြရင် ဘုရားသာသနာနဲ့လာကြုံနိုင်ကြပါ့မလား။ ဒီတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပုဗ္ဗေကတပုညတာမင်္ဂလာနဲ့ကော မပြည့်စုံကြဘူးလား။(ပြည့်စုံပါတယ်ဘုရား)။ အေး...ပြည့်စုံပါတယ်။

(၁) ပတိရူပဒေသဝါသ မင်္ဂလာ၊

(၂) ပုဗ္ဗေကတပုညတာ မင်္ဂလာ...လို့ မင်္ဂလာနှစ်ပါးနော်။ ပြီးတော့မှ အတ္တသမ္မာပဏီမိ မင်္ဂလာ။ စိတ္တံအတ္တာတိ ဝုစ္စတိ၊ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ အတ္တာတိ၊ အတ္တဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ခေါ်ဆိုအပ်၏။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ပဏီမိကဆုံးဖြတ်ချက်ချရမယ်။ အဲဒါ ယခုပြုလုပ်မှဖြစ်ကြမယ်။ ကိုယ်စိတ်ကို၊ကိုယ် ငါသည်ယနေ့မှစ၍ မကောင်းတာမလုပ်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရင် အတ္တသမ္မာပဏီမိ မင်္ဂလာ။ ငါသည်ယနေ့ကစ၍ သဒ္ဓါတရားနဲ့ပြည့်စုံတဲ့အလုပ်ကိုသာလုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရင် အတ္တသမ္မာပဏီမိမင်္ဂလာ။ ငါသည်ယနေ့ကစ၍ နှမြောဝန်တိုသောစိတ်ကိုပယ်၍ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းနှင့်သာမေ့လျော့တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရင် အတ္တသမ္မာပဏီမိ မင်္ဂလာဖြစ်တယ်။ စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ်စိတ်ကို ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်ကြဘူး။ ကိုယ်လုပ်နေကျအလုပ်ကိုသာ အယူသန်နေကြတယ်။ စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့အရေးကြီးတယ်။ အရေးမကြီးဘူးလား၊ အရွယ်တွေကလည်းကြီးလာကြပြီ၊ သေလည်းသေခါနီးနေပြီ၊ ကနေ့တောင်မှ ကိုယ်စိတ်ကိုကောင်းတဲ့ဘက်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်ရင် ဒီဘဝမှာတော့ သွားပြီ။ အတ္တသမ္မာပဏီမိ တဲ့လေ။ ဒီတော့ အတ္တသမ္မာပဏီမိစက်၊ ပုဗ္ဗေကတပုညတာစက်၊ ပတိရူပဒေသဝါသစက်။ ကိုယ်ကိုယ်ကို စက်သူဌေးကြီးတွေဖြစ်နေလို့ဖြစ်မှန်းမသိကြဘူး။ မင်းတို့ဟာ စက်သုံးလုံးပိုင်နေကြတယ်။ စက်ပိုင်နေတော့ ဒီစက်ကြီးကို လုံ့လဝိရိယနဲ့အုပ်ချုပ်ပြီးလုပ်ကိုင်ရင် ဒီစက်၏အကျိုးစီးပွားခံစားရမယ် မဟုတ်လား။ စက်ပိုင်ဖြစ်ပြီးတော့ မေ့လျော့နေရင် ဒီစက်ဟာ ကိုယ်ပြန်ဝါးလိမ့်မယ်။

စက်ဆိုတာ လည်ရင်လည်နိုင်မှ မလည်နိုင်ရင် ကိုယ်ပြန်ဝါးတဲ့အမျိုး။ ခုတရားနာနေကြတဲ့ပရိတ်သတ်ကြီး စက်သုံးလုံးပိုင်ရှင်တွေဘဲ။ လက်ညှိုးထိုးပြ လို့ရတဲ့ ခေါင်းတိုင်ကြီးနဲ့မီးခိုးတလူလူနဲ့စက်မှ စက်ထင်နေကြတာကိုး။ မ ဟုတ်ဘူး...ကွ။ ဟိုစက်ထက် ဒီစက်ကပိုအရေးကြီးတယ်။ ဘာစက်တဲ့။ အေး ...ပတိရူပဒေသဝါသစက်၊ ပုဗ္ဗေကတပုညတာစက်၊ အတ္တသမ္မာပဏီမိစက်။ အဲဒီစက်သုံးလုံးပိုင်ကြတဲ့ ပိုင်ရှင်ကြီးတွေပါကွယ်။ ညံ့တဲ့သူတွေမဟုတ်ကြပါ ဘူး။ ကိုယ်အကြောင်းကိုလည်း သိကြစမ်းပါ။ စက်သုံးလုံးပိုင်တာအကြောင်းပြု ရှိ၊ အလှအလိမ္မာပဂေး ဓမ္မဒိန္နာကလေး၊ ဓမ္မဒိန္နာဘိက္ခုနီမအကြောင်းကို ဟောခဲ့တာ မပြီးမပြတ်ဖြစ်နေလို့ ယနေ့တော့ပြီးအောင်ဘဲဟောရမှာဘဲနော်။

မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ် ဝေဠုဝန်ကျောင်းသီတင်းသုံးနေတော်မူ စဉ်အခါက ဝိသာခအမည်ရှိသောသူဌေးတစ်ယောက်သည် ဓမ္မဒိန္နာအမည်ရှိ သော ဘိက္ခုနီမထံသွားပြီးတော့ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာမေးသတဲ့...ကွယ်။ ရဟန်း ယောက်ျားတော့ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းမိန်းမတော့ ဘိက္ခုနီ၊ ရဟန်းမိန်းမတွေကို ရဲမေလို့ခေါ်ရင် လွဲများလွဲမလား၊ အဲဒီဓမ္မဒိန္နာအမည်ရှိသော ဘိက္ခုနီရဲမေ ထံမှာ ဝိသာခအမည်ရှိသောသူဌေးက သွားပြီးတော့အမေးပုစ္ဆာမေးသတဲ့။ ဝိသာခသူဌေးကအနာဂါမ်၊ ဓမ္မဒိန္နာဘိက္ခုနီမကရဟန္တာ၊ ရှေးလူဖြစ်သည့်အခါ တုန်းက ဝိသာခသူဌေးက သူ၏လင်ယောက်ျား၊ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမက သူဌေးက တော်၊ လူတုန်းက အကြင်လင်မယားဖြစ်ခဲ့တယ်။

အခုတော့ အဆင့်အတန်းကအင်မတန်ကွာတယ်မဟုတ်လား။ ဝိသာ ခသူဌေးသည် ဓမ္မဒိန္နာထေရီထံသို့သွား၍ ရိုသေစွာသေသေချာချာဦးချပြီး လျှင်...အယျ၊ အရှင်မ။ မွန်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို နာမည်မခေါ်ကောင်းဘူး။ လောကအကြောင်းမှာလည်းသူဌေး၊ လောကုတ္တရာအကြောင်းမှာလည်း အနာ ဂါမ်ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ အသုံးအစွဲအပြောအဆိုလိမ္မာတယ်။ နာမည်ထည့် ပြီးမခေါ်ဘူး။ စိတ်ထဲကတော့ ခေါ်များခေါ်ချင်မလားမသိဘူး။

အယျ၊ အရှင်မ။ သက္ကာယော သက္ကာယောတိ၊ သက္ကာယ၊ သက္ကာယ ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ကတမော၊ အဘယ်တရားမျိုးကို။ သက္ကာယော၊

သက္ကာယဟူ၍။ ဘဂဝတာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝုတ္တော၊ ဟောတော်မူအပ်ပါသနည်း။ အရှင်မ၊ သက္ကာယ-သက္ကာယဟုခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီသက္ကာယဆိုတာ အဘယ်တရားမျိုးကို သက္ကာယဟု မြတ်စွာဘုရားကခေါ်ပါသလဲ...တဲ့။ သူတို့အမေးအဖြေဟာ ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌိကိုမေးနေကြတာ၊ စာအုပ်ထဲကဟာတွေကို မေးနေကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဝိသာခကလည်းအနာဂါမ်ဖြစ်တော့ သက္ကာယအကြောင်း သူမသိဘူးလား၊ ဓမ္မဒိဋ္ဌာကလည်းရဟန္တာဖြစ်တော့ သက္ကာယအကြောင်း သူမသိဘူးလား၊ ကိုယ်တွေ့သိတဲ့တရားမေးနေတာ။ ယခုခေတ်အမေးအဖြေနဲ့ သီသိကလေးမက္ခဘူးလား။ ဒီတော့ ဓမ္မဒိဋ္ဌာက...အာဝုသော၊ ဒကာဝိသာခ။ ကိုယ်အောက်ကလူဖြစ်တဲ့အတွက် သူကတော့နာမည်ခေါ်တယ်၊ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို။ သက္ကာယော သက္ကာယောတိ၊ သက္ကာယဟူ၍။ ဘဂဝတာ ဝုတ္တော၊ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူအပ်သည်။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကို သက္ကာယဟုဟောတယ်။ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်။ အဲဒီရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့တရားငါးပါးတို့ကို လောဘဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ဥပါဒါန်တရားနှစ်ပါးက စွဲလမ်းတယ်တဲ့။ ဥပါဒါန်တရားကလေးပါး။ (၁)ကာမုပါဒန်၊ (၂)ဒိဋ္ဌပါဒါန်၊ (၃)သီလဗ္ဗတုပါဒါန်၊ (၄)အတ္တဝါဒုပါဒါန်ဟူ၍လေးပါးပြားသော်လည်း တရားကိုယ်ကောက်လိုက်တော့ လောဘနဲ့ဒိဋ္ဌိဘဲ။ ဒီတော့ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့တရားငါးပါးဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။ လောဘဒိဋ္ဌိဟူသော ဥပါဒါန်၏စွဲလမ်းရာ တရားငါးပါးလို့ဆိုလိုတယ်။ ဒါဖြင့် အရှင်မရယ်...ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာ ဘာကိုခေါ်သလဲဟု တဆင့်မေးလိုက်တော့...ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ် အဲဒီငါးပါးကိုဘဲ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးခေါ်တယ်။ ဒကာဝိသာခဟုဖြေတယ်။ အယျ၊ အရှင်မ။ သာမု၊ ကောင်းလိုက်တာ။ ဣတိ၊ ဤသို့အလွန်နှစ်သက်သဘောကျ၍ ရှေ့ဆက်ပြီးမေးပါရစေအုံးဟုဆိုပြီး သက္ကာယသမုဒယောတိ၊ သက္ကာယသမုဒယောဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ကတမော၊ အဘယ်တရားကို။ သက္ကာယသမုဒယော၊ သက္ကာယဖြစ်ကြောင်းဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်ပါသနည်း။ သက္ကာယတော့သိပါပြီ အရှင်မ။ သက္ကာယ၏ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ သမုဒယတရားကို ဘာရယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူပါသနည်းဟု တဆင့်

မေးပြန်တယ်။ အာဝုသောဝိသာခ၊ ဒကာဝိသာခ။ ယာယံတဏှာ၊ အကြင်တဏှာသည်။ ပေါနောဗ္ဘဝိကာ၊ သံသရာစက်ကိုဖြစ်စေတတ်၏။ နန္ဒီရာဂသဟဂတာ၊ နှစ်သက်ခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်းနှင့်တကွဖြစ်၏။ တတြာတတြာဘိနန္ဒီနီ၊ ထိုထိုအာရုံ၌ အလွန်တပ်မက်၏။ အယံတဏှာ၊ ဤတဏှာသည်။ ကတမာ၊ အဘယ်နည်းဟုမေးတော့...**ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာ**ဟုတ်လား။ ငါးဖြာအာရုံကာမဂုဏ်၌ တပ်နှစ်သက်သောတဏှာကို ကာမတဏှာ။ မိမိဘဝကိုမိမိတပ်နှစ်သက်တဲ့တဏှာကို ဘဝတဏှာ။ ဘဝ၏ကင်းငြိမ်းရာကို နှစ်သက်တဲ့တဏှာကို ဝိဘဝတဏှာ။ အဲဒီဝိဘဝတဏှာကတော့ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေကြမယ်နော်။ လူ့ဘဝ-နတ်ဘဝကင်းငြိမ်းခြင်းကိုအလိုရှိတာ ဝိဘဝတဏှာခေါ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ လူ့ဘဝ နတ်ဘဝဆိုတာ လူနတ်မှမရှိဘဲ။ လူ့ဘဝ နတ်ဘဝရှိပါအုံးမလား။ ပညတ်နယ်ကလေ။ အဲဒီလူ့ဘဝ နတ်ဘဝမရှိတဲ့ဟာကို ကင်းလွတ်ချင်တာကို ဝိဘဝတဏှာခေါ်တာ။ ကင်းလွတ်ချင်ရင် လူအနေနဲ့နတ်အနေနဲ့ အာရုံမပြုရဘူး။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအနေနဲ့ အာရုံပြုရတယ်။ အဲဒီလို ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကင်းလွတ်ချင်တော့မှ နိဗ္ဗာန်။ လူ့ဘဝတန်းလန်းကြီး နတ်ဘဝတန်းလန်းကြီး ကင်းလွတ်ချင်ရင် ဝိဘဝတဏှာခေါ်တယ်...နော်။ ယခုမင်းတို့တတွေ နိဗ္ဗာန်လိုချင်တယ်ဆိုတာ ဝိဘဝတဏှာဖြစ်နေတယ်။ သေသေချာချာလည်း သတိထားကြ။ အဲဒီကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာဆိုတဲ့ တဏှာသုံးပါးကို သက္ကာယ၏အကြောင်းဖြစ်တဲ့ သမုဒယလို့မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတယ်။ ဒကာဝိသာခရေ...တဲ့။ ဘယ်သူကဖြေတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာကဖြေတယ်။ ဒီတော့ ရှေ့တက်မေးပြန်တယ်။ ကောင်းလိုက်တာအရှင်မရယ်၊ ရှေ့ဆက်မေးပါရစေအုံး...တဲ့။

သက္ကာယ၏ချုပ်ရာနိရောဓဆိုတာဘယ်တရားလို့ မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူပါသလဲ။ တဿာယေဝ တဏှာယ၊ ထိုတဏှာသုံးပါး၏သာလျှင်။ ယောအသေသဝိရာဂနိရောဓော၊ အကြင်မဂ်ဖြင့် အကြွင်းမဲ့ချုပ်ရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သည်။ ယောစာဂေါ၊ အကြင်စွန့်ရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သည်။ ယောပဋိနိဿဂေါ၊ အကြင်တဖန်စွန့်လွှတ်ရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သည်။ ယာမုတ္တိ၊ အကြင်လွတ်ရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သည်။ ယော အနာလယော၊ အကြင်တွယ်တာခြင်းကင်းရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ အယံ၊ ဤတဏှာသုံးပါး၏ ကင်းရာဖြစ်တဲ့

တရားကို။ သက္ကာယ နိရောဓေါတိ၊ သက္ကာယချုပ်ရာတရားဟူ၍။ ဘဂဝတာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝုတ္တော၊ ဟောတော်မူအပ်လေသတည်း။ ဟုတ်လား။ ဒီတော့ သက္ကာယနိရောဓလည်း သိပြီမဟုတ်လား။ ဘာလဲ။ တဏှာသုံးပါးမှ ကင်းလွတ်ရာတရား။ တဏှာသုံးပါးမှကင်းလွတ်ရာ သက္ကာယနိရောဓသို့ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့တရားကို မြတ်စွာဘုရားကဘာလို့ဟောပါသလဲဆိုတော့ အဋ္ဌဂီကော၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော။ အရိယော၊ မြင့်မြတ်သော။ မဂ္ဂေါ၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသောမဂ်။ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသောမဂ်ဆိုတာ ဘာလဲအရှင်မဆိုတော့...။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ **အမှန်မြင်ခြင်း။** သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ၊ **အမှန်ကြံခြင်း။** သမ္မာဝါစာ၊ **အမှန်ပြောခြင်း။** သမ္မာကမ္မန္တ၊ **အမှန်ပြုလုပ်ခြင်း။** သမ္မာအာဇီဝ၊ **မှန်သောအသက်မွေးခြင်း။** သမ္မာဝါယမ၊ **အမှန်အားထုတ်ခြင်း။** သမ္မာသတိ၊ **အမှန်ကိုအောက်မေ့ခြင်း။** သမ္မာသမာဓိ၊ **မှန်သောအာရုံ၌တည်ကြည်ခြင်း။** အဲဒီတရားရှစ်ပါးကို နိရောဓသို့ဆိုက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ အကျင့်တရားလို့ မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတယ်...လို့ တခါ ဘယ်သူကဖြေပြန်တယ်။ ဓမ္မဒိန္နာကဖြေတယ်။ ဒီတော့ သက္ကာယဆိုတာက ဒုက္ခသစ္စာ၊ သက္ကာယသမုဒယဆိုတာ သမုဒယသစ္စာ၊ သက္ကာယနိရောဓဆိုတာက နိရောဓသစ္စာ၊ သက္ကာယနိရောဓ ဂါမိနိ ပဋိပဒါဆိုတာက မဂ္ဂသစ္စာ၊ သစ္စာလေးပါး ကုန်မသွားဘူးလား။

သစ္စာလေးပါးကုန်သွားပြီးတော့မှ သက္ကာယနဲ့ဥပါဒါန်ဆိုတာအတူတူလား၊ တခြားစီလားလို့မေးပြန်တယ်။ ဒီတော့ သက္ကာယနဲ့ဥပါဒါန်နဲ့တခြားစီ။ သို့ပေမဲ့ သက္ကာယမှကင်းပြီးတော့ ဥပါဒါန်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လောဘ၊ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ဥပါဒါန်တရားဟာ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ သက္ကာယကိုစွဲပြီးတော့ ဖြစ်ရတယ်။ သက္ကာယကို ဥပါဒါန်၊ ဥပါဒါန်ကို သက္ကာယလို့ ဒီလိုမမှတ်လိုက်ပါနဲ့။ သက္ကာယတခြား ဥပါဒါန်တခြားပါတဲ့။ ဒီလိုမဖြေဘူးလား။ ဒီတော့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်တို့သိထိုက်တဲ့တရား သိသင်တဲ့တရားကို သူကလည်း အနာဂါမ်ဖြစ်နေတော့ သိပြီးသား။ ဓမ္မဒိန္နာ ထေရီမကလည်း ရဟန္တာဖြစ်နေတော့ ဒီတရားသိပြီးသား။ ဒီတော့ ကိုယ်တွေ့တရားမေးနေတာ။ စာတရားကိုမေးနေတာလား။ (ကိုယ်တွေ့တရားကိုမေးနေကြတာပါဘုရား)။ စာအမေး၊အဖြေလား။ တရားအမေး၊အဖြေလား။ (တရားအမေးအဖြေ)။ အလွန်ကောင်းတယ်။ ဒီတော့ ဘာဆက်ပြီးမေးပြန်သလဲဆို

တော့...အရှင်မ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်ပါသလဲတဲ့။ ဝိသာခကဆက် ပြီးမေးပြန်တယ်။ ဘယ်သူကမေးတယ်၊ ဝိသာခကမေးတယ်၊ ဓမ္မဒိန္နာက ဘယ် လိုဖြေတယ်၊ အာဝုသော ဝိသာခ၊ ဒကာဝိသာခ။ အသုတဝါ၊ အကြားအမြင် မရှိသော။ အရိယာနံ၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။ အဒဿာဝီ၊ မသိမမြင်တဲ့။ အ ရိယဓမ္မဿ၊ အရိယာတို့၏တရား၌။ အကောဝိဒေါ၊ မသိမလိမ္မာသော။ အရိ ယာဓမ္မ၊ အရိယာတို့၏တရား၌။ အဝိနိတော၊ အဆုံးအမကင်းသော အရိယာ ကိုမမြင်ဘူးတဲ့။ အရိယာတရား၌ မလိမ္မာ၊ အရိယာတရား၌ အဆုံးအမကင်း သော သူတော်ကောင်းတို့ကို မသိမမြင်ဘူးတဲ့။ သူတော်ကောင်းတရား၌ မ လိမ္မာဘူးတဲ့။ သူတော်ကောင်းတရား၌ အဆုံးအမကင်းတဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပုထုဇဉ်လို့ ခေါ်တယ်။ အသုတဝါ၊ အကြားအမြင်မရှိသော။ ပုထုဇဉ်နော၊ ပညာမျက်စိအစွမ်းမသန် အနွပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အနွပုထုဇဉ်လေ။ ဘယ် လိုယူမလဲဆိုတော့ ရုပ်ကိုအတ္တ၊ ရုပ်ရှိသောအတ္တ၊ အတ္တ၌ရုပ်တည်သည်၊ ရုပ် ၌အတ္တတည်သည်လို့ ရုပ်ကိုအစွဲပြု၍လေးမျိုးဖြစ်တယ်တဲ့။ ရုပ်ကိုအစွဲပြုလို့ ဘယ်နှစ်မျိုးဖြစ်တယ်၊ (လေးမျိုးဖြစ်ပါသည်ဘုရား)။ ပြီးတော့မှ ဝေဒနာသည် အတ္တ၊ ဝေဒနာရှိသောအတ္တ၊ အတ္တ၌တည်သောဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ၌တည်သော အတ္တလို့ ဝေဒနာကိုအစွဲပြု၍လေးပါး။ သညာသည်အတ္တ၊ သညာရှိသောအတ္တ၊ အတ္တ၌တည်သောသညာ၊ သညာ၌တည်သောအတ္တလို့ သညာကိုအစွဲပြု၍ လေးမျိုး။ သင်္ခါရကိုအတ္တ၊ သင်္ခါရရှိသောအတ္တ၊ အတ္တ၌တည်သောသင်္ခါရ၊ သင်္ခါရ၌တည်သောအတ္တလို့ သင်္ခါရကိုအစွဲပြု၍လေးပါး။ ဝိညာဏ်သည်အတ္တ၊ ဝိညာဏ်ရှိသောအတ္တ၊ အတ္တ၌တည်သောဝိညာဏ်၊ ဝိညာဏ်၌တည်သောအတ္တ လို့ ဝိညာဏ်ကိုအစွဲပြု၍လေးပါး။ ဒီတော့ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ် ဆိုတဲ့တရားငါးပါးကိုအစွဲပြု၍ တစ်ပါးတစ်ပါးလျှင် လေးပါးစီပြားသောကြောင့် ၄×၅လီ=၂၀ဖြစ်တယ်။ ဒကာဝိသာခရေ...လို့ ဘယ်သူကဖြေတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာ ကဖြေတယ်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၂၀-ကိုဖြေပြီးမှ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဘယ်လိုများ မဖြစ် ပါသလဲ။ ဘယ်လိုအခါကျမှ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းပါသလဲလို့ တစ်ခါထပ်မေးပြန် တယ်တဲ့။ မေးတော့...သုတဝါ၊ အကြားအမြင်လည်းရှိသော။ အရိယဓမ္မဿ၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်၏တရား၌။ ကောဝိဒေါ၊ လိမ္မာသော။ အရိယဓမ္မေ၊ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏တရား၌။ ဝိနိတော၊ ကောင်းစွာဆုံးမအပ်ပြီးသော၊ သူတော်ကောင်း တို့ကိုမြင်တတ်သော၊ သူတော်ကောင်းတရား၌လိမ္မာသော၊ သူတော်ကောင်း

တရား၌ ဆုံးမအပ်ပြီးသော။ အရိယာသာဝကော၊ အရိယာသာဝကပုဂ္ဂိုလ်
 သည်။ ရုပ်ကိုအတ္တ၊ ရုပ်ရှိသောအတ္တ၊ အတ္တ၌တည်သောရုပ်၊ ရုပ်၌တည်သော
 အတ္တဟူ၍ မစွဲလမ်း၊ ဟုတ်လား။ ထိုနည်းတူစွာ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိ
 ညာဏ်ဆိုတဲ့တရားတို့မှာလည်း အစွဲအလမ်း ကင်းတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို
 သက္ကာယဒိဋ္ဌိမဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ခေါ်တယ်...လို့ ဘယ်သူကဖြေတယ်။ ဓမ္မ
 ဒိန္နာထေရီမကဖြေတယ်။ သူတို့ညာဏ်ထဲမှာတော့ ရှင်းနေမှာပေါ့။ အတ္တဒိဋ္ဌိ
 ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မှာဖြစ်တယ်၊ အတ္တဒိဋ္ဌိကင်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်
 ပုဂ္ဂိုလ်မှာကင်းတယ်၊ မရှင်းဘူးလား။ (ရှင်းပါတယ်ဘုရား)။

သက္ကာယနဲ့ဒိဋ္ဌိကွဲသွားတယ်။ ခန္ဓာငါးပါးကို သက္ကာယလို့ခေါ်တယ်။
 ဟုတ်လား။ အတ္တကို ဒိဋ္ဌိခေါ်တယ်။ သက္ကာယဆိုတဲ့ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ အတ္တဆို
 တဲ့ဒိဋ္ဌိနဲ့ ပေါင်းဆုံသောကြောင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။ ဒီလိုမဟုတ်လား။ တကယ်
 အဟုတ်အမှန်ဆိုတဲ့ ရုပ် ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ်ကို တကယ်အ
 ဟုတ်အမှန်မရှိတဲ့ သူကောင် ငါကောင် သတ္တဝါကောင်နဲ့လွဲမှားပြီးတော့
 ထင်နေကြတာကို သက္ကာယဒိဋ္ဌိခေါ်တယ်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဟာ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်
 မှာ ရှိတယ်။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိရှိသေးသလား။ (မရှိပါ
 ဘုရား)။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိရှိမရှိကိုမေးပြီးတော့၊ ဘာမေးသလဲဆိုတော့...မဂ္ဂင်ရှစ်
 ပါး နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားကို မေးပြန်တယ်။ ခုတင်က ဒုက္ခသစ္စာ၊ သ
 မုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတဲ့ သစ္စာလေးပါးကိုမေးပြီးမှ မဂ္ဂင်
 ရှစ်ပါးကို ပြန်ကောက်ပြန်တယ်။ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတာ ဘာခေါ်သလဲလို့ မေးပြန်
 တယ်။ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတဲ့မဂ်ကို မဂ္ဂသစ္စာခေါ်တယ် ဝိသာခဇေ...တဲ့။ အင်္ဂါ
 ရှစ်ပါးရှိတဲ့မဂ်ကို မဂ္ဂသစ္စာလို့တခါပြန်ပြောတယ်။ ဒါဖြင့်တခါဆက်လိုက်ပြန်
 တော့ ဒီအင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတဲ့မဂ္ဂသစ္စာဟာ သင်္ခတ,တရားလား၊ အသင်္ခတ,တရား
 လားလို့ မေးပြန်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟာ လောကီလား လော
 ကုတ္တရာလားဆိုတော့ လောကုတ္တရာမဟုတ်လား။ လောကုတ္တရာဆိုတာ နိဗ္ဗာန်
 နဲ့ဆက်နေတော့ အသင်္ခတ,တရားများဖြစ်နေမလားလို့ ယောင်နေမှာစိုးလို့၊
 မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟာ သင်္ခတ,လား၊ အသင်္ခတ,လားလို့ ဆက်မေးပြန်တယ်။ ဆက်
 မေးတော့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟာ သင်္ခတ,တရားတဲ့။ နိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး သင်္ခတချည်း
 ပေါ့။ နိဗ္ဗာန်က ဘာတရား။ (အသင်္ခတ,တရားပါဘုရား)။ ကျန်တာက သင်္ခတ

တရားဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ကလွဲရင် သင်္ခတ,တရားချည်းပေါ့။ ဒါကြောင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟာ သင်္ခတ,တရားပါလို့ ဖြေတယ်နော်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသင်္ခတ,တရားလို့ ဖြေပြီးတော့မှ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်တို့ရဲ့အရာ အမေးပုစ္ဆာကုန်သွားပြီ။ တစ်ခါ အနာဂါမ်တို့ရဲ့ သမာဓိစခန်းတက်ပြီးတော့ မေးပြန်တယ်။ အနာဂါမ်တို့ရဲ့အရာဖြစ်တဲ့ သမာဓိစခန်းတက်ပြီးမေးတော့...အရှင်မ။ သမာဓိဆိုတာ ဘာကိုခေါ်ပါသလဲ။ သမာဓိနိမိတ္တ၊ သမာဓိရဲ့အကြောင်းဆိုတာ ဘာလို့ခေါ်ပါသလဲ။ သမာဓိပရိက္ခာရ၊ သမာဓိရဲ့အခြံအရံဆိုတာ ဘာလဲ။ သမာဓိဘာဝနာ၊ သမာဓိကိုပွားအောင် ဘယ်တရားနဲ့လုပ်ရပါသလဲ။ သမာဓိစခန်းတက်လှမ်းမေးတယ်။ သမာဓိစခန်းဆိုတာ သကဒါဂါမ်တို့ရဲ့အရာမဟုတ်။ အနာဂါမ်ကျမှ သမာဓိစခန်းမြဲတယ်နော်။ အနာဂါမ်မရောက်မချင်း သမာဓိမမြဲနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သမာဓိစခန်းတက်လှမ်းမေးတော့...အာဝုသော ဝိသာခ။ ဒကာ ဝိသာခ။ စိတ္တဿ၊ စိတ်၏။ ဧကဂ္ဂတာ၊ တစ်ခုတည်းသောအာရုံကို ယူသော အဖြစ်သည်။ သမာဓိ၊ သမာဓိမည်၏။ သမာဓိဆိုတာ ဧကဂ္ဂတာကိုခေါ်ပါတယ် ဝိသာခရေ...တဲ့။ ဟုတ်လား။ (မှန်ပါဘုရား)။ စိတ်၏တစ်ခုတည်းသော အာရုံကိုယူတာ သမာဓိ။ သမာဓိနိမိတ္တဆိုတာ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကိုခေါ်တယ်...ဟေ့။ သမာဓိပရိက္ခာရဆိုတာ သမ္ပပ္ပခါန်လေးပါးကို ခေါ်သတဲ့ကွယ်။ သမ္ပပ္ပခါန်လေးပါးဟာ သမာဓိရဲ့အခြံအရံဖြစ်တယ်။ သမာဓိဘာဝနာဆိုတာက သတိပဋ္ဌာန်,သမ္ပပ္ပခါန်တရားတို့ကို ပွားများခြင်းကိုခေါ်တယ်။ သမာဓိနဲ့ပတ်သက်လို့ ကြာရွက်ကိုခါးနဲ့တိတိကျကျကြီးဖြတ်သလို မဖြေဘူးလား။ အင်မတန်ထက်သန်သောဉာဏ်နော်။ အင်း...မိန်းမပင်ဖြစ်သော်လည်း ဒီမိန်းမမျိုးဟာ ရဲမေ,မခေါ်ထိုက်ဘူးလား။ ဒီမိန်းမမျိုးမှရဲမေခေါ်ထိုက်တာ။ ဟုတ်လား။ အဲဒီလို သမာဓိအကြောင်းမေးပြီးတော့မှ နောက်တခါ ဘာမေးပြန်သလဲဆိုတော့...သင်္ခါရတရား ဘယ်နှစ်ပါးရှိပါသလဲလို့ မေးပြန်တယ်။ မေးတော့မှ ကာယသင်္ခါရ၊ ဝစီသင်္ခါရ၊ စိတ္တသင်္ခါရ တရားသုံးပါးရှိကြောင်းဖြေတယ်ဟုတ်လား။ (မှန်ပါဘုရား)။ စချီကတဲကသိတယ်။ ဘာရည်ရွယ်လို့မေးတယ်ဆိုတာ၊ ရှေ့ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားပုံကိုမေးချင်လို့...ဒါကိုချီတာ။ လူပါးလူပါးချင်းတော့ ရိပ်မိတာပေါ့။ ဒါဖြင့် ကာယသင်္ခါရဆိုတာ ဘာကိုခေါ်ပါသလဲ။ အဿာသ၊ ပဿာသ၊ ကာယသင်္ခါရ။ ထွက်လေဝင်လေကို ကာယသင်္ခါရလို့ ခေါ်တယ် ဝိသာခရေ...တဲ့။ ဝစီသင်္ခါရဆိုတာ ဘာခေါ်သလဲ။ ဝိတက္က, ဝိစာရ

ဝစီသင်္ခါရာ။ ဝစီသင်္ခါရာဆိုတာ ဝိတက်,ဝိစာရကို ခေါ်တယ်။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ စိတ္တသင်္ခါရာ။ ဝေဒနာ,သညာနှစ်ပါးကို စိတ္တသင်္ခါရာခေါ်တယ်။ ထွက်လေဝင်လေကိုဘာကြောင့် ကာယသင်္ခါရလို့ခေါ်သလဲမေးတော့...ထွက်လေဝင်လေဟာ ကိုယ်၌ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်နှင့်စပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ထွက်လေဝင်လေကို ကာယသင်္ခါရ ဟုတ်လား။ ပထမစိတ်က စိတ်ကူးကြံစည်ပြီးမှ နှုတ်ကထွက်ပြီးစကားပြောရတယ်။ စိတ်ကူးတာ ဝိတက်၊ ကြံစည်တာ ဝိစာရ။ အဲဒီဝိတက် ဝိစာရနှစ်ပါးအရင်းခံပြီးတော့မှ စကားပြောရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝိတက် ဝိစာရကို ဝစီသင်္ခါရလို့ခေါ်တယ်။ ဝေဒနာ သညာ စိတ္တသင်္ခါရာ၊ ဝေဒနာ သညာဆိုတဲ့တရားဟာ စိတ်၌တည်တယ်။ စိတ်နှင့်စပ်တယ်၊ အေး...ဒါကြောင့် ဝေဒနာ,သညာနှစ်ပါးကို စိတ္တသင်္ခါရာခေါ်တယ်နော်။ ဒီတော့ ကာယသင်္ခါရလည်းနားလည်ပြီ၊ ဝစီသင်္ခါရလည်းနားလည်ပြီ၊ စိတ္တသင်္ခါရလည်းနားလည်ပြီ၊ သုံးပါးစလုံးနားလည်ပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် အမေးအဖြေလုပ်ကြတာ။ ဒီတော့ ဝေဒနာ,သညာချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားသောပုဂ္ဂိုလ်၏စိတ်မှာ ဘယ်လိုများဖြစ်ပါသလဲ။ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားတာကို မေးချင်လို့ဆက်တာ။ ဒကာဝိသာခ...ရေ။ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ငါနိရောဓသမာပတ်ဝင်စားအုံးမယ်၊ ငါနိရောဓသမာပတ်ဝင်စားနေတယ်၊ ငါနိရောဓသမာပတ်ဝင်စားပြီးပြီလို့ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီလိုစိတ်မရှိဘူး။ ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတော့ နိရောဓသမာပတ်မဝင်စားမီ ရှေ့အဖို့က နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားဖို့ရာ စိတ်ကိုဆောက်တည်ရတယ်။ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားနေတဲ့အတောအတွင်းမှာ အဲဒီလိုစိတ်တွေမဖြစ်စကောင်းဘူးတဲ့။ နိရောဓသမာပတ်ဟာ အနာဂါမ် ရဟန္တာတို့နဲ့ပတ်သက်လို့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးနှင့်ဆိုင်သောအမေး။ ဒါဖြင့်ဟုတ်ပါပြီ အရှင်မ။ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကာယသင်္ခါရာ၊ ဝစီသင်္ခါရာ၊ စိတ္တသင်္ခါရာဆိုတဲ့တရားသုံးပါးဟာ ဘယ်သူကအရင်ချုပ်ပါသလဲ...တဲ့။ တခါဆက်ပြီးမေးပြန်တယ်။ မေးပြန်တော့ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်စသည်ဖြင့် ဈာန်အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားပြီးမှ နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားလို့ရတာကိုး။ ဒီတော့ ဒုတိယဈာန်ကတဲက ဝိတက်,ဝိစာရချုပ်သွားပြီ၊ စတုတ္ထဈာန်ကျတော့ ထွက်လေဝင်လေချုပ်ပြီ၊ ဒီတော့ ဝစီသင်္ခါရကစချုပ်တယ် ဒကာဝိသာခရေ...တဲ့။ ဝစီသင်္ခါရချုပ်ပြီးတော့မှ ထွက်

လေဝင်လေဆိုတဲ့ ကာယသင်္ခါရချုပ်တယ်။ နောက်ဆုံးပိတ်မှ ဝေဒနာ၊ သညာ ဆိုတဲ့ စိတ္တသင်္ခါရချုပ်တယ်တဲ့ ဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကောင်းလိုက်တာအရှင် မရယ်...သိပါပြီ။ ရှေ့ကို နိရောဓသမာပတ်မှထတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ ဘယ်လိုဖြစ်ပါ သလဲ၊ တခါမေးပြန်တယ်။ နိရောဓသမာပတ်မှထတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ငါနိရောဓသ မာပတ်မှထ၊တော့မယ်၊ ငါ နိရောဓသမာပတ်မှထ၊ပြီ၊ ငါ နိရောဓသမာပတ် မှထ၊ပြီးပြီလို့ ဒီလိုစိတ်မရှိဘူးတဲ့။ မဝင်စားမီ ရှေ့အဖို့ကတော့ ဝင်စားမယ်၊ ဘယ်တော့ထမယ်လို့ စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်ခြင်းရှိတယ်တဲ့။ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ် နေတော့ ဝင်စားတဲ့အခါမှ ဒီစိတ်တွေမဖြစ်စကောင်းပါဘူးတဲ့။ ဒါဖြင့် ဟုတ် ပါပြီ...အရှင်မ။ နိရောဓသမာပတ်မှထတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သင်္ခါရသုံးပါးတို့တွင် ဘယ် သင်္ခါရက ရှေးဦးစွာဖြစ်ပါသလဲ...တဲ့။ ချုပ်တုန်းကတော့ ဝစီသင်္ခါရကချုပ် တယ်။ ပြီးတော့ ကာယသင်္ခါရချုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ စိတ္တသင်္ခါရချုပ်တယ်ဆို တာ အစဉ်အတိုင်းမှတ်မိပါပြီ...တဲ့။ ထတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘယ်သင်္ခါရကစပြီးဖြစ် ပါသလဲလို့ မေးပြန်တယ်။ ထတဲ့အခါကျတော့ ဝေဒနာ၊ သညာဆိုတဲ့ စိတ္တ သင်္ခါရကစ၍ဖြစ်တယ်၊ စိတ္တသင်္ခါရဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှ ထွက်လေဝင်လေဆိုတဲ့ ကာယသင်္ခါရဖြစ်တယ်၊ ထွက်လေဝင်လေဆိုတဲ့ ကာယသင်္ခါရဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် မှ ဝိတက်၊ဝိစာရဆိုတဲ့ ဝစီသင်္ခါရဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဝင်စားတဲ့အခါမှာ အ စဉ်အတိုင်းချုပ်ပုံ။ ထတဲ့အခါမှာ အစဉ်အတိုင်း ထပုံ။ ဒီသင်္ခါရသုံးပါးချုပ် ပုံ ထပုံကိုမေးချင်လို့ သင်္ခါရဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲလို့ ချီတာ။ (ဟုတ်ပါသည် ဘုရား)။ လက်တွေ့ပုဂ္ဂိုလ်ချင်းမေးကြတာနော်။ နောက်နိရောဓသမာပတ်က ထတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဖဿဘယ်နှစ်ပါးဖြစ်ပါသလဲလို့ ဆက်မေးပြန်တော့...သုည တဖဿ၊ အနိမိတ္တဖဿ၊ အပဏီဟိတဖဿဆိုတဲ့ ဖဿသုံးမျိုးနဲ့တွေ့တယ် တဲ့။ ဒါဖြင့် နိရောဓသမာပတ်မှထသောပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စိတ်သည် ဘယ်သို့ညွတ် တယ်။ ဘယ်သို့ကိုင်တယ်။ ဘယ်သို့ရှိုင်းတယ်လို့ ဆိုရပါမလဲ။ နိရောဓသ မာပတ်မှထတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စိတ်သည် နိရုဓမိဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်သို့ညွတ်တယ်။ နိဗ္ဗာန် သို့ကိုင်တယ်။ နိဗ္ဗာန်သို့ရှိုင်းတယ်။ နိရောဓသမာပတ်မှ ထသောပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုပြီးထတယ်တဲ့...ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ အမေးအဖြေပြီးသွားပြီ။ ပြီးတော့မှ ရဟန္တာအဖြစ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ မေးခွန်းကိုမေးချင်လို့ တခါ ဘယ်ကစပြန်သလဲဆိုတော့...ဝေဒနာ ကစပြန်တယ်။ အရှင်မ...။ ဝေဒနာဘယ်နှစ်ပါးရှိသလဲ...တဲ့...ဟုတ်လား။

သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာလို့ ဝေဒနာသုံးပါးရှိတယ်။ ဒကာဝိသာခရေ...တဲ့။ ဝေဒနာသုံးပါးတော့ သိပါပြီအရှင်မ။ သုခဝေဒနာသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော ချမ်းသာဆင်းရဲ၊ ဒုက္ခဝေဒနာသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော ချမ်းသာဆင်းရဲ၊ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိပါသလဲလို့ တခါဆက်ပြီးမေးပြန်တယ်။ ဒကာဝိသာခရေ...ရေ။ သုခဝေဒနာမှာ ဌတိသုခ၊ ဝိပရိဏာမဒုက္ခရှိတယ်။ သုခဝေဒနာဆိုတာ တည်နေ တုန်းချမ်းသာတယ်၊ ပျက်စီးသွားရင်ဆင်းရဲတယ်။ ဒုက္ခဝေဒနာကော အဘယ် ချမ်းသာ အဘယ်ဆင်းရဲရှိပါသလဲမေးတော့ ဌတိဒုက္ခ ဝိပရိဏာမသုခရှိတယ်။ ဒုက္ခဝေဒနာသည် တည်နေတုန်းဆင်းရဲတယ်။ ပျက်သွားတော့ချမ်းသာတယ်။ ဒီတော့ သုခဝေဒနာနဲ့ပြည့်စုံနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များက သတိထားကြဖို့ပေါ့။ ခုနေ တော့ ချမ်းသာနေတာဘဲနော်။ ဒီသုခဝေဒနာဟာ တစ်နေ့ကျတော့ ကေန္တ ပျက်စီးမယ်။ ပျက်တော့ချမ်းသာပါအုံးမလား။ ခွေးရှူးကိုက်ခံရမဲ့လူဟာအသိ သာကြီး ယောင်ကလေးငုတ်စိငုတ်စိဆိုတာလိုဘဲ။ ဆင်းရဲတွေ့ချင်တဲ့လူဟာ ချမ်းသာတာက စတယ်နော်။ အဲဒါသတိထားကြပါ။ ဒီချမ်းသာကြီးဟာ ဘယ် တော့မှမပျောက်၊မပျက်နိုင်တော့ဘူးလို့ စိတ်မှာစွဲမနေကြပါနဲ့။ ဒီလိုမဟုတ် လား။ အေး...ဒါဖြင့် ဒုက္ခတွေ့နေတဲ့လူကလည်း ဒုက္ခတွေ့နေတာဟာ သုခ တွေ့ဖို့ဘဲလို့ အားတက်စမ်းပါ။ အားမတက်ထိုက်ကြဘူးလား။ အေး...ဒါဖြင့် အဒုက္ခမသုခခေါ်တဲ့ ဥပေက္ခာဝေဒနာက အဘယ်ချမ်းသာ အဘယ်ဆင်းရဲ ရှိပါသလဲလို့မေးတော့...အညာဏဒုက္ခ၊ ညာဏသုခ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာဟာ မသိရင်ဆင်းရဲ၊ သိရင်ချမ်းသာတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်လား။

အဲဒီတော့ သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာဟူသော ဝေဒနာ၏ချမ်းသာဆင်းရဲကို ဘယ်သူကဖြေတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမက ဖြေ တယ်။ အေး...ဓမ္မဒိန္နာထေရီမက ဖြေတယ်နော်။ ကောင်းလိုက်တာအရှင်မ ရယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီးမေးပါရစေအုံးတဲ့။ (ကြံသကာဘသောင်းများဖြစ်နေသလား မသိဘူး)။ ဝိသာခသုဋ္ဌေးက အင်မတန်လျှာရှည်တာ။ ရှေ့ဆက်ပြီး တက်တက် မေးပြန်တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့။ သုခဝေဒနာမှာ အဘယ်အနုသယကိန်းပါ သလဲ။ ဒုက္ခဝေဒနာမှာ အဘယ်အနုသယကိန်းပါသလဲ။ အဒုက္ခမသုခဝေဒ နာမှာ အဘယ်အနုသယကိန်းပါသလဲ။ အနုသယကိန်းပုံကိုဆက်မေးပြန်တယ်။

ဒကာဝိသာခ...ရေ။ သုခဝေဒနာမှာရာဂါအနုသယကိန်းသက္ကဲ့။ ဒုက္ခဝေဒနာ
 မှာ ပဋိဗ္ဗာနုသယကိန်းသက္ကဲ့။ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာမှာ အဝိဇ္ဇာနုသယကိန်း
 သက္ကဲ့လို့ ဘယ်သူကဖြေတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမကဖြေတယ်။ ဒါဖြင့် အ
 လုံးစုံသော သုခဝေဒနာ၊ အလုံးစုံသော ဒုက္ခဝေဒနာ၊ အလုံးစုံသော အဒုက္ခ
 မသုခဝေဒနာတိုင်းမှာ ရာဂါနုသယ၊ ပဋိဗ္ဗာနုသယ၊ အဝိဇ္ဇာနုသယကိန်းပါသ
 လားလို့ ဆက်မေးပြန်တယ်။ အလုံးစုံတော့ မကိန်းပါဘူး...ဟေ့။ သုခဝေဒ
 နာတိုင်း ရာဂါနုသယ၊ ဒုက္ခဝေဒနာတိုင်း ပဋိဗ္ဗာနုသယ၊ အဒုက္ခမသုခဝေဒ
 နာတိုင်း အဝိဇ္ဇာနုသယ မကိန်းပါဘူးတဲ့...နော်။ ပြီးတော့မှ ရှေ့ဆက်ပြီးမေး
 ပြန်တာက သုခဝေဒနာမှာဘာကိုပယ်ရမှာလဲ။ သုခကိုပယ်ရမှာလား။ ကိန်း
 တဲအနုသယကိုပယ်ရမှာလား။ ဒုက္ခဝေဒနာမှာဘာကိုပယ်ရမှာလဲ။ ဒုက္ခကိုပယ်
 ရမှာလား။ ကိန်းတဲအနုသယကိုပယ်ရမှာလားလို့ မေးပြန်တယ်။ မေးပြန်
 တော့ ဘယ်နှယ်ဖြေတယ်။ **သုခကိုသိအောင်လုပ်၍ သုခမှာကိန်းတဲအနုသယ
 ကိုပယ်ရမယ်။** သုခမှာအနုသယကိန်းတော့ ဒီသုခကိုမသိဘဲနဲ့ ကိန်းတဲအနု
 သယကိုပယ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒီတော့ သုခကိုသိအောင်လုပ်၍ သုခမှာကိန်းတဲ
 ရာဂါနုသယကိုပယ်ရမယ်။ (မှန်ပါ့ဘုရား)။ **ဒုက္ခကိုသိအောင်လုပ်၍ ဒုက္ခမှာ
 ကိန်းတဲ ပဋိဗ္ဗာနုသယကိုပယ်ပါတဲ့။** (မှန်ပါ့ဘုရား)။ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာ၊
**ဥပေက္ခာကို သိအောင်လုပ်၍ ဥပေက္ခာမှာကိန်းတဲ အဝိဇ္ဇာနုသယကိုပယ်ပါ
 လို့** ဒီလိုဖြေတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ အားကြီးကောင်း
 လိုက်တာ။ ကိုယ်တရား ကိုယ်သိပ်ကောင်းနေတာဘဲ။ သူများတော့ကောင်းလား
 မကောင်းလား မသိဘူး။ ဒါဖြင့် အရှင်မ။ အလုံးစုံသောသုခဝေဒနာမှာကိန်း
 တဲရာဂါနုသယကိုပယ်ရမှာလား။ အလုံးစုံသောဒုက္ခဝေဒနာမှာကိန်းတဲ ပဋိဗ္ဗာ
 နုသယကိုပယ်ရမှာလား။ အလုံးစုံသော အဒုက္ခမသုခဝေဒနာမှာကိန်းတဲ အ
 ဝိဇ္ဇာနုသယကို ပယ်ရမှာလား...လို့ တဆင့်တက်မေးပြန်တော့...

အာဝုသော ဝိသာခ၊ ဒကာဝိသာခ။ သဝိတက္ကံ၊ ဝိတက်နှင့်တက္ကလည်း
 ဖြစ်သော။ သဝိစာရံ၊ ဝိစာရနှင့်တက္ကလည်းဖြစ်သော။ ဝိဝေကဇံ၊ နိဝရဏတို့
 ၏ ကင်းခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော။ ပီတိသုခံ၊ ပီတိသုခနှင့်ပြည့်စုံသော။ ပထမ
 ဈာန်၊ ပထမဈာန်သို့။ ဥပသမ္ပဇ္ဇ၊ ကပ်ရောက်၍။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည်။
 ဝိဟရတိ၊ နေ၏။ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ပထမဈာန်ဝင်စားနေတယ်ဆိုပါတော့

အဲဒီပထမဈာန်နဲ့ ရာဂကိုပယ်ထားတယ်။ ထိုပထမဈာန်၌ ရာဂါနုသယကိန်း ခွင့်မရဘူး။ ဒီပထမဈာန်မှာ ပီတိ၊သုခတော့ရှိတယ်။ သို့ပေမယ့်လို့ ဒီပထမ ဈာန်ဝင်စားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရာဂါနုသယမကိန်းဘူးလို့ မှတ်လိုက်ပါတဲ့...နော်။ (မှန်ပါ့ဘုရား)။ ဒါဖြင့်တစ်ပါးသောရဟန်းသည်၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ နိဗ္ဗာန် ဟူသောအာရုံကို ချဉ်းကပ်၍ နေတော်မူနိုင်ကြတယ်။ ငါသည် ဘယ်အခါကျမှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသောအာရုံကို အာရုံပြု၍နေနိုင်ပါ့မလဲလို့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြု နေချင်တဲ့ဆန္ဒအားကြီးတယ်။ အနုတ္တရဝိမောက္ခ၊ လောကုတ္တရာဖြစ်တဲ့ တရား တို့၌ အလွန်လိုချင်ခြင်းကြီးနေတယ်။ မဂ်လေးပါး ဖိုလ်လေးပါး နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ လောကုတ္တရာကို လိုချင်တဲ့စိတ်ခါတ် ပြင်းထန်နေတယ်။ (မှန်ပါ့ဘုရား)။ ပြင်း ထန်နေတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စိတ်မချမ်းသာဘူးတဲ့။ မရနိုင်ဘူး...ဟေ့၊ စိတ် ညစ်လိုက်တာ။ တရားကလည်းမရ၊ တရားကလည်းလိုချင်လှပေါ့။ အဲဒါလို အနုတ္တရဝိမောက္ခဖြစ်သောတရားကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်မချမ်းသာမှု ဖြစ် နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဲဒီစိတ်မချမ်းသာမှုနှင့် ပဋိဘူတိယကိုပယ်၍ထားတယ်။ စိတ် မချမ်းသာမှုဖြစ်နေပေမယ့်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်စေခြင်းမဖြစ်ဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် လောကုတ္တရာတရားကိုလိုချင်တဲ့ စိတ်မချမ်းသာမှုဟာ ပဋိဘူတိယ ကိုပယ်ထားပါတယ်...တဲ့။ အဲဒီစိတ်မချမ်းသာမှုမှာ ပဋိဘူတိယ ကိန်းခွင့်မ ရပါဘူး...တဲ့။ ဒီတော့ ဒုက္ခတိုင်းလည်း ပဋိဘူတိယမကိန်းပါဘူးတဲ့။ အဒုက္ခ မသုခ ဟုတ်လား။ သုခဿစ၊ သုခကိုလည်း။ ပဟာနာ၊ ပယ်ခြင်းကြောင့်။ ဒုက္ခဿစ၊ ဒုက္ခကိုလည်း။ ပဟာနာ၊ ပယ်ခြင်းကြောင့်။ အဒုက္ခမသုခ၊ ဒုက္ခ လည်းမဟုတ် သုခလည်းမဟုတ်သော။ ဥပက္ခေသတိ ပရိသုဒ္ဓိ၊ ဥပက္ခေ သည် ဖြစ်စေတတ်သောသတိ၏စင်ကြယ်ခြင်းရှိသော။ စတုတ္ထဈာန်၊ စတုတ္ထ ဈာန်သို့။ ဥပသမ္ပဇ္ဇ၊ ကပ်ရောက်၍။ ဘိက္ခ၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည်။ ဝိဟရတိ၊ နေ၏။ ရဟန်းတစ်ပါးဟာ စတုတ္ထဈာန်ဝင်စားနေတယ်...ဒကာရဲ့။ အဲဒီစတုတ္ထ ဈာန်ဝင်စားနေတော့ စတုတ္ထဈာန်ကဘာဝေဒနာလည်းဆိုတော့ အဒုက္ခမသုခ ဟုတ်လား။ အဲဒီစတုတ္ထဈာန်နဲ့အဝိဇ္ဇာကိုပယ်ထားတယ်။ ဒီစတုတ္ထဈာန်ဝင်စား နေခိုက်မှာ အဝိဇ္ဇာနုသယကိန်းခွင့်မရဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သုခတိုင်း ရာဂါနု သယကိန်းတယ်။ ဒုက္ခတိုင်းပဋိဘူတိယကိန်းတယ်။ အဒုက္ခမသုခတိုင်း အ ဝိဇ္ဇာနုသယကိန်းတယ်လို့ ဒီလိုမယူပါနဲ့တဲ့။ (မှန်ပါ့ဘုရား)။ ရှေ့ဆက်ပြီးမေး ပါရစေအုံးတဲ့။ ဘယ်လိုမေးသလဲ။ သုခဝေဒနာသည်အဘယ်အဖို့ရှိပါသနည်း။

ဒုက္ခဝေဒနာသည်အဘယ်အဖို့ရှိပါသနည်း။ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာသည်အဘယ်အဖို့ရှိပါသနည်းလို့ တခါဆက်ပြီးတော့မေးတယ်။ ဒီတော့ သုခဝေဒနာသည် ဒုက္ခဝေဒနာအဖို့ရှိ၏။ သုခမှာဒုက္ခဘဲလမ်းဆုံးရှိတယ်။ ဒုက္ခဝေဒနာသည်သုခအဖို့ရှိ၏။ ဒုက္ခမှာသုခဘဲလမ်းဆုံးရှိတယ်။ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာသည် အဝိဇ္ဇာအဖို့ရှိ၏။ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာမှာ အဝိဇ္ဇာအဖို့ရှိတယ်။ ဒါဖြင့် အဝိဇ္ဇာက ကော ဘာအဖို့ရှိပါသလဲ...အရှင်မဆိုတော့...အဝိဇ္ဇာက ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်တယ်။ ဝိဇ္ဇာအဖို့ရှိတယ်။ ဒါဖြင့် ဒီဝိဇ္ဇာဟာ ဘာအဖို့ရှိပါသလဲ အရှင်မဆိုတော့...အဲဒီဝိဇ္ဇာဟာ ဝိမုတ္တိ၊ ကိလေသာမှကင်းလွတ်ခြင်းအဖို့ ရှိတယ်။ ဝိမုတ္တိဟုတ်လား။ အဲဒီဝိမုတ္တိက ဘာအဖို့ရှိပါသလဲလို့မေးတော့...ဝိမုတ္တိက နိဗ္ဗာန်အဖို့ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုက်တော့၊ နိဗ္ဗာန်ကကော ဘာအဖို့ရှိပါသလဲလို့ ဆက်မေးလိုက်တယ်။ အစ္စယာသိ အာဝုသော ဝိသာခ ပညံ။ အာဝုသော ဝိသာခ၊ ဒကာဝိသာခ။ တံ၊ သင်သည်။ ပညံ၊ မေးသင့်သောအမေးပုစ္ဆာကို။ အစ္စယာ၊ လွန်၍သွားသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သင်သိသင့်သလောက်မဟုတ်တော့ဘူး။ ဗဟုသုတနဲ့မေးနေတော့တာ။ ဒါသင့်အရာမဟုတ်တော့ဘူး ဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား)။ ကိုယ်သိသလောက်ကိုမေးပါတဲ့။ ဒီဗဟုသုတတွေနဲ့ လျှောက်မေးနေလို့ ဘယ်တော့ကိစ္စဆုံးမှာလဲတဲ့။ စင်စစ် အကျဉ်းချုပ်မှတ်ဖို့က ဗြဟ္မစရိယသာသနာတော်အကျင့်ဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ခါတ်သို့ အကျုံးဝင်သည်ဟု မှတ်ပါတဲ့။

နိဗ္ဗာန် ပရာယနံ၊ နိဗ္ဗာန်သည်ပင် လဲလျောင်းရာရှိသည်ဟု မှတ်ပါ။ နိဗ္ဗာန် ပရိယောသာနံ၊ နိဗ္ဗာန်သာလျှင် အဆုံးရှိသည်ဟုမှတ်ပါတဲ့။ ဟုတ်လား။ ငါဖြေတာတွေကို မကြေနပ်သေးရင် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားထံ သို့သွား၍ မေးလျှောက်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားဖြေတော်မူသည့်အတိုင်း သင်ဒကာမှတ်ပါလေ။ အဲဒီလို မဗ္ဗဒိန္နာထေရီမကပြောလိုက်တော့မှ မဗ္ဗဒိန္နာထေရီမကို ရိုသေစွာသေသေချာချာရှိခိုးပြီး ထသွားပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်သို့ တခါထဲသွားတယ်။ ဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက အဘယ်မှာလဲ။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းမှာသီတင်းသုံးနေတဲ့အခိုက်။ ဝိသာခသူဌေးဘယ်သွားတယ်။ မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံးနေတော်မူတဲ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းသွားသတဲ့။ သွားလို့ မြတ်စွာဘုရားနားရောက်တဲ့အခါကျတော့...

တပည့်တော်သည် ဓမ္မဒိန္နာထေရီမနဲ့ အမေးအဖြေလုပ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်က ဒီလိုမေးပါတယ်ဘုရား။ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမက ဒီလိုဖြေပါတယ်ဘုရားလို့...အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားကိုလျှောက်တော့။ ဝိသာခ၊ ဝိသာခ။ ဓမ္မဒိန္နာ၊ ဓမ္မဒိန္နာအမည်ရှိသော ချစ်သမီးသည်။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိပါပေ၏။ ငါ၏ ချစ်သမီးသည် ပညာရှိ၏။ ငါ၏ချစ်သမီးသည် အလွန်ပညာကြီးမားပေ၏။ အကယ်၍ ငါ့ကို ဒီပုစ္ဆာမေးခဲ့သော် ယခုဓမ္မဒိန္နာဖြေတဲ့အတိုင်း ငါလည်းဖြေရမှာဘဲတဲ့။ အထူးငါမပြောလိုတော့ဘူး။ ဓမ္မဒိန္နာဖြေတဲ့အတိုင်းသာ ဒကာဝိသာခ မှတ်ပေတော့လို့ မြတ်စွာဘုရားမိန့်တော်မူလိုက်သ...တဲ့။

အဲဒီပုစ္ဆာပြဿနာနဲ့ အမေးနဲ့အဖြေကို စူဠဝေဒလ္လသုတ်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီစူဠဝေဒလ္လသုတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ နောက်အခါ ဘိက္ခုနီမတွေ တေဒဂ်အစဉ်အတိုင်းထားတဲ့အခါ၊ ခေမာကိုပညာအရာမှာ တေဒဂ်ထားတယ်။ ပဋ္ဌာစာရီကို ဝိနည်းအရာမှာ တေဒဂ်ထားတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာကို ဓမ္မကထိကအရာမှာ တေဒဂ်ထားသတဲ့ ဟုတ်လား။ ဝိသာခသူဌေးနဲ့ဓမ္မဒိန္နာ အမေးအဖြေလုပ်ကြတဲ့ စူဠဝေဒလ္လသုတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က ဘာကို တေဒဂ်ထားတော်မူသတဲ့။ ဓမ္မဒိန္နာကို ဓမ္မကထိကအရာမှာတေဒဂ်ထားတော်မူသတဲ့ ဟုတ်လား။

ဓမ္မဒိန္နာထေရီမသည် ဝိသာခသူဌေးအနာဂါမ်ဖြစ်စဉ်အခါက ငါတော့ အိမ်ကိစ္စကိုမကြည့်လိုတော့ဘူး။ ရှိသမျှအိမ်ကိစ္စကို မင်းဘဲအုပ်စိုးပြီးတော့ ကြည့်ရူပြီး မင်းအလိုရှိသလို စီမံပါတော့လို့ ဝိသာခသူဌေးက ခွင့်မပြုဘူးလား။ ခွင့်ပြုလိုက်တဲ့အခါကျတော့ သူဟာသာမညမိန်းမဆိုရင် စိန်ဘီးကြီးလုပ်ပြီး စိုက်မယ်၊ စိန်နားကပ်ကြီး ဝင်းဝင်းတောက်အောင် ပန်မယ် ဟုတ်လား။ စိန်လက်ကောက်တွေ ဝယ်မယ်၊ ရွှေသံကြိုးကြီးနဲ့ဆွဲပြားကြီးဝတ်မယ်၊ ငါ့အရွယ်လည်း ငယ်သေးတယ်၊ ရွှေခြေချင်းကြီးကို ဖနောင်ခွင်ကျဝတ်မယ်၊ မော်မယ် ကြွားမယ်လို့ စိတ်ကူးတွေဖြစ်မနေနိုင်ဘူးလား။ အဲဒီလို မော်ကြွားပြီးတဲ့အခါ ငါ့အလိုရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ခေါင်းခေါက်ယူမယ်၊ ဒီလိုသဘော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ (ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား)။ ဒီစိတ်တွေမဖြစ်စေဘဲနဲ့ ငါသည် လောကီအာရုံကာမဂုဏ်တို့ကို မလိုက်တော့ဘူး။ သာသနာ့ဝန်ထမ်း

ရဟန်းမိန်းမ ပြုတော့မယ်...ဟဲ့ဆိုပြီးတော့ စိတ်နှလုံးကို ဒုန်းဒုန်းချပြီးဆုံး
 ဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါ အတ္တသမ္မာပဏီဓိစက် မဟုတ်လားနော်။ လောကဘက်
 ကို ငါ့မလိုက်စားတော့ဘူး၊ သမညမိန်းမဆိုရင် လွဲသွားမှာပေါ့။ နည်းတဲ့
 ပစ္စည်းမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား)။ အိမ်ထောင်မပြုတောင်
 မှ မော်မော်ကြားကြား ဝတ်စားနေမှာပေါ့။ အရာရာမှာ သူ့ပါချင်မှာပေါ့။
 စိန်နားကပ်ကြီးတပြောင်ပြောင်နဲ့။ အဲဒီအထဲမှာ ငါ့မတိုးလိုတော့ဘူး။ ရဟန်း
 မိန်းမ ပြုတော့မယ်လို့ ဆိုပြီးတော့ ကိုယ်စိတ်နှလုံးကို ဒုန်းဒုန်းချဆုံးဖြတ်
 လိုက်ခြင်းသည် ဘာစက်။ (အတ္တသမ္မာပဏီဓိစက် ပါဘုရား)။

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်မှာ ကတာဓိကာရ ပဒုမုတ္တရ
 မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ဝဲတော်ရံဖြစ်တဲ့ အရှင်သုဇာတ မထေရ်ထံမှာ ကုသိုလ်
 ကောင်းမှုအကြီးအကျယ်ပြုပြီးတော့ ဓမ္မကထိကရာထူးကိုဆုတောင်းခဲ့တယ်။
 (မှန်ပါ့ဘုရား)။ နောက် ၉၁ ကမ္ဘာထက်က ဖုဿမြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူ
 တော့ကာ တစ်ခုတောင်းရင်နှစ်ခုပေးတယ်၊ နှစ်ခုတောင်းရင်လေးခုပေးတယ်။
 ဖုဿမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မှာ သဒ္ဓါတရားကောင်းပုံ။ ဒီလူကတစ်ခုပေးပါ
 ဆိုရင် နှစ်ခုပေးလိုက်တာဘဲ။ နှစ်ခုပေးပါဆိုရင် လေးခုပေးလိုက်တာဘဲ။
 ဖုဿမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မှာ လူဖြစ်တုန်းက သဒ္ဓါတရားအလွန်မထက်
 မြက်ဘူးလား။ (ထက်မြက်ပါတယ်ဘုရား)။ ဒီတော့ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား
 လက်ထက်က မြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမျှော်ခွင့်ရတာ တစ်ကြိမ်၊ ဖုဿမြတ်စွာဘု
 ရားလက်ထက်က မြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမျှော်ခွင့်ရတာ တစ်ကြိမ်။ ဖူးရရုံမျှမက
 ဘူးနော်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်း အလွန်အကဲပြုခဲ့ရတယ်။ ကဿပမြတ်
 စွာဘုရားလက်ထက်ကျတော့ ကိကီမင်းကြီး၏သမီးတော် ခုနစ်ယောက်တို့တွင်
 ဓမ္မဒိန္နာတစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်တယ်။ သမီးတော်ခုနစ်ယောက်တို့က
 ကျောင်းတိုက်ကြီးတည်ပြီး ဘုရားအမှူးရှိတဲ့သံဃာတော်တွေကို အနှစ်နှစ်
 သောင်းကာလတိုင်အောင် လုပ်ကျွေးခဲ့တယ်။ ဒီအခါတုန်းက အိမ်ထောင်
 မပြုခဲ့ကြဘူး။ အပျိုကြီးတွေ။ အဲဒီတုန်းက ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အကြီး
 အကျယ်မလုပ်ခဲ့ဘူးလား။ ဒီတော့ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က လုပ်
 ခဲ့တဲ့ ကတပုညတာ။ ဖုဿမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကလုပ်ခဲ့တဲ့ ကတပုည
 တာ။ ကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကလုပ်ခဲ့တဲ့ ကတပုညတာ။ အဲဒီတော့

ဓမ္မဒိန္နာထေရီမဟာ ပုဗ္ဗေကတပုညတာမင်္ဂလာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့မိန်းမ မဟုတ်လား။ အတ္တသမ္မာပဏီမင်္ဂလာနဲ့လည်း ပြည့်စုံတယ်။ ပြီးတော့ သူ့နေတဲ့အရပ်က မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံးရာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးမှာနေတယ်။ ပတိရူပဒေသဝါသမင်္ဂလာနဲ့ကော မပြည့်စုံဘူးလား။ (ပြည့်စုံပါတယ်ဘုရား)။ ဒီတော့ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမတစ်ယောက်နဲ့ ပတိရူပဒေသဝါသမင်္ဂလာ၊ ပုဗ္ဗေကတပုညတာမင်္ဂလာ၊ အတ္တသမ္မာပဏီမင်္ဂလာ၊ မင်္ဂလာနဲ့ချည်း မပြည့်စုံဘူးလား။ (ပြည့်စုံပါတယ်ဘုရား)။

သူ့လောက်မပြည့်စုံသော်လည်း ဒို့လူစုတွေလည်း အတ္တသမ္မာပဏီမိယနေ့ကစ၍ ငါသည် မကောင်းတာမလုပ်တော့ဘူးလို့ဆိုပြီး ဒီလိုမိဋ္ဌာန်လိုက်ရင် အတ္တသမ္မာပဏီမိစက် မပြည့်စုံနိုင်ဘူးလား။ (ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်ဘုရား)။ ယခု သာသနာတွင်းမှာ လူဖြစ်လာလို့ တရားအားထုတ်နိုင်တာ။ ပုဗ္ဗေကတပုညတာစက် မပါဘူးလို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား။ (မဆိုနိုင်ပါဘူးဘုရား)။ သာသနာထွန်းကားရာ မြောင်းမြမြို့ကြီးမှာနေကြရတော့ ပတိရူပဒေသဝါသမင်္ဂလာကောမရှိဘူးလား။ (ရှိပါတယ်ဘုရား)။ ဒါကြောင့် တရားနာပရိတ်သတ်တွေလည်း ပတိရူပဒေသဝါသမင်္ဂလာ၊ ပုဗ္ဗေကတပုညတာမင်္ဂလာ၊ အတ္တသမ္မာပဏီမင်္ဂလာဆိုတဲ့ မင်္ဂလာသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု-သာဓု-သာဓုပါဘုရား။

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

အသက်၊ ရောဂါ၊ ချိန်ခါနှင့်၊
လားရာဘဝ၊ ပစ်ချနေရာ၊
ဤငါးဖြာ ငါ့မှာမသိနိုင်။

(ဝေဠုဝတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး)

၁၃၂၉-ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော်(၈)ရက်နေ့တွင်
 မြောင်မြို့၊ ဝေဠုဝတီကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်၌
 ကျေးဇူးရှင် ဝေဠုဝတီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
 တပည့်တို့အား ဟောကြားဆုံးမတော်မူအပ်သော
 မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်

ဝေဒနာနုပဿနာ တရားတော်

ကာယဿ ဘေဒါ ဓမ္မဋ္ဌော၊
 သင်္ချိ နောပေတိ ဝေဒဂူ။

ဓမ္မဋ္ဌော၊ နိဗ္ဗာန်၌တည်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝေဒဂူ၊ အသိ
 ဉာဏ်လမ်းဆုံးသို့ရောက်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာယဿ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၏။
 ဘေဒါ၊ ပျက်စီးရာမှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ အနုပုန္ဒြော၊ ဘယ်ဘုံဘယ်ဘဝမှမရှိ
 သောကြောင့်။ သင်္ချိ၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါဟူသောအရေအတွက်သို့။ နော
 ပေတိ နဥပေတိ၊ မကပ်မရောက်ပေတော့သတည်း။

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ခံစားခြင်းဝေဒနာတို့ကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြားသိခွဲ
 သည်ရှိသော် ယခုပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်ဘဝမှာပင်လျှင် အာသဝေါကင်းသည်ဖြစ်
 ၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်တယ်လို့ ဒီလိုဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်ပါဘဲ။

ဒီတော့ ဝေဒနာက အာရုံခံစားခြင်း၊ လက္ခဏာက အမှတ်အသား၊
 ခံစားခြင်းလက္ခဏာအားဖြင့် ဝေဒနာသည် တစ်ပါးတည်းသောလက္ခဏာရှိ
 တယ်တဲ့။ ဖဿပ ဖုသနလက္ခဏာ၊ ဝေဒနာက ဝေဒယိတလက္ခဏာ၊ သညာ
 က သဗ္ဗနနလက္ခဏာ၊ စေတနာက စေတယိတလက္ခဏာ၊ အဲဒီလို စေတသိက်
 ၅၂-ပါးကို သူ့လက္ခဏာနဲ့သူ ဒီလိုခေါ်ခေါ်သွားတော့ ဝေဒနာသည် ခံစားခြင်း

ဝေဒယိတလက္ခဏာအားဖြင့် တစ်ပါးတည်းရှိသည်တဲ။ ဝေဒနာသည် ခံစားခြင်းဝေဒယိတလက္ခဏာအားဖြင့် ဘယ်နှစ်ပါးရမယ်၊ ခံစားခြင်းဝေဒယိတလက္ခဏာအားဖြင့် တစ်ပါးတည်းသာရသည်။ ခံစားခြင်းလက္ခဏာအားဖြင့် တစ်ပါးတည်းသာရသောဝေဒနာသည် ကိုယ်၌ဖြစ်သောဝေဒနာ၊ စိတ်၌ဖြစ်သောဝေဒနာလို့ အဲဒီလိုခွဲခြားလိုက်တော့ နှစ်ပါးဖြစ်တယ်တဲ။ ကိုယ်၌ဖြစ်သောဝေဒနာက ကာယိကဝေဒနာ၊ စိတ်၌ဖြစ်သောဝေဒနာက စေတသိကဝေဒနာလို့ ဒီလိုနှစ်မျိုးပြားလာတယ်။ ခံစားခြင်းလက္ခဏာအားဖြင့် တစ်ပါးတည်းဖြစ်သောဝေဒနာကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြားသိဖို့ရာ ဝေဒနာအကြောင်းကို ပြောနေရတာ။

ပထမ ဝေဒယိတခံစားခြင်းလက္ခဏာရှိတဲ့ဝေဒနာတစ်ပါးတည်းပင်လျှင် ကိုယ်၌ဖြစ်သောဝေဒနာ၊ စိတ်၌ဖြစ်သောဝေဒနာအားဖြင့် နှစ်ပါးဖြစ်လာသည်။ ၎င်းကိုယ်၌ဖြစ်သောဝေဒနာ၊ စိတ်၌ဖြစ်သောဝေဒနာကလည်းပဲ ခံစားပုံအချင်းအရာ အနုဘဝနလက္ခဏာအားဖြင့် သုံးမျိုးလာပြန်တယ်တဲ။ ခံစားပုံအချင်းအရာ အနုဘဝနလက္ခဏာအားဖြင့် ဘယ်နှစ်မျိုးလဲ။ အဲဒီကျတော့ သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာလို့ သုံးမျိုး။ သုခဝေဒနာက ချမ်းသာခံစားခြင်း။ ဒုက္ခဝေဒနာက ဆင်းရဲခံစားခြင်း။ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာက အလယ်အလတ်မဆင်းရဲမချမ်းသာခံစားခြင်း။ အဲဒါ ခံစားပုံအချင်းအရာအနုဘဝနလက္ခဏာအားဖြင့် ဘယ်နှစ်ပါးလဲ...သုံးပါး။ အေး... ဒီတော့ ဝေဒနာတစ်ပါး၊ ဝေဒနာနှစ်ပါး၊ ဝေဒနာသုံးပါး။

ခံစားခြင်းဝေဒယိတလက္ခဏာအားဖြင့် ဝေဒနာတစ်ပါး။ ကိုယ်၌ဖြစ်သောဝေဒနာ၊ စိတ်၌ဖြစ်သောဝေဒနာအားဖြင့်နှစ်ပါး။ ခံစားပုံအချင်းအရာ အနုဘဝနလက္ခဏာအားဖြင့် ချမ်းသာခံစားခြင်း၊ ဆင်းရဲခံစားခြင်း၊ မချမ်းသာမဆင်းရဲခံစားခြင်းအားဖြင့် သုံးပါး။ ပြီးတော့မှ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ဒွါရခြောက်ပါး။ အဲဒီဒွါရခြောက်ပါးမှာ မျက်စိအတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သောခံစားခြင်းတစ်ပါး။ နားအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်သော ခံစားခြင်းတစ်ပါး။

နှာခေါင်းအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်သောခံစားခြင်းတစ်ပါး။ လျှာအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်
 သောခံစားခြင်းတစ်ပါး။ ကိုယ်အတွေ့ကြောင့်ဖြစ်သောခံစားခြင်းတစ်ပါး။ စိတ်
 အတွေ့ကြောင့်ဖြစ်သောခံစားခြင်းတစ်ပါး။ အဲဒီလိုဒွါရ၏အစွမ်းအားဖြင့် ဝေ
 ဒနာခြောက်ပါးဖြစ်ပြန်သတဲ့။ စက္ခုသံဖဿဇာဝေဒနာ၊ သောတသံဖဿဇာ
 ဝေဒနာ၊ ဇီတုသံဖဿဇာဝေဒနာ၊ ကာယသံဖဿဇာဝေဒနာ၊ မနောသံဖဿ
 ဇာဝေဒနာ၊ ဒီလိုသုံးတယ်။ တကယ်သိဖို့ကျတော့ မျက်စိအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်
 သော ခံစားခြင်း၊ နားအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်သော ခံစားခြင်း၊ နှာခေါင်းအတွေ့
 ကြောင့်ဖြစ်သော ခံစားခြင်း၊ လျှာအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်သော ခံစားခြင်း၊ ကိုယ်
 အတွေ့ကြောင့်ဖြစ်သော ခံစားခြင်း၊ စိတ်အတွေ့ကြောင့်ဖြစ်သော ခံစားခြင်း၊
 အဲဒီ စက္ခု၊ ဃာနာ၊ ဇီတု၊ ကာယ၊ မနဆိုတဲ့ ဒွါရခြောက်ပါးနဲ့ခွဲခေါ်လိုက်ပြန်
 တော့ ဝေဒနာဘယ်နှစ်ပါးဖြစ်တယ်။ ဝေဒနာခြောက်ပါး။ အဲဒီ မျက်စိအတွေ့
 ဝေဒနာ၊ နားအတွေ့ဝေဒနာ၊ နှာခေါင်းအတွေ့ဝေဒနာ၊ လျှာအတွေ့ဝေဒနာ၊
 ကိုယ်အတွေ့ဝေဒနာ၊ စိတ်အတွေ့ဝေဒနာဆိုတဲ့ ခြောက်မျိုးကို တစ်မျိုးတစ်
 မျိုးလျှင် ခံစားပုံအချင်းအရာသုံးမျိုးသုံးမျိုးနဲ့ မြှောက်ပွားလိုက်တော့ မျက်
 စိတ်အတွေ့ကြောင့်ဖြစ်သောဝေဒနာကလည်းဘဲ ချမ်းသာခံစားခြင်း၊ ဆင်းရဲခံ
 စားခြင်း၊ မချမ်းသာ၊မဆင်းရဲခံစားခြင်း၊ ဘယ်နှစ်မျိုး။ သုံးမျိုး။ နားအတွေ့
 ကြောင့်ဖြစ်သောဝေဒနာကလည်းသုံးမျိုး။ နှာခေါင်းအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်သော
 ဝေဒနာကလည်းသုံးမျိုး။ လျှာအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်သောဝေဒနာကလည်းသုံးမျိုး။
 ကိုယ်အတွေ့ကြောင့်ဖြစ်သောဝေဒနာကလည်းသုံးမျိုး။ စိတ်အတွေ့ကြောင့်
 ဖြစ်သောဝေဒနာကလည်းသုံးမျိုး။ ဒီတော့ သုံးခြောက်လီ-၁၈။ အဲဒီဝေဒနာ
 ၁၈-ပါးဖြစ်ပြန်တယ်တဲ့။ ဒွါရ၏အစွမ်းအားဖြင့်ဖြစ်သော ဝေဒနာခြောက်ပါး
 ကို ခံစားခြင်းအနုဘဝနုလက္ခဏာသုံးပါးဖြင့် မြှောက်ပွားတော့ ဝေဒနာဘယ်
 လောက်ရတယ်။ ဝေဒနာ ၁၈-ပါးရတယ်။ အဲဒီ ၁၈-ပါးကို ကာမဂုဏ်နှင့်
 စပ်သော သာမိသဝေဒနာ ၁၈-ပါး။ ကာမဂုဏ်နှင့်မစပ်သော နိရာမိသဝေ
 ဒနာ ၁၈-ပါးလို့...၁၈ပါးနှစ်လီ ဘယ်လောက်ရှိတယ်။ ၃၆-ပါး။ အေး...
 အဲဒါ သာမိသ၊နိရာမိသဝေဒနာ။ ကာမဂုဏ်နှင့်စပ်သောဝေဒနာ ၁၈-ပါး။
 ကာမဂုဏ်နှင့်မစပ်သောဝေဒနာ ၁၈-ပါးလို့ အဲဒီလို သာမိသ၊ နိရာမိသ

နှစ်ပါးနှင့်မြှောက်ပွားပြန်တော့ ၁၈-ပါးဟာ ဝေဒနာ ၃၆-ပါးဖြစ်ရပြန်တယ်။

အေး...အဲဒီ ၃၆-ပါးဟာ အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ဝေဒနာ ၃၆-ပါး။ ယခု ပစ္စုပ္ပန်လောလောဆယ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ၃၆-ပါး။ နောင်အနာဂတ်မှာဖြစ်ရမဲ့ ၃၆-ပါးလို့ ကာလနဲ့ဝေဖန်လိုက်တော့ ၃၆-ပါးသုံးလီ ၁၀၈-ပါး။ အေး...အဲဒါ ဝေဒနာသံယုတ်၌ခွဲတဲ့ ဝေဒနာအကွဲအပြားတွေ။ ဝေဒနာတစ်ပါး၊ ဝေဒနာနှစ်ပါး၊ ဝေဒနာသုံးပါး၊ ဝေဒနာခြောက်ပါး၊ ဝေဒနာ၁၈-ပါး၊ ဝေဒနာ၃၆-ပါး၊ ဝေဒနာ ၁၀၈-ပါးလို့ အဲဒီလိုဝေဒနာသံယုတ်မှာ ဝေဒနာအမျိုးမျိုးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတယ်။

အဲဒီဝေဒနာသံယုတ်မှာဘဲ ရဟောဂတသုတ်ဆိုတာပါတယ်၊ ရဟောဂတသုတ်ဆိုတာက...ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဆိပ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ တစ်ယောက်ထီးတည်း ကိန်းအောင်းနေစဉ်အခါမှာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဒနာအမျိုးမျိုးကို ခွဲခြား၍လည်းဟောတော်မူတယ်၊ ခံစားခြင်းမှန်သမျှဟာ ဒုက္ခချည်းဘဲလို့... ဒီလို ကိုယ်တော်မြတ်ဟောတော်မူပြန်တယ်။ ချမ်းသာခံစားခြင်း၊ ဆင်းရဲခံစားခြင်း၊ မချမ်းသာ၊မဆင်းရဲခံစားခြင်းလို့ အဲဒီလိုခံစားခြင်းသုံးပါးခွဲခြားပြီး ဟောပါလျက်နဲ့...

ယံကိဉ္စိ ဝေဒယိတံ တံ ဒုက္ခသ္မိဝဒါမိ၊ ခံစားခြင်းမှန်သမျှ ဒုက္ခချည်းဘဲ...ဟဲ့လို့ ဒီလိုလည်း ကိုယ်တော်မြတ်ဟောတော်မူပြန်တယ်။ ဒီတော့ ဝေဒနာကိုအမျိုးမျိုးခွဲခြားပြီးမှ ဝေဒနာမှန်သမျှဒုက္ခချည်းဘဲလို့ ကိုယ်တော်မြတ်ဟောတော်မူတာဟာ ဘယ်လိုများရည်ရွယ်ချက်နဲ့ဟောတော်မူပါလိမ့်မလဲလို့ အကြံအစည်ဖြစ်တယ်တဲ့။ တစ်ယောက်ထီးတည်း အဲဒီလိုကြံစည်ပြီးတော့မှ မိမိကြံစည်စိတ်ကူးမိတာကို မြတ်စွာဘုရားထံသွားလျှောက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား...တဲ့။ ဆင်းရဲခံစားခြင်း၊ ချမ်းသာခံစားခြင်း၊ မဆင်းရဲ၊မချမ်းသာခံစားခြင်းလို့ ဝေဒနာသုံးပါး။ အနုဘဝနုလက္ခဏာအားဖြင့်လည်း အရှင်ဘုရားဟောတော်မူပါတယ်၊ ယံကိဉ္စိ ဝေဒယိတံ တံ ဒုက္ခသ္မိလို့ ခံစားခြင်းမှန်သမျှ

သည် ဒုက္ခချည်းဘဲလို့လည်း မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူပါတယ်။ ဒီလိုနှစ် မျိုးဟောတော်မူတာဟာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဟောတော်မူပါသလဲလို့ တစ်ယောက်ထီးတည်းကိန်းအောင်းရာအရပ်မှ အကြံအစည်ဖြစ်သောရဟန်း တစ်ပါးက မြတ်စွာဘုရားထံသွားပြီးလျှောက်ထားသတဲ့။ ဒီတော့မှ မြတ်စွာ ဘုရားက သာဓု-သာဓုဘိက္ခု။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ သာဓု-သာဓု။ ကောင်းလေ စွ ကောင်းလေစွတဲ့။ သင်အကြံဖြစ်ခြင်းဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့အကြံဘဲ တဲ့။

ဆင်းရဲခံစားခြင်း၊ ချမ်းသာခံစားခြင်း၊ မဆင်းရဲ၊မချမ်းသာခံစားခြင်း၊ ဆိုတာက ပရိယာယ်အားဖြင့် ဟောတော်မူတာ၊ ယံကိစ္စ ဝေဒယိတံ တံ ဒုက္ခသို့လို့ ခံစားခြင်းမှန်သမျှဒုက္ခချည်းဘဲ...ဟေ့လို့ ဒီလိုဟောတော်မူတာ က သင်္ခါရကိုအစွဲပြု၍ဟောတော်မူတာ။ ခံစားခြင်းမှန်သမျှဒုက္ခလို့ဟောတော် မူတာ ဘာကိုအစွဲပြု၍ဟောတယ်။ (သင်္ခါရကိုအစွဲပြု၍ ဟောတာပါဘုရား)။ အေး...သင်္ခါရကိုအစွဲပြု၍ ဟောတော်မူတယ်။

သင်္ခါရဆိုတာဘာလဲ။ သင်္ခါရဆိုတာ ကံ၊စိတ်၊ဥတု၊အဟာရအကြောင်း တရားတွေစီမံလို့ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ရှုပ်တွေ့နာမ်တွေကို သင်္ခါရခေါ်တယ်။ အဲဒီ ဝေဒနာဆိုတဲ့တရားကလည်းဘဲ သင်္ခါရထဲမှာအပါအဝင်ဖြစ်တယ်။ သင်္ခါရမှာ အပါအဝင်ဖြစ်တော့က ဝေဒနာရယ်လို့ပေါ်မလာနဲ့၊ ပေါ်လာရင် ဇရာ၊မရ ဏ ညှဉ်းဆဲမှုခံရလိမ့်မယ်။ ဒါဖြင့် ပေါ်လာတဲ့ဝေဒနာဟာ ဇရာ၊မရဏအ ညှဉ်းဆဲခံရတော့က ချမ်းသာပါအုံးမလားလို့။ ပုဂ္ဂိုလ်အလိုနဲ့ပြောတာမဟုတ် ဘူးနော်။ သဘာဝဓမ္မအနေနဲ့ပြောတာ။ အဲဒီသင်္ခါရဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာတရား သည် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါ ဇရာ၊မရဏ အနှိပ်စက်ခံရလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီတော့ ဇရာ၊မရဏတရား အနှိပ်စက်ခံရတဲ့ဝေဒနာတရားဟာ မချမ်းသာတဲ့တရား ဘဲတဲ့။ ချမ်းသာခံစားရင်လည်း ဇရာ၊မရဏအနှိပ်စက်ခံရမယ်။ ဆင်းရဲခံစား ရင်လည်း ဇရာ၊မရဏအနှိပ်စက်ခံရမယ်။ မချမ်းသာ၊မဆင်းရဲခံစားရင်လည်း ဘဲ ဇရာ၊မရဏအနှိပ်စက်ခံရမယ်။ သင်္ခါရတရားမှန်သမျှ ဇရာ၊မရဏနယ်ထဲ

က မလွန်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ခံစားခြင်းဟူသရွေ့ဟာ ဘယ်လိုဘဲခံစား၊ခံစား ဒုက္ခချည်းဘဲလို့ ငါ့ဘုရားဟောတာ။ ဒီလိုသင်္ခါရအစွဲပြုပြီးဟောတာ။ ဝေဒနာသံယုတ် ရဟောဂတသုတ်ကျပြန်တော့ အားလုံးကုန်သူခ ဒုက္ခ အဒုက္ခ မသူခရယ်လို့ မူလဝေဒနာသုံးပါးအရင်းတည်ပြီးတော့မှ ယံကိစ္ဆိ ဝေဒယိတံ တံ ဒုက္ခသ္မိံ လို့ ဒုက္ခတစ်မျိုးတည်းသာ ဟောတော်မူတယ်။ ပြီးတော့မှ သာမိသ သူခ ဒုက္ခ အဒုက္ခ၊မသူခ နိရာမိသ သူခ ဒုက္ခ အဒုက္ခ၊မသူခကို အနုဘာဝနလက္ခဏာအားဖြင့် မြှောက်ပွားလိုက်တော့ မူလဝေဒနာကသုံးပါး။ သာမိသနဲ့ဝေဒနာသုံးပါး။ နိရာမိသနဲ့ဝေဒနာသုံးပါးလို့ သတိပဋ္ဌာန်မှာတော့ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရား ဝေဒနာကိုကိုးပါး ဟောတော်မူတယ်။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ မချမ်းသာ၊မဆင်းရဲ၊ ကာမဂုဏ်နဲ့စပ်သော ခံစားခြင်းချမ်းသာ၊ ကာမဂုဏ် နှင့်စပ်သော ခံစားခြင်းဆင်းရဲ၊ ကာမဂုဏ်နှင့်စပ်သော ခံစားခြင်းမချမ်းသာ မဆင်းရဲလို့ သုံးပါး။ ကာမဂုဏ်နှင့်မစပ်သော ခံစားခြင်းချမ်းသာ၊ ကာမဂုဏ် နှင့်မစပ်သော ခံစားခြင်းဆင်းရဲ၊ ကာမဂုဏ်နှင့်မစပ်သော ခံစားခြင်းမချမ်းသာ၊မဆင်းရဲလို့ သုံးပါး။ သာမိသနှင့်စပ်ပြီး သုံးပါး။ နိရာမိသနှင့်စပ်ပြီး သုံးပါး။ မူလဝေဒနာ သုံးပါး၊ ပေါင်း၊ ကိုးပါးဟောတယ်။

သက္ကပဉ္စာသုတ်မှာတော့ သောမနဿဝေဒနာနှစ်ပါး၊ ဒေါမနဿဝေဒနာနှစ်ပါး၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာနှစ်ပါးလို့ ဝေဒနာခြောက်ပါးဘဲ ဟောတော်မူတယ်။ သေဝိတဗ္ဗသောမနဿ၊ အသေဝိတဗ္ဗသောမနဿ၊ မှီဝဲအပ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ မမှီဝဲအပ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ သေဝိတဗ္ဗက မှီဝဲအပ်တာ။ အသေဝိတဗ္ဗက မမှီဝဲအပ်တာ။ ဒီတော့ မှီဝဲအပ်တဲ့ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ မမှီဝဲအပ်တဲ့ဝမ်းမြောက်ခြင်းလို့ သောမနဿဝေဒနာနှစ်မျိုး။ ဒေါမနဿက လည်း ထိုနည်းတူစွာ သေဝိတဗ္ဗဒေါမနဿ၊ အသေဝိတဗ္ဗဒေါမနဿလို့ မဟောဘူးလား။ ဒါဖြင့် မှီဝဲအပ်တဲ့ဒေါမနဿ၊ မမှီဝဲအပ်တဲ့ဒေါမနဿ နှစ်မျိုးမရှိဘူးလား၊ မှီဝဲအပ်တဲ့ဒေါမနဿ၊ မမှီဝဲအပ်တဲ့ဒေါမနဿနှစ်မျိုးရှိရာမှာ မှီဝဲအပ်တဲ့ဒေါမနဿဆိုတာ အသိမခက်ဘူးလား။ စိတ်နှလုံးမချမ်းသာခြင်းလည်းဖြစ်တယ်၊ ဒီစိတ်နှလုံးမချမ်းသာခြင်းကို မှီဝဲရတယ်တဲ့။ ဒါ ဘယ်လို

မချမ်းသာခြင်းလဲ...ဆိုတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ယောဂီများမှာ တရားမရ နိုင်လို့ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်တယ်တဲ့။ တရားအားထုတ်တဲ့ယောဂီဟာ တရား မရနိုင်တော့ စိတ်မချမ်းမသာမဖြစ်ဘူးလား။ အဲဒီလိုစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်တာ က မှီဝဲရမဲ့ဒေါမနုဿမျိုးတဲ့။ ရှင်မဟာသိဝဆိုတဲ့ မထေရ်ကြီးဟာ ပိဋကတ် သုံးပုံနှုတ်ငုံဆောင် မထေရ်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်တယ်။ သူတရားပြလို့ တရားရတဲ့ ရဟန္တာပေါင်း တပည့်သုံးသောင်းရှိတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ပိဋကတ်သုံးပုံ နှုတ်ငုံဆောင် သူ့ကိုယ်တိုင်က ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာကြီးဖြစ်၍ သူ့ထံမှာတရားအား ထုတ်လို့ တရားရသောရဟန္တာပေါင်း သုံးသောင်း။ အဲဒီလောက်အရည်အ ချင်းနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ကိုယ်တော်ကြီးကို တပည့်တစ်ပါးက...အော်...အရှင်မဟာသိဝ မထေရ်ကြီးကိုအကြောင်းပြုပြီးတော့ ငါ့မှာစိတ်ချမ်းသာခွင့်ရပြီ။ ငါ၏ဆရာ ကြီး ရဟန္တာမှဟုတ်ပါလေရဲ့လားလို့ အဘိညာဉ်နှင့်ကြည့်တဲ့အခါကျတော့ ဟာ...ကိုယ်ကျိုးနဲ့ပြီ။ ဒို့ဆရာကြီး ရဟန်းကိစ္စမပြီးသေးပါကလား။ ပုထုဇဉ် အဖြစ်နဲ့ဘဲ ရှိပါသေးကလားလို့ နှလုံးသွေးကို အဘိညာဉ်နှင့်ကြည့်လိုက် တော့ ပုထုဇဉ်မှန်းသိ။ ပုထုဇဉ်မှန်းသိတော့မှ ကတိုက်ကရိုက်နဲ့ဆရာကြီး ထံသွားရောက်တဲ့အခါ ဆရာကြီးက...မင်းဘာကိစ္စလာပါသလဲလို့...မေးတယ်။ မေးတော့ သူကဘယ်လိုပြောတယ်။ အနုမောဒနာတရား သင်ကြားချင်လို့ လာပါတယ်။ မင်းအနုမောဒနာတရားသင်ကြားချင်တာကတော့ ဟုတ်ပါတယ် ကွာ...တဲ့။ ငါ့မှာအချိန်အား မရှိဘူး။ ဟိုကိုယ်တော်ကလာလျှောက်၊ ဒီကိုယ် တော်က လာလျှောက်၊ အချင်းခပ်သိမ်း ဟောကြားဖြေဆိုပြီးနေရတာဘဲ။ တစ်ခါမှငါ့မှာ အားလပ်တဲ့အချိန်မရှိဘူးတဲ့။ အရှင်ဘုရားဆွမ်းခံသွားခါနီး သင်္ကန်းပြင်ဝတ်တဲ့အချိန်ကလေး လျှောက်ထားပါရစေ။ အဲဒီအချိန်ကလေး လည်း လျှောက်မဲ့သူရှိတယ်...ကွ။ မအားဘူး။ ဒါဖြင့် သပိတ်အိတ်ထဲ သ ပိတ်ထည့်တဲ့ အချိန်ကလေးလျှောက်ပါရစေ။ ဟ...ဒီအခါလည်းမအားဘူး...ဟ။ ဟာ...ရှောက်ပြီးလျှောက်လိုက်တာတွေ။ မျက်နှာသစ်တဲ့အချိန်ကလေး လျှောက် ပါရစေဆိုလည်း မအားဘူး။ ဘယ်အချိန်မှသူ့မှာအားတာ တစ်ကွက်မှမရှိဘူး။ ဒီတော့မှ အရှင်ဘုရား နေရာနွေးရုံကလေးတစ်အောင်လောက်ထိုင်ပြီး တ ရားနှလုံးသွင်းဖို့အချိန်ကလေးတောင် ရပါသေးရဲ့လား။ နေရာနွေးရုံလောက်

တစ်အောင်လောက်ထိုင်ပြီး တရားနှလုံးသွင်းလောက်တဲ့အချိန်ကလေးတောင် ငါ့မှာမရဘူး...တပည့်ရေဆိုတော့။ ဒါဖြင့် အရှင်ဘုရား သေဖို့အခွင့်လည်း ရမယ်မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါလောက်မအားနေတာ ဘယ်အချိန်သေမလဲ...တဲ့။ မအားတာနဲ့ ကိုယ်တော်သေရဖို့မရှိဘူးတဲ့။ ဒါလောက်မအားလို့ ဒါလောက် ကိစ္စများတဲ့ကိုယ်တော်ရဲ့ အနုမောဒနာတရားကိုလည်း တပည့်တော်မလိုချင် တော့ပါဘူး...လို့ပြောဆိုပြီး သူ့ရှေ့တွင် ကောင်းကင်ပျံတက်သွားတော့မှ သတိရတယ်။

အော်...ဒီရဟန်းဟာ စင်စစ် အနုမောဒနာတရားလိုချင်လို့ လာတာ မဟုတ်။ ငါ့ကိုသူ့ချိတ်နဲ့ဆွဲတာဘဲ။ ငါ့ကိုတရားအားထုတ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ လာပြီး တရားဟောပြောတာ၊ ငါလည်းမနေတော့ဘူးဆိုပြီး သပိတ်သင်္ကန်း ကလေးအနားမှာထား၊ နက်ဖြန်မနက် နောက်ဆုံးစာတက်လာတဲ့ကိုယ်တော် နောက် မယောင်မလည်လိုက်သွားပြီး တောထွက်၊ မယောင်မလည်လိုက်သွား ပြီး တောထွက်တော့...ရွာ၏အနီး လှိုက်ဂူကြီးတစ်ခုရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီလှိုက် ဂူကြီးထဲမှာ တရားအားထုတ်ဖို့သွားတာ ဝါဆိုလဆန်း ၁၃-ရက်နေ့က သွား တယ်၊ ၁၃-ရက်၊ ၁၄-ရက်၊ ၁၅-ရက်၊ သုံးရက်လောက် အားထုတ်လိုက် ရရင်...ငါကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ် ပိဋကတ်သုံးပုံလည်း ငါဆောင်ထားတယ်၊ ကမ္မ ဋ္ဌာန်းဆရာကြီးတစ်ဦးလည်းဖြစ်တယ်။ ငါလိုပုဂ္ဂိုလ်အားထုတ်လိုက်ရရင် ၂- ရက်၊ ၃-ရက်နဲ့ရမှာဘဲဆိုပြီး ဝါဆိုလဆန်း ၁၃-ရက်နေ့ကထွက်သွား၊ ဝါဆို လဆုတ် ၁-ရက်နေ့ ကျောင်းပြန်သွားပြီး ဝါဆိုမလို့...သူ့ရည်ရွယ်ချက်က တော့။ အဲဒီဝါဆိုလဆန်း ၁၃-ရက်နေ့ကထွက်ပြီး တရားအားထုတ်လိုက် တာ လပြည့်သာသွားရော တရားကတစ်စုံမှမရဘူး။ အော်...နှစ်ရက်သုံးရက် နဲ့ရလိမ့်မယ်ထင်ပြီးတော့ ငါထွက်လာခဲ့တယ်။ ယခုတရားလည်းမရဘူး။ ကိုင်း...မရရှိစေအုံးတော့။ ဒီတစ်ဝါတွင်းတော့ ငါအားထုတ်လိုက်မယ်၊ သီ တင်းကျွတ်လပြည့် ပဝါရဏာနေ့ကျမှ ငါရဟန္တာဖြစ်ပြီး ဝိသုဒ္ဓိပဝါရဏာပြု မယ်လို့ တစ်ဝါတွင်လုံးဆက်ပြီး အားထုတ်ပြန်တော့လည်း မရ။ မရတော့ မှ အဲဒီသီတင်းကျွတ်လပြည့် ပဝါရဏာနေ့ကျတော့ သမဂ္ဂသီတင်းသုံးဖော်

တွေနဲ့ ဝိသုဒ္ဓိပဝါရဏာ မပြုရလေခြင်းဆိုပြီး မျက်ရည်တွေတုတ်တုတ်ကျ တယ်...တဲ့။ အဲဒီတော့ ရှင်မဟာသိဝမထေရ်ကြီးဟာ တရားမရနိုင်တဲ့အတွက် မျက်ရည်မကျဘူးလား။

ဒို့ယောဂီတွေ ဒီလိုမျက်ရည်ကျလောက်အောင် တရားလိုချင်ကြဘူး ရဲ့လား။ သီသီကလေးကွာမနေဘူးလား။ ဒီတော့ ဒါလောက်တရားအားထုတ် လို့မရလို့ရှိရင် ငါသည်တရားမရမချင်း တုံးလုံးမလှဲတော့ဘူး ခြေလည်းမ ဆေးတော့ဘူးဆိုပြီး ညောင်စောင်းကိုဘေးနံရံထောင်ထားပြီး အားထုတ်တယ်။ နောက်တစ်ဝါတွင်း ပဝါရဏာနေ့ကျတော့လည်း တစ်ခါငို။ နောက်တစ်ဝါ တွင်း ပဝါရဏာနေ့ကျတော့လည်း တစ်ခါငို။ တရားကိုမရဘူး...တဲ့။ ဘယ် လောက်ကြာသွားသလဲဆိုတော့ အနှစ်သုံးဆယ်ကြာသွားတယ်။ သူ့ခြေထောက် တွေကလည်း မဆေးဘဲထားတော့ ခြေထောက်တွေကကွဲလို့။ ကလေးတွေ က လာလာပြီးတော့ ခြေထောက်အကွဲကြီးတွေကို ဆူးနဲ့ထိုးပေးသတဲ့။ အဲ ဒါ အနှစ်သုံးဆယ်တောင်ကြာသတဲ့။ အနှစ်သုံးဆယ်ကြာတော့ နောက်ဆုံး ပိတ် ပဝါရဏာနေ့မှာ ဝိသုဒ္ဓိပဝါရဏာမပြုရတော့ပါဘူးဆိုပြီး တစ်ခါငိုပြန် သတဲ့။ ငိုပြန်တော့ နတ်သမီးတစ်ယောက်က သူ့အနားလာပြီးငိုသတဲ့။ ဟဲ့ ဒီအနားလာပြီးငိုနေတာ ဘယ်သူလဲ။ တပည့်တော်မပါဘုရား။ နင်ဘာလို့ ငိုနေရသလဲ။ အော်...ငိုလို့ရှိရင် တရားများရမလားဆိုပြီး လာငိုနေပါတယ် ဘုရားလို့ လျှောက်တော့...အော်...မဟာသိဝ၊ သင့်ကို နတ်တွေကတောင် လှောင်ပြောင်နေပါပေါ့လား။ နတ်တွေရဲ့ အလှောင်အပြောင်ခံနေရတဲ့အ ဖြစ် နင်ရောက်နေပါပေါ့လားဆိုပြီး ဒီတော့မှရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်...တဲ့။

တောထဲမှာ အနှစ်သုံးဆယ်ကြာအောင်အားထုတ်တာ မရနိုင်လွန်း လို့ ရှင်မဟာသိဝကိုယ်တော်ကြီးတရားမရလို့ မျက်ရည်အကြိမ် ၃၀-ကျရ သတဲ့။ ဦးမောင်ခ ဘယ်နှစ်ခါကျဘူးသလဲ။ တစ်ခါမှမကျဖူးပါဘူး...ဘုရား။ ဒါဖြင့်နီးပြီ ရတော့မယ်။ ဒါလောက်တောင်တရားကလိုချင်တာကိုး ဟုတ် လား အဲဒီလို တရားမရလို့ စိတ်မချမ်းသာတာက သေဝိတဗ္ဗဒေါမနုဿံ

မှီဝဲအပ်သော စိတ်မချမ်းသာမှု။ စိတ်မချမ်းသာမှုတိုင်း မမှီဝဲအပ်ဘူးလို့မ
အောက်မေ့ပါနဲ့။ တရားမရလို့စိတ်မချမ်းသာမှုမျိုးကိုတော့ မှီဝဲအပ်ပါတယ်။

အဲဒီရဟန္တာဖြစ်တဲ့နေ့မှာ တပည့်ပေါင်းသုံးသောင်း သူတို့ဆရာကြီး
ရဲ့အရိပ်ကို ကြည့်နေကြတာကိုး။ ဒို့ဆရာကြီးတော့ တရားအားထုတ်နေပြီ၊
ဘယ်တော့ရဟန္တာဖြစ်မလဲလို့ အရိပ်အကဲကြည့်နေကြတာ။ အဘိညာဉ်ရတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တော့ သူတို့ဆရာကြီးတရားရတဲ့နေ့မှာ သူတို့အကုန်လုံးသိ
ကြတယ်။ ဆရာကြီးကလည်း ရေအိုးကလေးဆွဲပြီးတော့ ငါတော့ယနေ့
ခြေဆေးတော့မယ်ဆိုပြီးတော့ ခြေဆေးရေခပ်ပြီး ခြေဆေးကျောက်ဖျာပေါ်
မှာ ငါခြေဆေးမယ်ဆိုပြီးထိုင်လိုက်တော့ ရဟန်းတွေကလည်း တစ်ပါးပြီး
တစ်ပါး တစ်ပါးပြီးတစ်ပါးဦးအောင် ဆရာကြီးကို ငါခြေဆေးပေးမယ်လို့လာ
လိုက်ကြတာ တပည့်ပေါင်းသုံးသောင်းတဲ့။ ရှင်မဟာသိဝကြီး ခြေဆေးမဲ့အ
နားမှာလေ။

အဲဒီတော့မှ သိကြားမင်းက ရှင်မဟာသိဝ ယခုသူ့ခြေကို သူဆေး
မလို့ တပည့်တွေဆေးမလို့လာတာလည်း ခွင့်မပေးဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် မတော်
ဘူး၊ ငါကိုယ်တိုင်သွားဆေးပေးမယ်၊ ငါကိုယ်တိုင်သွားဆေးပေးဖို့ရာလည်း
ရဟန္တာတပည့်သုံးသောင်းခြံရံနေတဲ့အထဲမှာ ငါတိုးဖို့လည်းမလွယ်ဘူးဟုတ်
လား။ ဒီအခါကျတော့ သူဇာခေါ်မှဘဲ သူ့ထက်သူဇာကစွမ်းတာကိုး။ သူဇာ
လိုက်ခဲ့ဟေ့...ဆိုပြီး ရှင်မဟာသိဝကြီးခြေထောက် ဆေးပေးဖို့ရာ သူဇာနဲ့
လာခဲ့ကြတော့ သူဇာက ဘယ်လိုစွမ်းသလဲ။ အရှင်ဘုရားတို့ ဒကာမပါဘု
ရားလို့ဆိုလိုက်ရင်း ဘုန်းကြီးတွေကရှဲ့ပေးလိုက်ရင်း အရှင်ဘုရားတို့ ဒကာ
မပါဘုရားလို့ဆိုလိုက်ရင်း ရှဲ့ပေးလိုက်ရင်း၊ သူဇာစွမ်းတာကဒီလိုကိုး။ အဲဒါ
နဲ့ ဝင်သွားလို့ ရှင်မဟာသိဝ၏မျက်မှောက်ရောက်တော့ သင်,ဘယ်သူလဲ။
တပည့်တော် သိကြားပါဘုရား။ ဟာ...ဘာကိစ္စလာသလဲ။ အရှင်ဘုရားရဲ့
ခြေထောက်ဆေးပေးဖို့ လာပါတယ်။ သိကြားနတ်တို့မည်သည် လူတို့၏အ
နံ့ကို ယူဇနာတစ်ရာကခွေးသေကောင်ပုပ်လည်ပင်းဆွဲထားသလို နံဆိုပါလား

သိကြားရယ်၊ ဒီတော့ ငါ့ခြေငါဆေးပါမယ်၊ မင်းမဆေးပါနဲ့။ နံတယ်ဆိုပေမဲ့ လူတိုင်းရဲ့အနံ့ မနံပါဘူးဘုရား...တဲ့။ အရှင်ဘုရားတို့အနံ့ကျတော့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကမ္မေးလို့ ယခုလာခဲ့ရပါတယ်၊ တပည့်တော် ဆေးပါရစေဆိုပြီး ဘယ်ဖက်လက်ဖြင့်ခြေထောက်ကိုကိုင်ပြီး ညာဖက်လက်နှင့်ပွတ်လိုက်တာ ပကတိ ကလေးငယ်၏ခြေထောက်ကဲ့သို့ နူးနူးညံ့ညံ့ဖြစ်သွားတယ်...တဲ့။ သိကြားမင်းလာပြီး ခြေဆေးတာလေ။

အဲဒီ ရှင်မဟာသီဝ,ဝတ္ထုကို အဋ္ဌကထာထုတ်ပြခြင်းဟာ ဘာလိုရင်းလဲ။ တရားမရလို့ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်တဲ့ဒေါမနဿမျိုးတော့ မှီဝဲသင့်ပါတယ်လို့ဆိုတာကို ထုတ်ပြတာ။

ဒီတော့ မှီဝဲအပ်တဲ့ဒေါမနဿ ဟုတ်ဘူးလား။ ဆန်ဈေးကြီးလို့ စိတ်မချမ်းသာခြင်းကျတော့ သေဝိတဗ္ဗထဲထည့်မလား။ ထည့်လို့ ဘာတော်မလဲ။ ဆန်ဈေးကြီးတဲ့ဒေါမနဿလည်း အသေဝိတဗ္ဗဘဲ ဟုတ်လား။ ကိုယ်ရှင်ကိုစိုက်ပြီးအသာ,သာနေ၊ သူ့ဟာသူ ကြီးချင်ကြီးမကြီးချင်နေ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ အများနဲ့ဘဲပေါ့ဟာ။ တရားမရတာ ဒေါမနဿဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ ဆန်ဈေးကြီးတာဒေါမနဿမဖြစ်နဲ့နော်။ ပြီးတော့ သေဝိတဗ္ဗဥပေက္ခာ အသေဝိတဗ္ဗဥပေက္ခာ၊ သေဝိတဗ္ဗဆိုတာဟာ မှီဝဲအပ်တာ။ အသေဝိတဗ္ဗဆိုတာ မမှီဝဲအပ်တာ။ အေး...မှီဝဲအပ်တာ မမှီဝဲအပ်တာနဲ့ သောမနဿနှစ်ပါး ဒေါမနဿနှစ်ပါး ဥပေက္ခာနှစ်ပါးလို့ ဟောတော်မူတယ်။

သက္ကပဉ္စသုတ်မှာတော့ ခြောက်ပါးဟောတယ်၊ သတိပဋ္ဌာန်သုတ်မှာတော့ ဝေဒနာကိုးပါးဟောတယ်။ သက္ကပဉ္စသုတ်မှာ ဝေဒနာခြောက်ပါးဟောပြီးသည့်အဆုံးမှာ သိကြားမင်းဘာဖြစ်သွားတယ်၊ သောတာပန်။ အေးမြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတာကွာ သောတာပန်ဖြစ်ရုံဟောတာမဟုတ်ဘူး။ ရဟန္တာအထိရည်ရွယ်ပြီးဟောတာ။ မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတဲ့ ဝေဒနာခြောက်ပါးဟာ ရဟန္တာအထိဖြစ်နိုင်လောက်တဲ့အစွမ်းသတ္တိရှိတယ်တဲ့။ သို့ပေမယ့်လို့ သူနဲ့တန်ရုံသူရရှာတာတဲ့။ သိကြားက သောတာပန်လောက်နဲ့တန်လို့ သောတာပန်တင်ဖြစ်တာ။ တရားက သောတာပန်ဖြစ်လောက်ရုံ

ဟောတဲ့တရားမဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဲဒီဝေဒနာခြောက်ပါးဟာ ဘာထိအောင်ဖြစ် နိုင်ရမယ်။ ရဟန္တာထိအောင်ဖြစ်နိုင်ရမယ်။

အဲဒီ သောတာပန်ဖြစ်လိုလို့ သိကြားဟောင်းဘဝက သိကြားသစ် ဖြစ်လိုလို့ မြတ်စွာဘုရားထံလာပြီးချဉ်းကပ်တာ ဟုတ်ပြီလား။ မောင်မာဃ သိကြားမင်းဖြစ်ပြီးတော့က နှစ်ပေါင်းသုံးကုဋေနဲ့ခြောက်သန်း လူတို့အရေ အတွက်နဲ့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ သိကြားအဖြစ်နဲ့စံစားနေတယ် မဟုတ် လား။ နှစ်ပေါင်းသုံးကုဋေနဲ့ခြောက်သန်းစေ့တော့ သိကြားသက် ကုန်ရော။ အဲဒီ သိကြားသက်ကုန်တော့မှ ငါတော့သေရတော့မယ်။ သိကြားကမသိဘူး လား။ သေရတော့မယ်လို့ သိကြားကသိတော့ သေမှာဒီလောက်မကြောက် ဘူးတဲ့။ ခွဲရမှာသိပ်ကြောက်ဆိုပါလား။ သေမှာသိပ်မကြောက်ဘူး ခွဲရမှာသိပ် ကြောက်တယ်သတဲ့။ ကိုယ်ကိုယ်လည်းစဉ်းစားကြည့်ကြလေ။ သေမှာကြောက် သလား။ ခွဲရမှာကြောက်သလား။ ငါ၊သေတာကတော့ အရေးမဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ကဟာတွေထားပစ်ခွဲရမှာ ခက်သကိုး။ ဘာမှလည်းမပြည့်မစုံနဲ့ ဟုတ် လား။ ဒီတော့ ကိုယ်သေတာထက် ခွဲရမှာခက်လို့...တဲ့။ အဲဒီတော့ သူသိ ကြားသစ်ပြန်ဖြစ်ချင်သပေါ့...နော်။ သိကြားသစ်လည်းပြန်ဖြစ်ရဖို့ သောတာ ပန်လည်းဖြစ်ဖို့၊ ဒီတော့ သောတာပန်ဖြစ်ပြီး သိကြားသစ်ပြန်ဖြစ်ခဲလို့ရှိရင် ခွဲရအုံးမလား။ မခွဲရတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် တာဝတိံသာကနတ်အားလုံး စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်က နတ်အားလုံး နတ်ပြည်နှစ်ထပ်ကနတ်တွေကို ခေါ်လာခဲ့ပြီးတော့က ရာဇ ဂြိုဟ်ပြည် ဣန္ဒာသာလလှိုဏ်ဂူမှာ မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံးစဉ်အခါမှာ တပည့် တော်သည် ပုစ္ဆာမေးလျှောက်ချင်လို့ပါဘုရားလို့ ခွင့်တောင်းပြီး ဘုရားထံ ပုစ္ဆာမေးလျှောက်တယ်...တဲ့။

အရှင်ဘုရား သတ္တဝါမှန်သမျှ ဘေးရန်ခပ်သိမ်းကင်းငြိမ်းချင်ကြပါ တယ်။ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ လိုရာရောက်ချင်ကြပါတယ်။ သတ္တဝါတွေ

ဘေးရန်ခပ်သိမ်း မကင်းငြိမ်းကြတာ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ လိုရာမရောက် နိုင်ကြတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ...ဘုရားလို့ ဒီလိုသိကြားကပုစ္ဆာလျှောက်တယ်။ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ လိုရာမရဒုက္ခရောက်ကြတာဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး သိ ကြားရေ...တဲ့။ ဣဿာမစ္ဆရိယကြောင့် ကိုယ်အလိုရှိတာမပြည့်စုံကြတာတဲ့။ အဲဒီမစ္ဆရိယကလည်းဘဲ ကုလမစ္ဆရိယ လာဘမစ္ဆရိယ ဝဏ္ဏမစ္ဆရိယ အာဝါ သမစ္ဆရိယ ဓမ္မမစ္ဆရိယ မစ္ဆရိယငါးမျိုး။ အဲဒီ ကုလမစ္ဆရိယဆိုတာက မင်း မျိုးကို ခတ္တိယကုလ၊ ပုဏ္ဏားမျိုးကို ဗြဟ္မဏကုလ၊ ကုန်သည်မျိုးကို ဝေဿကုလ၊ ဆင်းရဲသားလူတန်းစားမျိုးကို သုဒ္ဓကုလလို့ ကုလလေးမျိုးရှိတယ်တဲ့။ ဘယ် လူမျိုးမဆို ထီးနဲ့နန်းနဲ့နေကြတဲ့လူတွေမှာ ခတ္တိယကုလ ဗြဟ္မဏကုလ ဝေ သကုလ သုဒ္ဓကုလ ကုလလေးမျိုးရှိတယ်နော်။ အဲဒီကုလလေးမျိုးစလုံး ရဟန်းတော်များထံမှာ ခတ္တိယကုလလည်း ချဉ်းကပ်ကိုးကွယ်တယ်၊ ဗြဟ္မဏ ကုလလည်း ချဉ်းကပ်ကိုးကွယ်တယ်၊ သုဒ္ဓကလည်း ချဉ်းကပ်ကိုးကွယ်တယ်၊ ဘယ်ကုလမျိုးမဆို ရဟန်းတော်များအား ချဉ်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်းမရှိကြဘူး လား။

အဲဒီ ချဉ်းကပ်ကိုးကွယ်တဲ့ တကာ,တကာမတွေကို ရဟန်းတို့က ဘာခေါ်တယ်၊ ကုလ။ အဲဒီကုလတွေပေါ်မှာ တွယ်တာခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်း၊ မရှိဘူးလားလို့။ သမဏစရိတဗ္ဗတရား ၁၆-ပါးမှာ(ကုလေသုနနုဂိဒ္ဓေါ) လို့ ဟောတော်မူသည်။ ကုလေသု၊ တကာ,တကာမဟုဆိုအပ်သော ကုလတို့၌။ အနနုဂိဒ္ဓေါ၊ တပ်မက်ခြင်းမရှိသည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရမယ်။ **ရဟန်းတို့မည်သည် ကုလခေါ်တဲ့ တကာ,တကာမတွေပေါ်မှာ တပ်မက်ခြင်းမရှိရဘူးတဲ့။** ဒါကြောင့် **ဆွမ်းခံစားတာကို မြတ်စွာဘုရားကချီးမွမ်းတာ...တဲ့။** ဘာဖြစ်လို့လဲ။ တစ် အိမ်တစ်လုပ် တစ်အိမ်တစ်လုပ် အိမ်ပေါက်စေ့လျှောက်ပြီး ဆွမ်းခံစားတော့ ကာ ဘယ်တကာ,တကာမကိုမှ တွယ်တာစရာမလိုတော့ဘူး ဟုတ်လား။ အ လှူခံစားတယ် ဆွမ်းပို့ခံစားတယ်ဆိုတော့ ငါ့လှူဖော်ရတဲ့တကာ,တကာမဟ၊ ငါ့ဆွမ်းပို့ဖော်ရတဲ့တကာ,တကာမ...ဟနဲ့ တွယ်တာတတ်တယ်။ အဲဒီတွယ် တာမှုကင်းလို့ဆွမ်းခံစားတာကို မြတ်စွာဘုရားကချီးမွမ်းတော်မူတာ။ ယခုတော့

ခေတ်အားလျော်စွာ ဆွမ်းလည်းမခံစားကြတော့ဘူး။ လူတာတန်းတာ၊ပို့တာ ကိုဘဲ စားနေကြတော့ ဘာဖြစ်လာတယ်။ ဘုန်းကြီးလောဘဒရင်နဲ့အမျှ ကု လမှန်သမျှ ငါ့တကာ၊တကာမချည်းဖြစ်စေရမယ်။ သူများတကာ၊တကာမဖြစ် တာမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါမျိုး(ကုလမစ္ဆရိယ) ခေါ်တာ။

ကိုယ်တကာ၊တကာမချည်းဖြစ်စေချင်တယ်။ သူတစ်ပါးတကာ၊တကာ မဖြစ်တာမခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ်တကာ၊တကာမချည်း ဖြစ်စေချင်တော့ ဘယ်လို လုပ်ကြသတန်း။ ငါလိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကိုးကွယ်ရတယ်။ ဟို...တောက်တီးတောက် တဲ့တွေသွားပြီး မကိုးကွယ်နဲ့။ အင်း...ဒီလိုပြောကြတာကိုး။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ဒီစကားဟာ ဘာကထွက်လာသလဲ။ မစ္ဆရိယကထွက်လာတာ။ ငါ့လိုပုဂ္ဂိုလ် ကိုးကွယ်မှ သင်တို့အကျိုးများမှာ။ ဟို...တောက်တီးတောက်တဲ့ကိုယ်တော်တွေ ကိုးကွယ်လို့ မင်းတို့ငရဲကျကုန်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုပြောချင်လည်းပြောမလားမ သိဘူး။ ပြောရင်တော့ဖြင့် ဒုက္ခတော့များကုန်ကြတော့မှာဘဲ။ အဲဒါမျိုးကို ကုလမစ္ဆရိယ ခေါ်တယ်။ ရဟန်းတို့အနေနဲ့ တကာ၊တကာမကို ကုလခေါ် တယ်။ ဘုန်းကြီးလုပ်ရတာ အဲဒီတစ်ခုတော်တော်ဆိုးတယ်နော်။ လာဘမစ္ဆရိ ယတဲ့။ လာတ်လာဘ...နော်။ ကိုယ်လာတ်လာဘပေါများတာလို ကိုယ်ကဲ့သို့ သူတစ်ပါးမှာ လာတ်လာဘမပေါများစေလိုဘူး။ ကိုယ်လူမှုကြိုက်တယ်။ သူ တစ်ပါးသွားလူတာမကြိုက်ဘူး။ ဝဏ္ဏမစ္ဆရိယက လှတာလည်းကိုယ်လှမှုကြိုက် တယ်။ သူများလှတာမနာလိုဘူးတဲ့။ ဂုဏ်ရှိပြန်တော့လည်း ကိုယ်ဂုဏ်ရှိမှ၊ သူများဂုဏ်ရှိပြန်လည်း မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်လိုတန်ခိုးကြီး သဟေ...လို့လာပြောရင် လာမပြောနဲ့။ ဒီလိုပုတ်သင် တုံးစင်တိုင်းရှိပါတယ်။ ဇီးကွက်လောက်တော့ ငှက်တိုင်းလှပါတယ်။ ချီးမွမ်းတာမခံနိုင်ဘဲကိုး။ ဂုဏ် ပျက်အောင် ဖျက်ပစ်လိုက်တာလေ။ အဲဒါ ကုလမစ္ဆရိယ။ လာဘမစ္ဆရိယ၊ ဝဏ္ဏမစ္ဆရိယဟုတ်လား။ အာဝါသမစ္ဆရိယက ကိုယ်ကျောင်းအိပ်ရာနေရာမှာ သူတစ်ပါးလာနေမယ်ဆိုရင် ဝန်တိုတယ်။ မနေစေချင်ဘူး။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်နေ ခြင်းကြောင့် အပြစ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ လက်မခံတာတော့ မစ္ဆရိယမဆိုဘူး။ နေ ရာကို ဝန်တိုတဲ့အတွက်နဲ့လက်မခံရင်သာ အာဝါသမစ္ဆရိယဆိုတော့ ဘုန်း

ကြီးတွေသာမကဘူး၊ ယောဂီတွေပါ၊ပါသွားရော။ ကိုယ်သာတရားရချင်တယ်၊ သူများတရားရတာ မကြိုက်ဘူးနော်။ အဲဒီလိုလဲလည်း ဓမ္မမစ္ဆရိယဖြစ်နိုင် တယ်။

ဒီတော့အချိန်ကလည်း သိပ်မရဘူး။ ဘေးရန်ခပ်သိမ်းမကင်းငြိမ်း ကြတာ၊ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ လိုရာမရောက်နိုင်ကြတာဘာကြောင့်။ ဣဿာ မစ္ဆရိယကြောင့်။ အဲဒီဣဿာမစ္ဆရိယကလည်း ဘာကြောင့်ဖြစ်ပါသလဲဟု တစ်ဖန်လျှောက်ပြန်တော့ ပီယ၊အပီယ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းကြောင့်။ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းရှိလို့ မနာလိုဝန်တို့မှုဖြစ်တာ။ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းမရှိရင် မနာလိုမှု ဝန်တို့မှုဖြစ်အုံးမလား။ မဖြစ်ပါဘုရား။

ပီယ၊အပီယ၊ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းက ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်တယ်။ ဆန္ဒ ကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ ဆန္ဒအမျိုးမျိုးကြောင့် ဟိုလိုအလိုရှိတယ်၊ ဒီလိုအလိုရှိ တယ် ဟုတ်လား။ အလိုရှိတော့ကိုယ်ဆန္ဒမပြည့်ဘူး၊ ကိုယ်ဆန္ဒမပြည့်ရင် ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဆန္ဒပြည့်ရင်ပြည့်သလို ချစ်လာလိမ့်မယ်၊ ဆန္ဒမပြည့်ရင်မပြည့်သလို မုန်းလာလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ဘူးလား။ အလိုဆန္ဒမ ပြည့်ရင် ကိုယ်သားမယား၊သားသမီးတောင်မှ ချစ်နိုင်ပါအုံးမလား။ ဒီတော့ ကိုယ်သားသမီးကိုယ်သားမယား ချစ်တာမှာလည်း ကိုယ်ဆန္ဒပြည့်လို့ချစ်တာ။ အဲဒီတော့ **ဆန္ဒကြောင့်ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းဖြစ်တယ်**ဆိုတာ မထင်ရှားဘူးလား၊ ထင်ရှားပါသည်ဘုရား။

ဒါဖြင့် ဆန္ဒကဘာကြောင့်ဖြစ်ရသလဲ။ ကြံစည်စိတ်ကူးတဲ့ဝိတက် ကြောင့်။ အကြံသမားအစည်သမားတွေမှာ ဖြစ်တဲ့ဆန္ဒ၊ ဒါဖြင့် ကြံစည်စိတ် ကူးခြင်းဝိတက်ကော ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတယ်။ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ ပပဉ္စတရား ကြောင့်။ ဒီတော့ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ ပပဉ္စတရားကြောင့်ဝိတက်ဖြစ်တယ်။ ဝိတက်ကြောင့်ဆန္ဒဖြစ်တယ်၊ ဆန္ဒကြောင့်ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းဖြစ်တယ်၊ ချစ် ခြင်းမုန်းခြင်းကြောင့် ဣဿာမစ္ဆရိယဖြစ်တယ်၊ ဣဿာမစ္ဆရိယကြောင့်ဘေး

မကင်းရန်မကင်းဖြစ်တယ်၊ ဒီအစဉ်ပါဘဲ။

ဒါဖြင့် တဏှာ၊မာန၊ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ပပဉ္စတရား ကင်းငြိမ်းအောင်ဘယ်လို များလုပ်ရပါ့မလဲလို့ လျှောက်ထားတော့ သေဝိတဗ္ဗသောမနဿ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပေက္ခာ၊ အသေဝိတဗ္ဗသောမနဿ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပေက္ခာလို့ ဝေဒနာ ၆- မျိုးကို မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတယ်။ အဲဒီလို ဟောလိုက်တော့ သိကြား မင်းသည် တရားနာရင်း ဘုရားရှေ့မှာ မီးဟာ ဖြုတ်ကနဲသေသွားပြီး ပြန် တောက်သလို ဖြုတ်ကနဲသေသွားပြီး ဖြုတ်ကနဲပြန်ဖြစ်တယ်။ ပြန်လည်းဖြစ် ရော သောတာပတ္တိမဂ်ကိုလည်းရရော ဟုတ်လား။ သိကြားမင်းသေပြီး အ သစ်ပြန်ဖြစ်တာ သောတာပန်ဖြစ်တာ သိကြားလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်သိတယ်၊ ဘုရားလည်း သိတယ်၊ ကျန်တဲ့နတ်တွေ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး။

အဲဒီ သိကြားသည် ဘုံစဉ်စံသိကြားဖြစ်တယ်၊ ယခုတာဝတိံသာနတ် ပြည်မှာ သောတာပန်အဖြစ်နဲ့ သိကြားမင်းလုပ်နေတယ်။ ဘုရားကို သူက လျှောက်တာက ဘယ်လိုလျှောက်တယ်၊ တပည့်တော်သည် လူ့ပြည်ဆင်းပြီး လူမင်းဖြစ်ရပါအုံးမယ်၊ သကဒါဂါမ်ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ သကဒါဂါမ် ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် တပည့်တော် လူ့ပြည်ထပ်ပြီး မလာတော့ပါဘူး၊ သကဒါ ဂါမ်အဖြစ်နဲ့သိကြား တစ်ခါပြန်ပြီး ဖြစ်ရပါအုံးမယ်။

ဒီတော့ သောတာပန်အဖြစ်နဲ့သိကြား၊ သောတာပန်အဖြစ်နဲ့လူမင်း ဟုတ်လား။ လူမင်းဘဝကနေပြီး သကဒါဂါမ်အဖြစ်နဲ့နတ်ပြည်ပြန်၊ သိကြား အဖြစ်နဲ့သကဒါဂါမ် ဟုတ်လား။ အဲဒီ သကဒါဂါမ်အဖြစ်ကအနာဂါမ်ဖြစ်ပြီး တော့ အဝိဟာ၊ အတပ္ပါ၊ သုဒဿ၊ သုဒဿီ၊ အကနိဋ္ဌဆိုတဲ့ သုဒ္ဓါဝါသ ငါးဘုံမှာ ဘုံစဉ်စံရပါမယ်...တဲ့။ ဘုံစဉ်စံဆိုတာ အဲဒါပြောတာ။ လူ့ပြည်တို့ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့ အောက်ငရဲတွေမှာစံနေတဲ့ ဘုံစဉ်စံမဟုတ်ဘူး။ လူ့ပြည်နတ်ပြည်မှာနေပြီးတော့မှ အနာဂါမ်ဖြစ်ပြီး သုဒ္ဓါဝါသငါးဘုံမှာဘုံစဉ် စံမှာ။ သုဒ္ဓါဝါသငါးဘုံမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာဘုံစဉ်စံရမလဲ။ အဝိဟာဘုံ

မှာ ကမ္ဘာ-၁၀၀၀(တစ်ထောင်)၊ အတပျိုဘုံမှာ ကမ္ဘာ-၂၀၀၀(နှစ်ထောင်)၊ သုဒဿာဘုံမှာ ကမ္ဘာ-၄၀၀၀(လေးထောင်)၊ သုဒဿီဘုံမှာ ကမ္ဘာ-၈၀၀၀ (ရှစ်ထောင်)၊ အကနိဋ္ဌဘုံမှာ ကမ္ဘာ-၁၆၀၀၀(တစ်သောင်းခြောက်ထောင်)၊ အားလုံးကိုပေါင်းလိုက်တော့ ကမ္ဘာသုံးသောင်းနဲ့တစ်ထောင် သုဒ္ဓါဝါသငါး ဘုံမှာ ဘုံစဉ်စံရမယ်တဲ့။ ဘုံစဉ်စံသောတာပန်ထုံးစံဟာ အဲဒါဘဲ။ ဝိသာခ လည်း အဲဒီအတိုင်းဘဲ။ ဟို...ဘုံစဉ်စံတဲ့အခါကျတော့ အကနိဋ္ဌဂါမီအနာဂါမ် လို့ခေါ်တယ်။

အဲဒီတော့ သိကြားမင်းဟာ သူ့လက်ရှိစည်းစိမ်ကိုမစွန့်ရဘဲနဲ့ သိကြား သစ်လည်းပြန်ဖြစ်တယ်။ သောတာပန်လည်းတည်တယ်နော်။ အဲဒါဘာဖြစ် လို့ပါလိမ့်။ ဝေဒနာတရားကြားနာရလို့။ အဲဒီလိုဝေဒနာတရားကြားနာရလို့ သောတာပန်တည်နိုင်ခဲ့သော် ဝေဒနာတရားအားထုတ်ရင်ကော သောတာပန် မတည်နိုင်ဘူးလား။

အေး...ဝေဒနာတရားအားထုတ်ရင်လည်း သောတာပန်တည်နိုင်တယ်။ ထူးတာက ဘာထူးတယ်။ သေဝတဗ္ဗ၊ အသေဝိတဗ္ဗ၊ မှီဝဲအပ်တဲ့ဝေဒနာကို မှီဝဲ၊ မမှီဝဲအပ်တဲ့ဝေဒနာကိုမမှီဝဲနဲ့လို့ ဟိုမှာဒီလိုဟောတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်ကျတော့ သာမိသ၊ ကာမဂုဏ်နဲ့စပ်တဲ့ဝေဒနာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ နိရာမိသ၊ ကာမဂုဏ်နဲ့မစပ်တဲ့ဝေဒနာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဝေဒနာမှန်ရင်အကောင်း အဆိုးရွေးမနေနဲ့။ **ဘာဝေဒနာဘဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ဟေ့...လို့** ဒီလိုဟောလိုတာ။ ပဇာနာတိ၊ သိအောင်လုပ်တဲ့ ဝေဒနာရွေးမနေနဲ့။ ဒါက ကာမဂုဏ်နဲ့စပ်တဲ့ ဝေဒနာ၊ ဒါက ကာမဂုဏ်နဲ့ကင်းတဲ့ဝေဒနာ၊ ဒီဝေဒနာမျိုးသာ အားထုတ်ရ မယ်။ ဟိုဝေဒနာမျိုးကိုအားမထုတ်ရဘူးလို့ သတိပဋ္ဌာန်ကျတော့ ဒီလိုမရှိဘူး။ ဘာဝေဒနာဖြစ်ဖြစ် အားထုတ်ရမှာဘဲ။ ဝေဒနာနုပဿနာကလေ။ တခါ စိတ္တာနုပဿနာကျပြန်တော့ကော သရာဂစိတ်၊ သဒေါသစိတ်၊ သမောဟစိတ် စသည်ဖြင့် ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာ ရာဂစိတ် ဒေါသစိတ် မောဟစိတ်တွေဖြစ်နေ

တယ်၊ ရာဂစိတ် ဒေါသစိတ် မောဟစိတ်တွေဖြစ်နေရင် တရားအားမထုတ် ရဘူးလား။ **အဲဒီ ရာဂစိတ် ဒေါသစိတ် မောဟစိတ်ကိုဘဲ သတိနဲ့ပြန်အား ထုတ်တဲ့။**

ဒါကြောင့် သရာဂစိတ် သဒေါသစိတ် သမောဟစိတ်တဲ့။ သတိပ ဋ္ဌာန်ကလေး။ မင်းတို့မှာကောင်းတဲ့စိတ်ရမှ တရားအားထုတ်မယ်ဆိုရင် ဒီဘ ဝတရားအားမထုတ်နဲ့တော့၊ မကောင်းတဲ့စိတ်လည်းအားထုတ်ရတယ်ဆိုတော့ မကောင်းတဲ့စိတ်က အချင်းခပ်သိမ်းမဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ မကောင်းတဲ့စိတ်တွေ မပေါ်ဘူးလား။ အဲဒီတော့ မကောင်းတဲ့စိတ်ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သတိထား ဟုတ်လား။ **ဒေါသစိတ်ဖြစ်ရင်လည်း သိ,သိ,သိ၊ မောဟစိတ်ဖြစ်ရင်လည်း သိ,သိ,သိ၊ လောဘစိတ်ဖြစ်ရင်လည်း သိ,သိ,သိ။ ဘာစိတ်ဖြစ်ဖြစ် သတိ မလစ်စေနဲ့လို့ဆိုလိုတယ်။ အဲဒါပေါ့။**

ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ကကော ဝေဒနာရွေးဖို့လိုသေးသလား၊ စိတ္တာနုပဿနာကကော စိတ်ရွေးဖို့လိုသေးသလား။ တခါ ဓမ္မာနုပဿနာကျ တော့ နီဝရဏပဗ္ဗ၊ ကာမစ္ဆန္ဒနီဝရဏ၊ ဗျာပါဒနီဝရဏ၊ ထိနမိဒ္ဓနီဝရဏ၊ ဥဒ္ဓစ္စ,ကုက္ကုစ္စနီဝရဏ၊ ဝီစိကိစ္ဆာနီဝရဏလို့ နီဝရဏငါးပါးလို့ဟောတယ်။ အဲ ဒီ နီဝရဏငါးပါးမှာလည်း ဘယ်နီဝရဏဖြစ်ဖြစ် နီဝရဏရယ်လို့ဖြစ်လာရင် မလစ်စေနဲ့။ ကာမဂုဏ်ကိုအလိုရှိတဲ့ လောဘကာမစ္ဆန္ဒ၊ သူတစ်ပါးကိုပြစ် မှားတဲ့ ဒေါသဗျာပါဒ၊ အဲဒီကာမစ္ဆန္ဒနီဝရဏ၊ ဗျာပါဒနီဝရဏတွေ ရင်ထဲ နှလုံးထဲမှာဖြစ်လာရင် ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာမလစ်စေနဲ့။ သိ,သိ,သိ,သတိမပြတ် ထားလို့ ဆိုလိုတာဟုတ်လား။ ယခုခေတ်လူထုနဲ့သတိပဋ္ဌာန်တရားနဲ့ အလွန် သင့်လျော်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်း။ ယခုခေတ်လူထု၏ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာ ဘယ် တော့မှကောင်းတာမဖြစ်ဘူး။ မကောင်းတာချည်းဖြစ်နေတာဘဲ။ ဒီတော့ မကောင်းတာဖြစ်တာကိုအားထုတ်ရမယ်ဆိုတော့ ယခုခေတ်လူထုနဲ့သတိပ ဋ္ဌာန်နဲ့ မလျော်ဘူးလား။ ကောင်းတာဖြစ်မှတရားအားထုတ်ဆိုရင်တော့ ဒီ လူတွေ တရားနဲ့အဝေးကြီး။ ဒို့တရားက မကောင်းတာဖြစ်ရင်လည်း အား

ထုတ်ရပါတယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုမကောင်းတဲ့လူဖြစ်ဖြစ် အချိန်မရွေးလာ
ခဲ့ကြပါ။ အားထုတ်လှည့်ပါ...နော်။

အချိန်မရွေးလာ၍ အားထုတ်ကြ၍ တရားရနိုင်ကြပါစေသတည်း။

သာဓု-သာဓု-သာဓုပါဘုရား။

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

နေရာ၊ အာရုံ၊ ပြောတုန်းစကား၊
ပေါင်းညားပုဂ္ဂိုလ်၊ စားလိုအစား၊
မိရာဥတု၊ နေမှုဣရိယာ၊
ခုနစ်ဖြာကို၊ လျော်ရာဆောင်၊
မလျော်ရှောင်လျက်၊
နေ့ရက်မခြား၊ လွန်ကြိုးစားမှ၊
တရားမြန်စွာ၊ ရနိုင်ပါသည်၊
သူ့ငါ၊ သတိထားဖို့တည်း။

(ဝေဠုဝတီဆရာတော်ဘုရားကြီး)

ကျေးဇူးရှင် ဝေဠုဝတီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
သီတင်းနေ့များတွင် တပည့်ယောဂီများအား
ဟောကြားဆုံးမတော်မူသော

**ခန္ဓာငါးပါးနှင့်သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး ဆက်စပ်ပုံ
ဝိပဿနာ တရားတော်**

အားထုတ်နည်း အကျဉ်းချုပ်

အလုံးအခဲ သဏ္ဍာန် ခြပ်ကယ်လို့ ပေါ်လာလျှင် ပထဝီအမှုအမှား တွေကို အာပေါဖွဲ့စည်းထားလို့ အလုံးအခဲ သဏ္ဍာန် ခြပ်ဖြစ်တာ။ ဒီလိုမ ဟုတ်ဘူးလား။ ဒါဖြင့် ပထဝီနဲ့အာပေါ ကင်းတဲ့နေရာရှိပါ့မလား။ မရှိပါဘု ရား။ အဲဒီ ပထဝီနဲ့အာပေါ ဖွဲ့စည်းလို့ အလုံးအခဲ သဏ္ဍာန် ခြပ်ဖြစ်လာတဲ့ အခါကျတော့ ဒီအလုံးအခဲမှာ စမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ပူမှု အေးမှုမရှိဘူးလား။ ရှိပါသည်ဘုရား။ အေး...အဲဒါ တေဇောမဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒီအလုံးအခဲမှာ လျော့ရဲ့မှု တောင့်တင်းမှုက ဝါယော။ ဓါတ်ကြီးလေးပါးနော်။ ဒီတော့ ဘယ် ဝတ္ထုပစ္စည်းမဆို ဘယ်အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်မဆို ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယောဆိုတဲ့ ဓါတ်ကြီးလေးပါး အပေါင်းအစုကျမှ မျက်စိနဲ့မြင် တာ အဆင်းဝဏ္ဏ၊ နှာခေါင်းနဲ့နံတာ အနံ့ဂန္ဓ၊ လျှာနဲ့တို့ထိလို့ ပေါ်တဲ့ အချို့ အချဉ် အစပ် အငန် အဖန် အခါးက ရသ၊ အတက်၊အသက်က ဩ ဇာ၊ စားသောက်လိုက်တော့ တက်မှုသက်မှုဖြစ်စေတဲ့သတ္တိ မရှိဘူးလား။ ရှိ ပါသည်ဘုရား။ အဲဒါဩဇာ။ ဒီတော့ ဘယ်ရုပ်မဆို ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယော ဝဏ္ဏ ဂန္ဓ ရသ ဩဇာ အနည်းဆုံး ရှစ်ပါးရှိရတယ်။ အနည်းဆုံး ဘယ်နှစ်ပါးရှိရတယ်။ ရှစ်ပါးရှိရပါသည်ဘုရား။ အေး...ရှစ်ပါးရှိရတယ်။

အဲဒီ ရုပ်ကလာပ်ရှစ်ခုအပေါင်းအစုဖြစ်တဲ့ တစ်ခုတစ်ခုပမာဏဟာ ပရမာ အနုမြူလောက်ရှိတယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်ရှိတယ်။ ပရမာအနုမြူလောက် ရှိပါသည်ဘုရား။ အေး...ပရမာအနုမြူနော် (ဧကေကပလာပါ ပရမာဏုပရိ မာဏာ ဟောနွဲ့)။ ဧကေကပါလာပါ၊ ကလာပ်တစ်ခုတစ်ခုတို့သည်။ ပရမာ ဏုပရိမာဏ၊ ပရမာအနုမြူအတိုင်း အရှည်ရှိကုန်သည်။ ဟောနွဲ့၊ ဖြစ်ကုန် ၏။ အနုမြူဆိုတာ နေရောင်နဲ့တည့်တဲ့အခါ သွားလာနေတဲ့ မြူမှုန်ကလေး တွေ မမြင်ဘူးလား။ မြင်ရပါသည်ဘုရား။ အဲဒါ အဏုမြူခေါ်တယ်။ အဲဒီ အဏုမြူကို ၃၆-စိတ်၊စိတ်တော့ တစ်စိတ်ကို ပရမာအဏုမြူ။ အဲဒီ ပရမာ အဏုမြူကျတော့ နေရောင်နဲ့တည့်ပေမဲ့ မြင်သေးရဲ့လား။ မမြင်ရပါဘုရား။ အဲဒီ မမြင်ရလောက်အောင်သေးငယ်တဲ့ ပရမာအဏုမြူအတိုင်း အရှည် ရှိတယ်တဲ့။ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယော ဝဏ္ဏ ဂန္ဓ ရသ ဩဇာဆို တဲ့ ရုပ်ကလာပ်တစ်ခုဟာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်။ ပရမာအဏုမြူလောက် ရှိ ပါသည်ဘုရား။

ဒီတော့ ပထဝီခါတ်ဆိုတာ ပထဝီခါတ်သာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီရှစ်ပါးအ ပေါင်းဖြစ်တဲ့ ကလာပ်ကလေးတွေဟာ အကုန်လုံး အမှုန်ချည်းဘဲ။ အဲဒီ ရုပ်ကလာပ်မှုန်ကလေးတစ်ခုက မမြင်နိုင်လောက်အောင် သေးငယ်တယ်။ ပရမာအဏုမြူလောက် ရှိတယ်။ အဲဒီ ပရမာအဏုမြူလောက်ရှိတဲ့ ကလာပ် မှုန်ကလေးများမှာ မီး ၂၅-မီးလောင်တယ်။ မှန်ပါဘုရား။ ဒီတော့ ဒီက လာပ်မှုန်ကလေး အသက်ရှည်နိုင်ပါအုံးမလား။ မရှည်နိုင်ပါ...ဘုရား။ မီး ၂၅-မီးလောင်တယ်နော်။ မများဘူးလား။ များပါသည်ဘုရား။ ဇာတိမီး၊ က လာပ်မှုန်ကလေးဟာ ဖြစ်မှုမရှိဘူးလား။ ရှိပါသည်ဘုရား။ အေး...အဲဒါ ဇာ တိမီး ဟုတ်လား။ ဇရာမီး၊ ဖြစ်လျှင်ဖြစ်တဲ့အတိုင်းနေရဲ့လား။ မနေပါဘုရား။ ရင့်ရော်မလာဘူးလား။ အဲဒါ ဇရာမီး ဟုတ်လား။ ပျောက်ပျက်မသွားဘူးလား။ ပျောက်ပျက်သွားပါသည် ဘုရား။ အဲဒါ မရဏမီး။ ဘယ်နှစ်မီးရှိပြီလဲ။ သုံး မီးပါဘုရား။ သုံးမီးနော်။ ဒီကလာပ်မှုန်ကလေးမှာ ဇာတိမီး၊ ဇရာမီး၊ မရဏ မီး ဖြစ်တာလည်းမီး တည်နေတာလည်းမီး ပျက်သွားတာလည်းမီး ဟုတ်လား။

အဲဒီကလာပ်မှုန့်ကလေးမှာ ဇာတိမီးရှိတယ်၊ ဇရာမီးရှိတယ်၊ မရဏမီးရှိတယ်။ မီးခြစ်ဆံကလေး ခြစ်လိုက်စမ်းပါ။ ရှဲ့ဆို တောက်မလာဘူးလား။ အဲဒီ တောက်လာတာလည်းမီး၊ အဲဒီဖြစ်လာတာလည်းမီး၊ ဒီမီးခြစ်ဆံမကုန်ခင် လျှောက်လောင်နေတာလည်းမီး၊ တည်နေတာလည်းမီး၊ ငြိမ်းသွားတော့လည်း မီးပေါ့နော်။ အဲဒီ ရုပ်ကလာပ်မှုန့်ကလေး ဖြစ်လာတော့ မီးဟုတ်လား။ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ဖြစ်တဲ့အတိုင်းမတည်မူ၍ ရင်ရော်လာတော့ မီး။ ပျက်သွားတော့မီး ဟုတ်လား။ ရုပ်ရှစ်ခုအပေါင်းဖြစ်တဲ့ မျက်စိနဲ့မမြင်ကောင်းအောင် သေးငယ်တဲ့ပရမာအဏုမြူလောက် ရှိတဲ့ ကလာပ်ကလေးမှာ ဇာတိမီးလောင်တယ်၊ ဇရာမီးလောင်တယ်၊ မရဏမီးလောင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ရုပ်ရှစ်ခုဖြစ်တော့ကာ ပထဝီမှာလည်း သုံးမီး။ အာပေါမှာလည်း သုံးမီး။ တေဇောမှာလည်း သုံးမီး။ ဝါယောမှာလည်း သုံးမီး။ ဝဏ္ဏမှာလည်း သုံးမီး။ ဂန္ဓမှာလည်း သုံးမီး။ ရသမှာလည်း သုံးမီး။ သြဇာမှာလည်း သုံးမီး။ ရုပ်ကလာပ်တစ်ခုမှာ ရုပ်ပေါင်းရှစ်ခုရှိသောကြောင့် ရှစ်သုံးလီ ၂၄-မီး မဟုတ်လား။

အဲဒီ ၂၄-မီးထဲမှာ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓါတ်ကြီးလေးပါးထဲမှာ တေဇောတစ်ခု မပါဘူးလား။ ပါပါသည်ဘုရား။ အဲဒီ တေဇောဓါတ်ဟာလည်း မီး။ ဇာတိမီး၊ ဇရာမီး၊ မရဏမီးက သုံးမီး။ တေဇောမီးက တစ်မီးဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ ၂၅-မီးပါဘုရား။ ဒီကလာပ်မှုန့် တာရှည်ခံပါအုံးမလား။ မခံတော့ပါဘုရား။ မင်းတို့ကိုယ်ကောင်မှာ အဲဒီဖြစ်ဖြစ်ချင်းပျက်တဲ့ ကလာပ်မှုန့်အပြင် ဘာများရှိသေးလဲ၊ ရှာကြည့်စမ်းပါ။ တာရှည်ခံနေတဲ့ ခေါင်း ကိုယ် ခြေ လက်ဆိုတာက သဘာဝမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါပညတ်။ စိတ်ကထင်နေတာနော်။ မှန်ပါဘုရား။ မီးစကိုကိုင်းပြီး ရမ်းစမ်း။ မီးစကိုကိုင်းပြီးရမ်းတော့ မီးဝိုင်းကြီးမထင်ဘူးလား။ ထင်ပါသည်ဘုရား။ ဘာဖြစ်လို့ထင်သလဲ၊ မီးသွားသလောက် စိတ်ကမို့အောင်မလိုက်နိုင်လို့။ ပကတိစိတ်က မီးသွားသလောက်မို့အောင် လိုက်နိုင်ရဲ့လား။ မလိုက်နိုင်ပါဘုရား။ မလိုက်နိုင်လို့ အဝိုင်းကြီးထင်ရတယ်နော်။ အဲဒီမီးသွားတဲ့နောက်

ကို စိတ်ကကပ်ပြီးတော့ လိုက်သွားစမ်း။ အဝိုင်းကြီးထင်နိုင်ပါအုံးမလား။ မထင်နိုင်ပါဘုရား။

ဒီတော့ မီးစကိုင်ရမ်းလို့ အဝိုင်းကြီးထင်ရတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မီး သွားသလောက် စိတ်ကမြန်အောင်မလိုက်နိုင်လို့၊ ဟုတ်လား။ အဲဒီ မင်းတို့ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ကလာပ်မှုန့်ကလေးတွေ ပျက်တိုင်းပျက်တိုင်း စိတ်ကမို့ အောင်မလိုက်နိုင်တော့ ခေါင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ခြေနဲ့ လက်နဲ့ သဏ္ဍာန်ကြီးထင် နေတယ်။ ဟုတ်ဘူးလား။ မီးစကိုင်ထင်ရာမှာ စိတ်ကမို့အောင်မလိုက်နိုင် လို့ စက်ဝိုင်းထင်နေရသကဲ့သို့ အဲဒီကလာပ်မှုန့်ကလေး မီးလောင်၊လောင် ပြီး ပျက်ပျက်သွားတာကို စိတ်ကမို့အောင်မလိုက်နိုင်လို့ ခေါင်း ကိုယ် ခြေ လက် သဏ္ဍာန် ခြပ်ထင်နေရတာနော်။ ဒီတော့ လူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပစ္စည်း ဝတ္ထုမှာ အကောင်အထည်သဏ္ဍာန် ခြပ်အနေနဲ့ ခိုင်မြဲနေတယ်ဆိုတဲ့ မီးစ အဝိုင်းဟာ အဲဒီဉာဏ်မရှိလို့။ ဒါဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတစ်ကောင်လုံး မီးရဲရဲ တောက်နေတဲ့မီးကလာပ်မှုန့်တွေကို မသိကြတော့ ကောင်းတယ်ထင်နေတယ်။ ခေါင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ခြေနဲ့ လက်နဲ့ ဘာနဲ့ ညာနဲ့ ဟန်ရပန်ရ ထင်မနေဘူး လား။ ထင်နေပါသည်ဘုရား။

အမှန်က ဟို...မီးစကိုင်လို့ဘဲနော်။ မီးစကိုမို့အောင်မလိုက်နိုင်လို့ မီးစကိုဝိုင်းထင်တာ။ စက်ဝိုင်းကအမှန်လား၊ မီးကအမှန်ပါဘုရား။ အေး...မီး ကအမှန် ဟုတ်လား။ သို့သော် ပကတိစိတ်က မီးကိုမို့အောင်မလိုက်နိုင် တော့ အဝိုင်းကြီးထင်ရတယ်။ ဒီမှာလည်း ကလာပ်မှုန့်ကလေးတွေ မီး လောင်ပြီးတော့ ပျက်ပျက်သွားတာ၊ ပျက်ပြီးတော့နေတာက အမှန်။ စိတ် မို့အောင်မလိုက်နိုင်လို့ ခေါင်း ကိုယ် ခြေ လက်ထင်နေတာ။ ဟုတ်ဘူး လား။ ဒါဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတစ်ကောင်လုံး မီးခဲကြီးဖြစ်မနေဘူးလား။ ဖြစ် နေပါသည်ဘုရား။ ဖြစ်နေပေမယ်လို့ ဒီမီးခဲကြီးဟာ ကြာသလားဆိုတော့ ခုဖြစ် ခုလောင် ခုပျက်။ ခုဖြစ် ခုလောင် ခုပျက်နော်။ ပစ္စုပ္ပန်စိတ်ကလေး ကို ပေပေါ်တင်ပြီး တူနဲ့ထုလိုက်၊ သန်းကလေးကို ကြမ်းပိုးကလေးကို အင်

မတန်သေးငယ်တဲ့အကောင်ကလေးကို ပေပေါ်တင်ပြီးတော့ အပေါ်ကနေ ပြီး တူနဲ့ထုလိုက် ဟုတ်လား။ ပေနားမလည်လျှင် အောက်ကကျောက်ပြား ပေါ်မှာ အပေါ်ကနေပြီး တူနဲ့ထုလိုက် ဟုတ်လား။ အဲဒီ ပုရွက်ဆိတ်ကလေး တူနဲ့ထုလိုက်လို့ရှိလျှင် အစိုကွက်ကလေး ကျန်နေအုံးမယ်နော်။ ဒီကောင်ကလေးကတော့ မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေမသွားဘူးလား၊ ကြေသွားပါသည်ဘုရား။ သို့ပေမယ့် အစိုရာကလေးက ကျန်အုံးမယ်မဟုတ်လား။ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးကို ကျောက်ပြားပေါ်တင်ပြီး တူနဲ့ထုလိုက်တဲ့ဒဏ်ဟာ ပြင်းထန်သလား မပြင်းထန်ဘူးလား။ ပြင်းထန်ပါသည်ဘုရား။ အင်မတန်မှပြင်းထန်ခြင်းကြောင့် အရိုးရောအသားရော ရှာမရအောင်ကြေသွားပြီး အစိုကွက်ကလေးသာ ကျန်နေသေးတယ်။

ရုပ်ရှစ်ပါးအပေါင်းဖြစ်တဲ့ ကလာပ်မှုန့်ကလေးတစ်ခုမှာ မီး၂၅-မီးလောင်တာဟာ အစိုကွက်ကလေးတောင် ကျန်နိုင်ရဲ့လား။ မကျန်နိုင်ပါဘုရား။ အဲဒီထက်ဒဏ်ပြင်းတယ်နော်။ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးကို ပေပေါ်တင်ပြီး ထုတာထက် ဒဏ်ပြင်းတယ်။ ကလာပ်စည်းတစ်ခုမှာ မီး၂၅-မီးလောင်တာ မပြင်းဘူးလား၊ ပြင်းပါသည်ဘုရား။ မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးက ဘယ်နှယ်ပြောသလဲ။ ပုရွက်ဆိတ်ခေါင်းမှာ တင်းတောင်းလောက်အနာကြီး ပေါက်တာနဲ့တူသတဲ့ ဟုတ်လား။ ဒီတော့ သတ္တဝါနဲ့ဒဏ်နဲ့ မျှတရဲ့လား။ မမျှတပါဘုရား။ သတ္တဝါနဲ့ဒဏ်နဲ့ မမျှတကြောင်းပြောတာ။ ပုရွက်ဆိတ်ခေါင်းမှာ တင်းတောင်းလောက်အနာကြီးပေါက်လျှင် ဒီပုရွက်ဆိတ်ခံနိုင်ပါအုံးမလား။ မခံနိုင်ပါဘုရား။ ဒီတော့ အကောင်သေးပြီးတော့ ဒဏ်မပြင်းထန်ဘူးလား။ ပြင်းထန်ပါသည် ဘုရား။

အေး...ထိုနည်းတူစွာ ကလာပ်မှုန့်ကလေးတစ်ခုမှာ မီး၂၅-မီးလောင်တယ်ဆိုတာ ပုရွက်ဆိတ်ခေါင်းမှာ တင်းတောင်းလောက်အနာကြီးပေါက်တာနဲ့ တူတယ်ကွ...တဲ့။ မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးပြောတာလေ။ အဲဒီလောက် ဒဏ်ပြင်းတဲ့ ခုချက်ချင်းဖြစ်၊ ခုချက်ချင်းမီးလောင်၊ ခုချက်ချင်းဖြစ်၊ ခုချက်ချင်း

မီးလောင်နေတဲ့ ကလာပ်မှုန့်ကလေးတွေ အပေါင်းအစုကို ဉာဏ်ကမမြင် နိုင်တော့ ခေါင်းဘဲ ကိုယ်ဘဲ ခြေဘဲ လက်ဘဲ အဆောက်အဦးဘဲလို့ ထင် မနေရဘူးလား။ ထင်နေပါသည်ဘုရား။ ထင်နေပေမဲ့ တကယ်အားဖြင့် မီး တုံးမီးခဲကြီးဘဲ၊ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း မီးတုံးမီးခဲဘဲ၊ အဆောက်အဦးတွေလည်း မီးတုံးမီးခဲဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မီး၂၅-မီးလောင်နေတဲ့ ကလာပ်မှုန့်ကလေး တွေဟာ ဘယ်မှာအကောင်းရှိသလဲလို့။ မရှိပါဘုရား။

ဒါဖြင့် အဆောက်အဦးတွေလည်းမီးဘဲ၊ သတ္တဝါကောင်တွေလည်း မီးဘဲ၊ အဲဒီ မီးကောင်တွေက မီးလောင်မှာကြောက်လို့ ခုဥပုသ်စောင့်မလာ ဘူးတဲ့၊ ဖြစ်ရပုံဟုတ်လား။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မီးလောင်နေတာ သူတို့မသိ ဘူး။ အေး...ဒီလောက်ဆိုးတာနော်။ ဒီတော့ အဲဒီ၂၅-မီးအလောင်ခံရတဲ့ ကလာပ်မှုန့်ကလေးတွေသည် ဘယ်နှစ်ခုလဲ။ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါ ယော ဝဏ္ဏ ဂန္ဓ ရသ သြဇာ ရုပ်ရှစ်ခုအပေါင်းမဟုတ်လား။ အဲဒီ ရုပ်ရှစ် ခုအပေါင်းမှာ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယောဆိုတာ မဟာဘုတ်။ မှန် ပါ့ဘုရား။ မဟာဘုတ်ကြီး လေးပါးနော်။ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယော ဆိုတာ ဘာလဲ။ မဟာဘုတ်ကြီးလေးပါးပါ ဘုရား။

အဲဒီ မဟာဘုတ်ကြီးလေးပါး စုမိတော့မှ ဒီမဟာဘုတ်ကြီးလေးပါး မှာ အဆင်းမပါဘူးလား၊ ဝဏ္ဏအနံ့ မပါဘူးလား၊ ဂန္ဓအရသာ မပါဘူးလား၊ ရသအဆီသြဇာ မပါဘူးလား၊ ပါ၊ပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီ ဝဏ္ဏ ဂန္ဓ ရသ သြ ဇာဆိုတဲ့ ရုပ်က ဥပါဒါရုပ်။ ဝဏ္ဏ ဂန္ဓ ရသ သြဇာဆိုတာ ဘာရုပ်။ ဥပါဒါ ရုပ်ပါ ဘုရား။ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယောက မဟာဘုတ်ကြီးလေး ပါး။ အဲဒီ မဟာဘုတ်ကြီးလေးပါးနဲ့ဥပါဒါရုပ်လေးပါး ဒီရှစ်ပါးဟာ ဘယ် ဝတ္ထုမဆို လူကိုယ်မှာဖြစ်စေ၊ အဆောက်အဦးမှာဖြစ်စေ၊ ဒီရုပ်ရှစ်ပါးကင်း တာ ရှိရဲ့လား။ မရှိပါဘုရား။ အဲဒီ ရုပ်ရှစ်ပါးတွေများစွာ ပေါင်းစုတဲ့အစု ကျတော့ ခန္ဓာ။ ဒါကြောင့် ရုပ်ခန္ဓာလို့ဆိုတာ။

“မဟာဘူတာ၊ ဥပါဒါဟု၊ ပေါင်းစု၍သာ၊ ရုပ်များစွာ၊ ရုပ်ခန္ဓာဟုမှတ်”

ဆိုကြစမ်း။ အဲဒါမျိုးကျတော့ ရအောင်ကိုမဆိုချင်ဘူး။ ရပြန်တော့ လည်း ကျောင်းအောက်ရောက်သွားလျှင် မေ့ကုန်ရော။ ဘယ်လောက်များ ဆိုးဝါးတဲ့ဟာတွေလည်းလို့။

“မဟာဘူတာ၊ ဥပါဒါဟု၊ ပေါင်းစု၍သာ၊ ရုပ်များစွာ၊ ရုပ်ခန္ဓာဟုမှတ်”

ဟုတ်လား။ အဲဒီ **ရုပ်ခန္ဓာထဲက ဘယ်ရုပ်ကိုဘဲဖြစ်ဖြစ် သတိထား လိုက်လျှင် ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်။** ဒီမှာလက်နဲ့ကိုင်လိုက်လို့ မာမှု မတွေ့ဘူးလား၊ တွေ့ပါသည်ဘုရား။ ဒါပထဝီရုပ်ပါလားလို့ သတိထားလိုက် ဟုတ်လား။ ပထဝီရုပ်ပါလားလို့ သတိမထားတောင်မှ လက်နဲ့ကိုင်လိုက်လို့ ထိ၊ လက်နဲ့ကိုင်လိုက်လို့ သိ။ ဘာသိတာလဲ။ မာမှုသိတယ်။ သို့မဟုတ် ပူ မှုအေးမှုသိတယ်။ ကိုင်လိုက်လျှင် တစ်ခုခုတော့သိရမှာဘဲ။ အဲဒီလိုသိတာ ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ခေါ်တယ်နော်။ **သတိအလုပ်ကိုလုပ်ပါ။** လက် ထောက်လိုက်တယ်၊ ကြမ်းနဲ့မာမှု မတွေ့ဘူးလား။ တွေ့ပါသည်ဘုရား။ အဲ ဒါ သတိထားလိုက်။ ဘာရုပ်။ ပထဝီရုပ်။ ပူမှုအေးမှုမတွေ့ဘူးလား၊ ဘာရုပ်၊ တေဇောရုပ်။ ဒီတော့ လက်နဲ့တို့လိုက်လို့ရှိလျှင် တစ်ခုခုတော့တွေ့ရတော့ မှာဘဲ။ ဘာလိုနေသလဲ။ **သတိလိုနေတယ်။** သတိထားလိုက်လျှင် ဘာဖြစ် သွားသလဲ။ ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်သွားမယ်။ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့သတိ ပဋ္ဌာန် ဟပ်နေတာ။ ရုပ်ခန္ဓာသိပြီလား။

“မဟာဘူတာ၊ ဥပါဒါဟု၊ ပေါင်းစု၍သာ၊ ရုပ်များစွာ၊ ရုပ်ခန္ဓာဟုမှတ်”။ သက်ရှိသက်မဲ့ ရှိရှိသမျှဒါတွေဟာ ဘာတွေလဲ။ ရုပ်ခန္ဓာချည်းဘဲ။ ဘာတွေ စုပေါင်းထားတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာလဲ။ မဟာဘုတ် ဥပါဒါရုပ်တွေကို ပေါင်းစုထားတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာတွေ ဟုတ်လား။ သတ္တဝါမှာလည်း ခေါင်း ကိုယ် ခြေ လက်နော်။ ဟိုမှာလည်း ပစ္စည်းဝတ္ထုမရှိဘူးလား၊ တစ်လောကလုံး အဲဒီ ရှိရှိသမျှရုပ် တွေဟာ ဘာနဲ့ဘာ ပေါင်းစုထားတဲ့ရုပ်တွေလဲ။ မဟာဘုတ် ဥပါဒါရုပ်မဟုတ် လား။ မှန်ပါ့ဘုရား။ အဲဒီ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယောတို့က အမာခံ

အထည်ကိုယ်ရုပ်။ ဝဏ္ဏ ဂန္ဓ ရသ သြဇာတို့ကအမှီရုပ်။ အဲဒီ မဟာဘုတ် ဥပါဒါရုပ်ဆိုတဲ့ ရုပ်အပေါင်းအစုတွေကိုပင် ခေါင်း ကိုယ် ခြေ လက်စသည် ဖြင့် အမျိုးမျိုးခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲမှတ်ထင်နေကြတာ ဟုတ်သလားဆိုတော့ မ ဟုတ်ဘူးနော်။ ခုန မီးစကိုင်ရမ်းတော့ မီးစက်ဝိုင်းကြီးထင်နေတယ်။ ဘာ လို့လဲ။ စိတ်က မီးသွားသလောက်မှီအောင်မလိုက်နိုင်လို့။ မီးသွားသလောက် မှီအောင်မလိုက်နိုင်တော့ မီးအဝိုင်းကြီးထင်မနေဘူးလား။ အေး...ထိုနည်း တူစွာ အထည်ဝတ္ထုထင်နေတာတွေဟာ ရုပ်တွေကိုဉာဏ်မြင်မပေါက်လို့ အ ထည်ဝတ္ထုထင်နေတာ။ ရုပ်တွေကို ဉာဏ်မြင်ပေါက်တဲ့အခါ အထည်ဝတ္ထု ပျောက်သွားလိမ့်မယ် ဟုတ်ဘူးလား။

ရုပ်တွေကို ဉာဏ်မြင်ပေါက်တဲ့အခါကျတော့ အထည်ဝတ္ထုပျောက် မသွားဘူးလား၊ ပျောက်သွားပါသည်ဘုရား။ အထည်ဝတ္ထုတစ်ခုကို ကိုင်တို့ ကြည့်လိုက်စမ်း။ ပူမှုအေးမှုမတွေ့ဘူးလား၊ တွေ့ပါသည်ဘုရား။ ပူမှုအေးမှု ဟာ အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်ရှိသလား၊ မရှိပါဘုရား။ အဲဒီမာမှုကို သည့်ပြင်အာရုံတွေ အပိုမသိဘဲနဲ့ မာမှုတစ်ခုဘဲသိလိုက်စမ်း။ သည့်ပြင် အာ ရုံတွေအပိုမသိဘဲနဲ့ ပူမှု အေးမှုတစ်ခုဘဲ သိလိုက်စမ်း။ ဒီသိဆဲခဏမှာ အ ကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်တွေပါမလား၊ မပါပါဘုရား။ မာမှုကိုမာမှု အတိုင်းဘဲတွေ့မယ်၊ ပူမှုကို ပူမှုအတိုင်းဘဲတွေ့မယ်၊ အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်တွေပါမလား၊ မတွေ့ပါဘုရား။ ဒါဖြင့် အာရုံတိုင်းမှာအာရုံစိုက် မိလို့ စိတ်နဲ့အာရုံနဲ့ကပ်မိလိုက်လို့ရှိလျှင် အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ် ဆိုတဲ့ အပိုအာရုံတွေတွေ့အုံးမလား၊ အာရုံပြုတဲ့အာရုံဘဲ တွေ့မယ်မဟုတ် လား။ အာရုံတိုင်းအာရုံတိုင်းမှာ အာရုံပြုတဲ့အာရုံကိုသာ တွေ့တွေ့နေလျှင် ဒီအကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်တွေအုံးမလား။

ဒါကြောင့် အာရုံပြုလျှင် ပျဉ်ပြားနဲ့လက်နဲ့ ထိတယ်လို့အာရုံမပြု ပါနဲ့၊ **သိ-သိ**ကိုပြု။ ဘာကိုပြုရမလဲ။ သိမှုကိုပြုရမယ်။ (ပျဉ်ပြား လက်)။ ပျဉ်ပြားက ပညတ်၊ လက်ကလည်း ပညတ်၊ အဲဒီပညတ်နှစ်ခုကို လွှတ်ထား

နော်။ အဲဒီပညတ်နှစ်ခုဆုံမိတဲ့အခါကျတော့ ထိတယ်ဆိုတဲ့သိမှု မပေါ်ဘူးလား။ အဲဒီသိမှုကိုလိုချင်လို့။ စကြိုလျှောက်တဲ့အခါကော ခြေထောက်နဲ့ကြမ်းနဲ့ မထိဘူးလား။ ထိပါဘုရား။ အောက်ကကြမ်းလည်း အာရုံမပြုနဲ့၊ ခြေထောက်လည်း အာရုံမပြုနဲ့၊ ဒါလေးနှစ်ခုဆုံမိတော့ ခြေထောက်မှာပေါ်တဲ့ ထိမှုကို အာရုံပြု။ ဒီထိမှုဟာ အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်ရှိသလား၊ မရှိပါဘုရား။ အဲဒီ အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်မရှိတဲ့ သဘာဝနဲ့အသိနဲ့ဒီလိုချည်းဘဲ သိ၊သိပြီးတော့ အသိချင်းစပ်သွားလျှင် အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်ဟာ ကျန်မနေရစ်ဘူးလား။ နေရစ်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား။ ဟာဒါဖြင့် အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်ဟာ ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိလေသာလိမ်ထားတာဆိုတာကို မသိဘူးလား၊ သိပါတယ်ဘုရား။ အေး...မရှိတဲ့ဟာ လိမ်ထားတာကို အဟုတ်မှတ်ပြီးနေကြလို့ ဒုက္ခများကြတာနော်။ ကိလေသာအလိမ်ပြေအောင် “**သတိ**” ကိုကြိုးစားလုပ်ပါနော်။

ဒီမှာထိလိုက်ရင် မာမှုကိုရင်လည်းတွေ့မယ်၊ ကြမ်းမှုကိုရင်လည်းတွေ့မယ်၊ နုမှုကိုရင်လည်းတွေ့မယ်၊ ပူမှုကိုရင်လည်းတွေ့မယ်၊ အေးမှုကိုရင်လည်းတွေ့မယ်၊ လှုပ်ရှားမှုကိုရင်လည်းတွေ့မယ်၊ တောင်တင်းမှုကိုရင်လည်းတွေ့မယ်၊ တစ်ခုခုမတွေ့ဘူးလား၊ တွေ့ပါတယ်ဘုရား။ အဆင်းကကော အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်ရှိသလား၊ မရှိပါဘုရား။ နှာခေါင်းနဲ့နမ်းကြည့်တော့ အနံ့မတွေ့ဘူးလား။ ဒီအနံ့ကော အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်ရှိသလား။ မရှိပါဘုရား။ ပါးစပ်ထဲမှာစားကြည့်လိုက်စမ်း၊ အချို အချဉ် အဖန် အစပ် အင် အခါး အရသာ လျှာပေါ်မှာမတွေ့ဘူးလား၊ တွေ့ပါသည်ဘုရား။ အဲဒီ အချို အချဉ် အဖန် အစပ် အင် အခါးကော အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်ရှိရဲ့လား၊ မရှိပါဘုရား။ တက်မှု သက်မှုဖြစ်စေတဲ့ သြဇာဓိတ်ကကော အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ် ရှိရဲ့လား၊ မရှိပါဘုရား။ ဒါဖြင့် ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယော ဝဏ္ဏ ဂန္ဓ ရသ သြဇာဆိုတဲ့ရုပ်တွေဟာ အကောင်အထည်ရှိတဲ့ရုပ်တွေလား၊ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါတွေ ဘာတွေတုန်း။ အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်မရှိတဲ့ သဘာဝတွေ။ သဘာဝဆိုတာ ဖြစ်

လည်းဖြစ်မယ်၊ အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်လည်းမရှိဘူး။ တာရှည်လည်းမခံဘူး။ အဲဒီ တာရှည်မခံဘဲနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်သဘာဝတွေကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသတိထားလျှင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်နိုင်ပါသည်ဘုရား။

အင်း...သဘာဝဖြစ်မှုကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သတိထားပါများလို့ သတိအထမြောက်လာလျှင် အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်မဟုတ်ကြောင်း ဘွားဘွားကြီး ပေါ်မလာဘူးလားလို့၊ ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။ အဲဒါကြောင့် ပထဝီ အပေါ် တေဇော ဝါယောအစရှိသော သဘာဝဓမ္မတွေကို တွေ့တိုင်း တွေ့တိုင်း မြင်တိုင်းမြင်တိုင်း နံတိုင်းနံတိုင်း သတိထားသွားလျှင် ကာယာ နုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ရုပ်မို့လို့ဟုတ်လား။ ရုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ သတိထားလျှင် ဘာသတိပဋ္ဌာန်။ ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်။ အေး...မဟာဘူတာ၊ ဥပါဒါဟု၊ ပေါင်းစု၍သာ၊ ရုပ်များစွာ၊ ရုပ်ခန္ဓာဟုမှတ်။ ရလောက်ပြီနော်။ ဒါမှမရသေးလျှင် သင်္ချိုင်းပို့မယ်။ သင်္ချိုင်းပို့ရမယ်။ အေးပို့ဖို့သာ ကောင်းတော့တယ်နော်။

“ဝေဒနာနှင့်၊ သညာသင်္ခါရ၊ ဝိညာဏပါ၊ ဤလေးဖြာ၊ နာမ်ခန္ဓာ ဟုမှတ်”။

ကိုယ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ချမ်းသာဝေဒနာမျိုးကို ကာယိကဝေဒနာ ခေါ်တယ်။ စိတ်မှာ ဆင်းရဲချမ်းသာဝေဒနာကိုတော့ ဘာခေါ်သလဲ၊ စေတသိကဝေဒနာနော်။ ဒါဖြင့် လူမှာဝေဒနာရယ်လို့ ဆင်းရဲမှု ချမ်းသာမှုဖြစ်လာလျှင် မသိနိုင်ဘူးလား၊ သိနိုင်ပါတယ်ဘုရား။ သိနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီဆင်းရဲမှု ချမ်းသာမှု ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သတိထားနော်။ ဆင်းရဲမှုဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ချမ်းသာမှုဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သတိထားတော့ ဆင်းရဲမှုနဲ့ချမ်းသာမှုကို သွားပြီး သတိကပ်လျှင် ဒီချမ်းသာမှုဆင်းရဲမှုအတွက်နဲ့တော့ လောဘဒေါသ မဖြစ်တော့ဘူး။ အမယ်လေးဆင်းရဲလိုက်တာ၊ အမယ်လေးကောင်းလိုက်တာလို့ ဖြစ်တာဟာ မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာဖြစ်တာ။ သတိထားလို့ သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီဆင်းရဲကိုလည်းမကြောက်ဘူး၊ ဒီချမ်းသာကိုလည်း မနှစ်သက်

ဘူး ဟုတ်လား၊ ဆင်းရဲတာကြောက်တယ်၊ ချမ်းသာတာလိုချင်တယ်ဆိုတာ “သတိ” မရှိလို့နော်။ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာ ဒီဆင်းရဲချမ်းသာတွေဟာ အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်ရှိသလား၊ မရှိပါ ဘုရား၊ သဘာဝတွေမဟုတ်လား၊ သဘာဝတွေ။

အဲဒီ အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်မရှိတဲ့ ဆင်းရဲချမ်းသာသဘာဝတွေကို ငါလုပ်ပြီးတော့ အမယ်လေး...ငါဆင်းရဲလှချည်ရဲ့ကို၊ အဲဒါ ဒုက္ခပေးနေတာ ဟုတ်ဘူးလား၊ အမယ်လေး...ဆင်းရဲတာကြောက်လိုက်တာ၊ ချမ်းသာလိုချင်လိုက်တာ ဟုတ်လား၊ ဆင်းရဲမှုချမ်းသာမှု ငါလုပ်နေတာ၊ ဆင်းရဲမှုချမ်းသာမှုမှာ ငါရှိသလား၊ ဆင်းရဲတဲ့သဘာဝ ချမ်းသာတဲ့သဘာဝ ဖြစ်ခိုက် ဖြစ်ခိုက်ကို အာရုံစိုက်စမ်း၊ ဆင်းရဲမှုနဲ့စိတ်နဲ့ သွားကပ်လိုက်တဲ့အခါ ဒီဆင်းရဲမှုကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲဘူး။ ချမ်းသာမှုကြောင့် လောဘမဖြစ်ဘူးနော်။ ဒါဖြင့် ဆင်းရဲမှုချမ်းသာမှုကို အကြောင်းပြုပြီး လောဘ ဒေါသ ကိလေသာတွေ ထနေကြတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ “သတိ” မရှိလို့နော်။

ဒါကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သတိထားကြစမ်းပါ။ စိုက်လိုက်စမ်း။ ဝေဒနာဖြစ်လျှင် သိ သိ သိနဲ့ဝေဒနာစိုက်လို့ ဝေဒနာနဲ့သတိနဲ့ ကပ်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက်ထဲ သဘောပေါက်သွားရော။ ဟာ...ဘာရှိလို့လဲ။ ဖြစ်ခြင်းသဘောသက်သက်ဘဲ။ အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ခြပ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်မလဲငါနာတာ။ နာစရာ ငါလည်းမရှိဘူးလို့ သဘောပေါက်မသွားဘူးလား၊ ပေါက်သွားလျှင် ဆင်းရဲမှုချမ်းသာမှုအတွက်နဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိလေသာ ဖြစ်အုံးမလား၊ ခုဖြစ်နေကြတာ ဆင်းရဲမှုချမ်းသာမှုအတွက်နဲ့ ဖြစ်နေကြတာ၊ ဆင်းရဲမှာကြောက်ပြီးတော့ ချမ်းသာတာလိုချင်လွန်းလို့ လုပ်နေတာ ဟုတ်ဘူးလား၊ ကင်းကောကင်းကြရဲ့လား။ ဆင်းရဲမကင်းပါဘူး။ ချမ်းကောချမ်းသာရဲ့လား၊ အလကားဘဲ ဟုတ်လား။ အပင်ပန်းအဖတ်တင်တာဘဲ။ ဒီတော့ **ဝေဒနာဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ဝေဒနာကိုသတိထားလျှင် ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်တယ်** ဟုတ်လား။ မာမှု ပုမှု အေးမှုစသည်တို့ကို တွေ့

တိုင်းတွေ့တိုင်း သတိထားလျှင် ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ဖြစ်တယ်။

ကာယာနုပဿနာ ဝေဒနာနုပဿနာပြီးတော့ စိတ္တာနုပဿနာ၊ မြင်စိတ် ကြားစိတ် နှံစိတ် စားစိတ် ထိစိတ် သိစိတ် စိတ်ခြောက်မျိုးဘဲရှိတယ်။ မြင်မှုကိုအကြောင်းပြုပြီးဖြစ်တဲ့စိတ် မြင်စိတ်၊ ကြားမှုအကြောင်းပြုပြီးဖြစ်တဲ့စိတ် ကြားစိတ်၊ နှံမှုအကြောင်းပြုပြီးဖြစ်တဲ့စိတ် နှံစိတ်၊ စားမှုအကြောင်းပြုပြီးဖြစ်တဲ့စိတ် စားစိတ်၊ ထိမှုအကြောင်းပြုပြီးဖြစ်တဲ့စိတ် ထိစိတ်၊ သိမှုအကြောင်းပြုပြီးဖြစ်တဲ့စိတ် သိစိတ်၊ ဒါဖြင့် မြင်စိတ် ကြားစိတ် နှံစိတ် စားစိတ် ထိစိတ် သိစိတ် လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိတ်ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲ။ ခြောက်မျိုးရှိတယ် မဟုတ်လား။ သည့်ပြင်စိတ်တွေ ထားလိုက်ပါအုံး၊ ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာဖြစ်တဲ့ ပင်ရင်းစိတ်ကို ဖမ်းလိုက်စမ်းပါ။ မြင်စိတ် ကြားစိတ် နှံစိတ် တို့ကတော့ သူ့ခဏနဲ့သူဖြစ်တာကိုး၊ **ရင်ထဲကဖြစ်တဲ့စိတ်ကတော့ အချင်းခပ်သိမ်းဖြစ်တယ်နော်။** မြင်လည်း ရင်ထဲရောက်မှာဘဲ။ ကြားလည်း ရင်ထဲရောက်မှာဘဲ၊ နှံလည်း ရောက်မှာဘဲ၊ စားလည်း ရောက်မှာဘဲ၊ ထိလည်း ရောက်မှာဘဲ၊ ရင်ထဲမရောက်တဲ့စိတ်ကယ်လို့ ရှိပါ့မလား။ ဒါဖြင့် ရင်ထဲကနေပြီး စိတ်ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သတိထားစမ်း၊ သတိထားလျှင် ငါ့ရင်ထဲဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးလား။ အဲဒီလို **စိတ်ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သတိထားလျှင် စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်တယ်။**

ပြီးတော့မှ အဆင်းမှတ်၊ အသံမှတ်၊ အနံ့မှတ်၊ အရသာမှတ်၊ အတွေ့အထိမှတ်၊ သဘောမှတ်လို့ အမှတ်သညာခြောက်မျိုး။ မြင်တော့ ဒီအဆင်းမမှတ်ဘူးလား၊ မှတ်ပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒါ သညာဟုတ်လား။ ကြားတော့ အသံမမှတ်ဘူးလား၊ မှတ်ပါတယ်ဘုရား။ နံတော့ အနံ့မမှတ်ဘူးလား၊ မှတ်ပါတယ်ဘုရား၊ စားတော့ အရသာမမှတ်ဘူးလား၊ မှတ်ပါတယ်ဘုရား၊ တွေ့တော့ အတွေ့အထိ အကြမ်း အပူ အအေးမမှတ်ဘူးလား၊ မှတ်ပါတယ်ဘုရား။ သိတော့ သိတဲ့အရုံမမှတ်ဘူးလား၊ မှတ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါဖြင့် အမှတ်သညာကော ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲ။ ခြောက်မျိုး။ ရူပသညာ သဒ္ဒသညာ

ဂန္ဓသညာ ရသသညာ ဖောဋ္ဌဗ္ဗသညာ ဓမ္မသညာ သညာခြောက်မျိုး ဟုတ်လား၊ အဲဒီ သညာခြောက်မျိုးကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းမှတ်ကြည့်စမ်း၊ ဒါက ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ထဲသွားတယ်နော်။

ဒါဖြင့် သင်္ခါရ၊ သင်္ခါရဆိုတာ တရားနဲ့ပတ်သက်လျှင် စေတနာတစ်ခုထဲကောက်နော်။ မင်းတို့စိတ်ထဲမှာ ဟိုဟာလုပ်ချင်တယ်၊ ဒီဟာလုပ်ချင်တယ်၊ ကြည့်ချင်တယ်၊ နားထောင်ချင်တယ်၊ စားချင်တယ်၊ သောက်ချင်တယ်၊ သွားချင်တယ်၊ လာချင်တယ်စသည်ဖြင့် ဒီစိတ်က အလိုမရှိဘူးလား၊ ရှိပါတယ် ဘုရား။ အဲဒါ စေတနာစေ့ဆော်မှု။

“စေ့ဆော်ကြောင့်ကြ၊ စိုက်သမျှ၊ သင်္ခါရဟုမှတ်”

စေ့ဆော်ကြောင့်ကြမှု မရှိဘူးလား၊ ရှိပါသည်ဘုရား။ အဲဒီမှာလည်း ရူပသံစေတနာ၊ သဒ္ဓသံစေတနာ၊ ဂန္ဓသံစေတနာ၊ ရသသံစေတနာ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗသံစေတနာ၊ ဓမ္မသံစေတနာလို့ စေတနာခြောက်မျိုးဘဲ ဟုတ်လား။ အဆင်း မြင်ရမှုအတွက် စေ့ဆော်တယ်၊ အသံကြားရမှုအတွက် စေ့ဆော်တယ်၊ အနံ့နံ့ရမှုအတွက် စေ့ဆော်တယ်၊ အရသာခံစားရမှုအတွက် စေ့ဆော်တယ်၊ အတွေ့အထိ တွေ့ထိရမှုအတွက် စေ့ဆော်တယ်၊ စိတ်ကူးကြံစည်၍ သိရမှုအတွက် စေ့ဆော်တယ် ဟုတ်လား။ ဒီမှာတော့ စေ့ဆော်ခြင်းခြောက်မျိုးဟာ စေတနာခြောက်မျိုးဘဲ။ အဲဒီ စေတနာခြောက်မျိုးဟာ သင်္ခါရခြောက်မျိုး ဟုတ်လား။ ဒီတော့ **သင်္ခါရခြောက်မျိုး စေတနာခြောက်မျိုး ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သတိထားနိုင်လျှင်ကော ဓမ္မာနုပဿနာ။** ဝေဒနာက ဝေဒနာနုပဿနာ။ စိတ်က စိတ္တာနုပဿနာ။ သညာနဲ့သင်္ခါရက ဓမ္မာနုပဿနာ ဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဝေဒနာရယ် သညာရယ် သင်္ခါရရယ် ဝိညာဏ်ရယ် ဒီလေးမျိုးဟာ ရုပ်မဟုတ်ဘူး။ နာမ်ချည်းဘဲ။ နာမ်ခန္ဓာလေးမျိုးခေါ်တယ်။ နာမ်ခန္ဓာလေးမျိုးမှာ ဝေဒနာက ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ဟုတ်လား။ ဝိညာဏ်က စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ သညာနဲ့သင်္ခါရက ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ဟုတ်ဘူးလား။ ရုပ်က ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်။

**“ဝေတနာနှင့်၊ သညာသင်္ခါရ၊ ဝိညာဏပါ၊ ဤလေးဖြာ၊
နာမ်ခန္ဓာဟု မှတ်”**

နာမ်ခန္ဓာဘယ်နှစ်ပါးလဲ။ အဲဒီလေးပါးမှာ ဝေဒနာကွန္ဓာက ဝေဒနာ နှုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်။ နောက်ဆုံးပိတ် ဝိညာဏကွန္ဓာက စိတ္တာနှုပဿနာ။ သညာကွန္ဓာနဲ့သင်္ခါရကွန္ဓာက ဓမ္မာနှုပဿနာ။ ခန္ဓာငါးပါးမှာ သတိပဋ္ဌာန်က လေးပါး မဖြစ်ဘူးလား။ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ အချိန်ကုန်အောင် ကြားဖူးနား ဝဖြစ်အောင် လျှောက်ပြီးပြောနေတာကွန်နော်။ အမှန်ကဘာလဲ။ ခန္ဓာကိုယ် မှာဖြစ်လို့ ပကတိစိတ်မှာ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သတိထား။ စိတ်မှာဖြစ်လို့ သိတိုင်းသိတိုင်း သတိထား။ ကိုယ်ကိုယ်မှာဖြစ်တာ ကိုယ်စိတ်မှာဖြစ်တာ မ သိဘူးလား။ သိပါတယ်ဘုရား။ သိလျှင်ဘာလုပ်ဖို့လိုသလဲ။ သတိထားဖို့လို တယ် မဟုတ်လားနော်။ အဲဒီလို သတိထားပါများလို့ သတိစပ်လာတဲ့အခါ ကျတော့ ကာယကံအပြစ်ကင်း၊ ဝစီကံအပြစ်ကင်း၊ မနောကံအပြစ်ကင်းနော်။ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံအပြစ်ကင်းတဲ့အခါ မင်းတို့သီလဟာ သီလဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်မယ်၊ **ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ အပြစ်ကင်းလျှင် သီလဝိသုဒ္ဓိ** နော်။

ဒါဖြင့် **အပြစ်ကင်းတဲ့စိတ်က သီလဝိသုဒ္ဓိ၊ ငြိမ်သက်တဲ့စိတ်က စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ** ဟုတ်လား။ အမှန်သိသောစိတ်က **ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ**၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်းတို့ အခုအသိက အမှန်မသိဘူး။ အမှားသိနေတော့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကပ် နေတယ်၊ အမှန်သိတဲ့အခါ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကပ်ပါအုံးမလား။ မကပ်တော့ဘူး။ အမှန်သိသောစိတ်က ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ၊ ငြိမ်သက်သောစိတ်က စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ၊ ငြိမ် သက်သောစိတ်ကို ဘာလို့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိခေါ်သလဲ။ ကာမစ္ဆန္ဒ နီဝရဏဆိုတဲ့ စိတ်ကင်းသွားလို့။ ငြိမ်သက်သောစိတ်က နီဝရဏစင်ကြယ်လို့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ၊ ဒါဖြင့် သီလဝိသုဒ္ဓိ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိဆိုတာ အမှန်က စိတ်ဘဲနော်။ ဒါ ဖြင့် သီလဆိုတာလည်း အပြစ်ကင်းသောစိတ်၊ သမာဓိဆိုတာလည်း ငြိမ် သက်သောစိတ်၊ ပညာဆိုတာလည်း အမှန်သိသောစိတ်၊ စိတ်ချည်းဘဲ မဟုတ် လားနော်။ ဒါဖြင့် အပြစ်ကင်းသောစိတ်ကိုရအောင်၊ ငြိမ်သက်သောစိတ်ကို

ရအောင်၊ အမှန်သိသောစိတ်ကိုရအောင် ဘာလိုသလဲ။ အေး...**သတိတရား**
ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့လိုတယ်။ သတိတရား ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့လိုသည်ဖြစ်
သောကြောင့် သတိတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု-သာဓု-သာဓုပါဘုရား။

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

သတိမဝင်၊ ဉာဏ်မမြင်၊ စိတ်ထင်မပျောက်နိုင်။
စိတ်ထင်မပျောက်၊ ဉာဏ်မရောက်၊
ထွက်ပေါက်မတွေ့နိုင်။
ထွက်ပေါက်မတွေ့ မငြီးငွေ့၊ ပျော်၍မဆုံးနိုင်။
ပျော်၍မဆုံး တစ်အုန်းအုန်း၊ ရွှင်ပြုံးဝေသာမြိုင်။
ရွှင်ပြုံးသမျှ၊ စိတ်ဒုက္ခ၊ မုချမလွတ်နိုင်။
စိတ်ဒုက္ခမှ၊ မလွတ်ရ၊ နေကတမိုင်မိုင်။
မိုင်၍နေရ၊ လူ့အန္ဓ၊ သုခမတွေ့နိုင်။
ထို့ကြောင့်ရကား၊ သုခများကို၊ တိုးပွားလိုသူ၊
ယောဂီဖြူတို့၊ **သတိကိုသာ**၊ စွဲမြဲစွာဖြင့်၊
မကွာနေည၊ အားထုတ်ကြလေ၊ ပေါ့မနေနှင့်၊
သတိထင်မှ၊ ဉာဏ်မြင်ရ၍၊ သုခတိုးပွား၊
အကျိုးများမည်၊ မှတ်သားဝမ်းထဲ၊
စိတ်မှာစွဲ၍၊ အားခဲမတွေ့၊ မြဲနိုင်စေ။

(ဝေဠုဝတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး)

မြောင်းမြမြို့ ဝေဠုဝတီကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်
 ကျေးဇူးရှင် ဝေဠုဝတီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
 ၁၃၃၀-ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလပြည့်ကျော်(၈)ရက်နေ့တွင်
 ယောဂီတပည့်တို့အား ဟောကြားဆုံးမတော်မူအပ်သော
 ဓမ္မစကြာမြတ်သစ္စာ၏

ဒုက္ခအပိုင်းအခန်း တရားတော်

စက္ခုဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံဥဒပါဒိ၊ ပညာဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ၊ ဆိုတဲ့ အဲဒီငါးမျိုးဟာ အကုန်လုံးဉာဏ်ချည်းဘဲ။ ဝေဝုတ်ပရိယာယ် စကားလှယ်တဲ့။ ဝေဝစနဆိုတာ စကားအလဲအလှယ်နဲ့သုံးတယ်။ အဓိပ္ပာယ် ကတော့ ဒီတစ်ခုထဲဘဲ၊ ဒီလိုသုံးလိုက် ဟိုလိုသုံးလိုက် ဒီလိုပြောလိုက် ဟို လိုပြောလိုက်၊ ဒီလိုပြောမှ နားလည်မဲ့သတ္တဝါ၊ ဟိုလိုပြောမှ နားလည်တဲ့သတ္တ ဝါ တချို့သတ္တဝါက စက္ခုဥဒပါဒိ၊ ဆိုရင် ရှင်းသွားတယ်၊ တချို့က မရှင်းသေး ဘူး။ ဉာဏံဥဒပါဒိ၊ လို့ဟောမှ တချို့ကရှင်းသွားတယ်။ တချို့က ပညာဥဒပါဒိ၊ တချို့က ဝိဇ္ဇာဥဒပါဒိ၊ တချို့က အာလောကော ဥဒပါဒိ၊ လို့ဟောမှရှင်းသွား ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ပညာတစ်ခုထဲကိုပင် ငါးမျိုးလှည့်ပြီး ဟောတော်မူ တယ်။ ဝေဝစန၊ ဝေဝစနကိုဗမာလို ဝေဝုတ်ခေါ်တယ်။ ဝေဝုတ်ဆိုတဲ့စကား ကို တခါနားမလည်ပြန်တော့ ပရိယာယ၊ ပရိယာယ်တဲ့။ ပရယတ္တံ အယတိ ဧတေနာတိ၊ ပရိယာယော။ ဧတေန၊ ဤအမျိုးမျိုးပြောဆိုခြင်းဖြင့်။ ပရိယတ္တံ၊ ထင်ထင်ရှားရှား။ အယတိ ပဝတ္တတိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့ ထင်ထင် ရှားရှား အသိဉာဏ်ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သောကြောင့်။ ပရိယာယော၊ ပရိယာယ် မည်၏။

စကားကြွယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဒီတစ်ခုထဲကိုဘဲအမျိုးမျိုးတန်ဆာဆင် ပြီးပြောတယ်။ ဘာလုပ်ပြောရသလဲ။ ဒီလိုပြောလို့နားလည်တာထက် ဟိုလို ပြောရင်ပိုပြီးတော့နားလည်သွားလိမ့်မယ်လို့ တရားနာသောသတ္တဝါတို့၏နား လည်မှုကို အာရုံပြုပြီးတော့ ဉာဏ်တစ်ခုထဲကို စက္ခုလို့လည်းသုံးတယ်။ ဉာဏ်လို့လည်းသုံးတယ်။ ပညာလို့လည်းသုံးတယ်။ ဝိဇ္ဇာလို့လည်းသုံးတယ်။ အလောကလို့လည်းသုံးတယ်။ သစ္စဉာဏ်မှာလည်း ဒီငါးချက်ဘဲ။

နိရောဓံ အရိယသစ္စန္တိ စက္ခုဥပါဒိ။ ။ နိရောဓံ၊ တဏှာကင်း

လွတ် ဒုက္ခဝဋ်ချုပ်ရာ နိရောဓဆိုတဲ့နိဗ္ဗာန်တရားသည်။ အရိယသစ္စံ၊ အရိယ သစ္စာတရားပေတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စက္ခု၊ ဉာဏ်မျက်စိသည်။ ဥပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အော်...နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့တရားဟာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ ဖြူစင်မြင်မြတ်တဲ့ အမှန်တရားဘဲလို့ ငါ့ဘုရားယခုမှသိတယ်...တဲ့။ ဘုရား မဖြစ်မီက ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး။ အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးဘူး...တဲ့။

ယခုဘုရားဖြစ်တော့မှ တဏှာကင်းလွတ် ဒုက္ခဝဋ်ချုပ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်တ ရားဟာ မြင်မြတ်ဖြူစင်တဲ့အမှန်တရားဆိုတာ ငါ့ဘုရား ယခုသိတယ်တဲ့။ အဲဒါ သစ္စဉာဏ်ကိုပြောတာ။ နိရောဓံ အရိယသစ္စန္တိတွင် ဆုံးထားတယ်။ နိရောဓံ၊ နိရောဓဆိုတဲ့နိဗ္ဗာန်တရားသည်။ စက္ခု၊ ဉာဏ်မျက်စိသည်။ ဥပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာပြီ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့တရားဟာ အရိယသစ္စာတရားလို့ ယခုမှသိ တယ်။ ဒါသစ္စဉာဏ်ကိုပြောတာ။

ကိစ္စဉာဏ်ကျတော့ နိရောဓံ သစ္စိကာတဗ္ဗန္တိ စက္ခုဥပါဒိ။ နိရောဓံ၊ တဏှာကင်းလွတ် ဒုက္ခဝဋ်ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်တရားကို။ သစ္စိကာတဗ္ဗံ၊ ကိုယ်တိုင် ဆိုက်ရောက် မျက်မှောက်ပြုအပ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စက္ခု၊ ဉာဏ်မျက်စိသည်။ ဥပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာ၏။ နိရောဓဆိုတဲ့နိဗ္ဗာန်တရားဟာ ကိုယ်တိုင် ဒီဌ မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့တရားဘဲလို့ နိရောဓမှာပြုလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စကို ငါ ဘုရားခုမှဘဲ သိတယ်တဲ့။ နိရောဓံ သစ္စိကာတဗ္ဗန္တိဆိုတာ ကိစ္စဉာဏ်ကိုပြ ဘာတဲ့။

နောက်ဟာကျတော့ နိရောဓံ သစ္စိကတန္တိ စက္ခံ ဥဒပါဒိ။ ။
နိရောဓံ၊ တဏှာကင်းလွတ် ဒုက္ခဝဋ်ချုပ်ရာ နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန်တရားကို။
သစ္စိကတံ၊ ကိုယ်တိုင်ဆိုက်ရောက် မျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီးလေပြီ။ နိရောဓ
သစ္စာကို ငါကိုယ်တိုင်မျက်မှောက်ပြု၍ပြီးပြီဆိုတာက ကတညဏ်ကိုပြတာတဲ့။

နိဗ္ဗာန်ကို သစ္စာလို့သိတာကဘာညဏ်လဲ။ သစ္စညဏ်ပါဘုရား။ နိဗ္ဗာန်
မှာ ကိုယ်တိုင်ဆိုက်ရောက်မျက်မှောက်ပြုအပ်တာလို့ သိတာကဘာညဏ်လဲ။
ကိစ္စညဏ်ပါဘုရား။ နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြု၍ပြီးပြီလို့သိတာက ဘာညဏ်လဲ။
ကတညဏ်ပါဘုရား။ အေး...ဒါပါဘဲ။ သစ္စညဏ်၊ ကိစ္စညဏ်၊ ကတညဏ်၊ အဲ
ဒီနိဗ္ဗာန်တရားကို မျက်မှောက်ပြုလိုက်ရလို့ရှိရင်တော့ တစ်လောကလုံးဘာ
မှမကောင်းဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်သွားကြတယ်တဲ့။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ
ဟာ...။

**အားလုံးဘုံသုံးပါးမှာ ဖြစ်ပျက်ပြီးနေတဲ့တရားကတစ်မျိုး၊ ဖြစ်ပျက်
ခြင်းကင်းပြီးတော့ အေးငြိမ်းချမ်းသာ တည်ငြိမ်နေတဲ့တရားကတစ်မျိုး၊ လော
ကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဒီတရားနှစ်မျိုးဘဲရှိတယ်တဲ့။** အဲဒီတရားနှစ်မျိုးဟာဘယ်
အခါမဆိုရှိတယ်။ ဘုရားပွင့်ပွင့်၊ မပွင့်ပွင့် ဒီတရားနှစ်မျိုးအမြဲရှိနေတယ်။
အမြဲရှိတော့ရှိနေတာဘဲ။ သို့ပေမဲ့ ဖြစ်ပျက်ဆိုတဲ့ရုပ်နာမ် သိသလားဆိုတော့
မသိဘူး။ ဒါဘာတရားလဲ။ ဖြစ်ပျက်ဆိုတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားဟာ ဒုက္ခသစ္စာတ
ရားတဲ့။ ဖြစ်ပျက်ဆိုတဲ့ရုပ်နာမ်တရားဟာ ဘာတရားလဲ။ ဒုက္ခသစ္စာတရားပါ
ဘုရား။ အဲဒီ ဒုက္ခတရားဟာ တဖြစ်ထဲဖြစ်နေတယ်။ တစ်နာရီတစ်စက္ကန့်
မှမနားဘူး။ ဒုက္ခမဖြစ်တဲ့အချိန်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ အဲဒီ ရုပ်နာမ်ဒုက္ခ အမြဲဖြစ်
နေသလို အဖြစ်ငြိမ်းအေးတဲ့ သန္တိသုခလက္ခဏာရှိသော နိဗ္ဗာန်ခါတ်ကြီးက
လည်း တစ်လောကလုံးမှာအမြဲရှိနေတယ်တဲ့။ ဘုရားပွင့်သည်ဖြစ်စေ မပွင့်
သည်ဖြစ်စေ နိဗ္ဗာန်မရှိတဲ့အချိန်အခါ နိဗ္ဗာန်မရှိတဲ့အရပ်ဌာနမရှိဘူးတဲ့။ ဒီ
နှစ်ခုကိုမှတ်ထား။ ရုပ်နာမ်လည်းဘဲအမြဲရှိတယ်၊ နိဗ္ဗာန်လည်းဘဲအမြဲရှိတယ်၊
ရုပ်နာမ်က ဒုက္ခ၊ နိဗ္ဗာန်က သုခ ဟုတ်ပြီလား။

အဲဒီရုပ်နာမ်ဒုက္ခ အမြဲရှိနေကြားသော်လည်းဘဲ သတ္တဝါတွေရုပ်နာမ် ဒုက္ခကို သိကြသလား။ မသိကြဘူး။ အဆင်မပြေလို့ ကိုယ်ဆင်းရဲစိတ်ဆင်းရဲ ဖြစ်တဲ့အခါမှ အဲဒီဆင်းရဲကို ဒုက္ခထင်နေကြတာကိုး။ ဒါ ဝေဒယိကဒုက္ခ ခံစားရတဲ့ဒုက္ခ။ ကိုယ်ဆင်းရဲစိတ်ဆင်းရဲက ဘာဒုက္ခ၊ ဝေဒယိကဒုက္ခပါဘုရား။ အေး...ဝေဒယိကဒုက္ခ။ ဝေဒယိဒုက္ခမှာ ဝေဒယိတသုခရှိတယ်တဲ့။ အပူရှိရင် အအေးရှိစမြဲဆိုတာလို ဒုက္ခရှိရင်လည်းသုခရှိစမြဲ။ ကိုယ်ဆင်းရဲစိတ်ဆင်းရဲ ဆိုတဲ့ ဝေဒယိကဒုက္ခရှိတော့က ကိုယ်ချမ်းသာစိတ်ချမ်းသာဆိုတဲ့ ဝေဒယိ တသုခလည်း ရှိပြန်တာဘဲ။ အဲဒီလိုရှိတော့ သတ္တဝါတွေက ဝေဒယိကဒုက္ခ ကိုလည်း ဒုက္ခထင်တယ်၊ ဝေဒယိတသုခကိုလည်း သုခထင်တယ်။ သတ္တဝါ တွေထင်နေကြတာ။ အဲဒီလိုထင်နေကြတော့ ဒုက္ခကင်းပြီးတော့ချမ်းသာခြင်း နှင့်ပြည့်စုံအောင်...ဟဲ့ဆိုပြီး လုံးပမ်းနေကြတာ။ လိမ်လိုက်ရတာ၊ ခိုးလိုက် ရတာ၊ မပြောပါနဲ့တော့။ ဒါဘာဖြစ်လို့တုန်း။ ဒုက္ခကင်းပြီးတော့ ချမ်းသာ ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံအောင်တဲ့။ ဒုက္ခကင်းပြီးတော့ ဘာနဲ့ပြည့်စုံအောင်၊ ချမ်းသာ ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံအောင်ပါဘုရား။ ချမ်းသာခြင်းနှင့်ပြည့်စုံအောင် လိမ်လိုက် ရတာ ခိုးလိုက်ရတာ တစ်ခါမှ အအားမနေရဘူး။ ကိုယ်ရော၊နှုတ်ရော၊စိတ် ရော ဘယ်လောက် ဗျာများနေကြသလဲဆိုတာ။ အဲဒါ ဝေဒယိကဒုက္ခကို ကြောက်ပြီးတော့ ဝေဒယိတသုခကို လိုချင်ကြလွန်းလို့ ဒီဒုက္ခတွေ လျှောက် ဖြစ်နေကြတာ...တဲ့။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ဒုက္ခမှန်ဒုက္ခစစ်ကို မသိလို့။

ဝေဒယိကဒုက္ခက ခံစားအပ်တဲ့ဒုက္ခ၊ ဝေဒယိတသုခက ခံစားအပ် တဲ့သုခ။ အဲဒီ ဒုက္ခ၊သုခနှစ်ပါးစလုံး သင်္ခတဒုက္ခကျတော့ ဆင်းရဲတာလည်း ဒုက္ခ၊ ချမ်းသာတာလည်းဒုက္ခချည်းဘဲတဲ့။ နှစ်မျိုးစလုံးချမ်းသာတာရော ဆင်း ရဲတာရော ဒုက္ခချည်းဘဲခေါ်တာက သင်္ခတဒုက္ခတဲ့။ အဲဒီ သင်္ခတဒုက္ခကျမှ ဒုက္ခအစစ်။ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်ဆိုတာ သင်္ခတဒုက္ခကိုပြောတာ။ အဲဒီသင်္ခတ ဒုက္ခနဲ့ပြန်လိုက်တော့ သင်္ခတဒုက္ခနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်က အသင်္ခတသုခတဲ့။ အသင်္ခ တသုခဆိုတာက နိဗ္ဗာန်။ သင်္ခတဒုက္ခဆိုတာက ရုပ်နာမ်၊ အသင်္ခတ၊ မပြု ပြင်ရတဲ့ သီတိသန္တိလက္ခဏာရှိတဲ့ အင်မတန်ငြိမ်းအေးတဲ့ ချမ်းသာကြီးကို

လိုလားတောင့်တတဲ့ အမျိုးကောင်းသား၊အမျိုးကောင်းသမီးယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဘာဒုက္ခသိအောင်လုပ်ရမယ်။ သင်္ခတဒုက္ခကိုသိအောင်လုပ်ကြရပါမယ်ဘုရား။ အေး...သင်္ခတဒုက္ခသိအောင် လုပ်ရမယ်။

ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ ဒီသင်္ခတဒုက္ခကိုဘဲခေါ်တယ်။ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တယ်၊ သင်္ခတဒုက္ခကိုခေါ်ပါတယ်ဘုရား။ အေး...သင်္ခတဒုက္ခဟာ ဒုက္ခသစ္စာ။ သင်္ခတဒုက္ခဟာ ဒုက္ခအမှန်။ ဒုက္ခအစစ်။ သတ္တဝါတွေထင်နေကြတဲ့ ဝေဒယိတဒုက္ခက ဒုက္ခစစ်၊ဒုက္ခမှန်မဟုတ်သေးဘူး။ ဒုက္ခစစ်၊ဒုက္ခမှန်မဟုတ်တဲ့ ဝေဒယိတဒုက္ခကိုဒုက္ခမှန်လို့ထင်နေကြတော့က ဝေဒယိတသုခကို သုခထင်နေကြတာပေါ့။ ဒီတော့ ဝေဒယိတသုခကလည်း သုခမှန်သုခစစ် မဟုတ်သေးဘူး။ ကိုယ်ဆင်းရဲစိတ်ဆင်းရဲဟာလည်း ဒုက္ခစစ်၊ဒုက္ခမှန်မဟုတ်တော့က ကိုယ်ချမ်းသာ၊စိတ်ချမ်းသာကကော သုခစစ်၊သုခမှန်မဟုတ်တော့က ကိုယ်ချမ်းသာစိတ်ချမ်းသာကကော သုခစစ်၊သုခမှန်ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ မဟုတ်ပါဘုရား။ အေး...မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ဆင်းရဲ၊စိတ်ဆင်းရဲလည်း ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဆင်းရဲအမှန်မဟုတ်။ ကိုယ်ချမ်းသာ၊စိတ်ချမ်းသာလည်းဘဲ သုခအမှန်မဟုတ်။ အဲဒီတော့ ဒုက္ခအမှန်ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခသစ္စာကိုသိအောင် အားထုတ်ကြရမယ်။

**“ပဋိသန္ဓေ၊ အိုနာသေနှင့်၊ မုန်းသူယှဉ်တွဲ၊ ချစ်သူကွဲကွာ၊
လိုရာမရ၊ ခုနစ်ဝ၊ ဒုက္ခအမှန်သိ”**

အေး...အဲဒီဒုက္ခက အကြမ်းဖျင်းသတ္တဝါတိုင်းသိပါစေတော့လို့ ကိုယ်တော်မြတ်က အကြမ်းဖျင်းကိုဟောတော်မူတာ။ ပဋိသန္ဓေနေရတဲ့ဒုက္ခ၊ နာရတဲ့ဒုက္ခ၊ သေရတဲ့ဒုက္ခ၊ မုန်းသူနဲ့တွဲရတဲ့ဒုက္ခ၊ ချစ်သူနဲ့ကွဲရတဲ့ဒုက္ခ၊ လိုတိုင်းတောင့်တ၊မရတဲ့ဒုက္ခ၊ အဲဒီဒုက္ခဟာ အပေါ်ယံဒုက္ခ။ ဝေဒယိတဒုက္ခခပ်ဆန်ဆန် မြတ်စွာဘုရားကဟောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သတ္တဝါများသင်္ခတဒုက္ခထိအောင် ပြုန်းကနဲ့သိနိုင်မယ်မဟုတ်သေးတော့ သတ္တဝါတွေသိလောက်တဲ့

ဒုက္ခကိုဖော်ပြပြီးတော့ ကိုယ်တော်မြတ်က ဒုက္ခသစ္စာအနေနဲ့ဟောတာ။ စဉ်းစားလည်းကြည့်ကြ။ ပဋိသန္ဓေနေရတဲ့ဒုက္ခ၊ အိုရတဲ့ဒုက္ခ၊ နာရတဲ့ဒုက္ခ၊ သေရတဲ့ဒုက္ခ၊ မုန်းသူနဲ့တွဲရတဲ့ဒုက္ခ၊ ချစ်သူနဲ့ကွဲရတဲ့ဒုက္ခ၊ လိုတိုင်းတောင်တမရတဲ့ဒုက္ခတွေဟာ ရုပ်နာမ်သင်္ခတဒုက္ခမရှိရင် ဘယ်ကမှမလာနိုင်ဘူး။ ရုပ်နာမ်သင်္ခတဒုက္ခပေါ်မှာတည်ပြီးတော့ဖြစ်ရတယ်။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဆိုတဲ့ သင်္ခတဒုက္ခရှိနေလို့ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း နာခြင်း သေခြင်းအစရှိတဲ့ဒုက္ခတွေပေါ်လာရတာ။ ဒီတော့ ပဋိသန္ဓေနေရတဲ့ ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ ဗျာဒိဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခတွေဟာ ဒုက္ခမှန်၊ ဒုက္ခစစ်သို့ မရောက်သေးပါဘူး။ အဲဒီဒုက္ခတွေ၏အရင်းခံဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ သင်္ခတဒုက္ခသာလျှင် ဒုက္ခစစ်၊ ဒုက္ခမှန်ဖြစ်တယ်။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဆိုတဲ့ သင်္ခတဒုက္ခစစ်၊ ဒုက္ခမှန်၊ ဒုက္ခသစ္စာတရားမှာ ပိဋန၊ နှိပ်စက်အပ်တဲ့ဒုက္ခ၊ သင်္ခတ၊ ပြုပြင်အပ်တဲ့ဒုက္ခ၊ သန္တာပ၊ ပူပင်ခြင်းမကင်းတဲ့ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမ၊ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတဲ့ဒုက္ခ၊ သင်္ခတဒုက္ခမှာ သဘောလေးမျိုးရှိတယ်တဲ့။ ပိဋန၊ နှိပ်စက်အပ်တဲ့သဘော၊ သင်္ခတ၊ ပြုပြင်အပ်တဲ့သဘော၊ သန္တာပ၊ ပူပင်ခြင်းမကင်းတဲ့သဘော၊ ဝိပရိဏာမ၊ ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘော၊ အဲဒီသဘောလေးမျိုးရှိတဲ့တရားဟာ ဒုက္ခသစ္စာအမှန်ပါဘဲတဲ့။ ဒုက္ခသစ္စာမှန်မမှန်ကို ဒီသဘောလေးမျိုးနဲ့ကိုက်ကြည့်။ ဒုက္ခသစ္စာမှန်ရင် ဒီသဘောလေးမျိုးရှိတယ်။ ရုပ်နာမ်သင်္ခတဒုက္ခမှန်ရင် ယန္တယားစက်ဖြင့် ကြိတ်သကဲ့သို့ နှိပ်စက်အပ်သောသဘောရှိတယ်။ ယန္တယားစက်ဖြင့် အကြိတ်ခံရသောဝတ္ထုပစ္စည်းဟာ မှန်မှန်ညက်ညက်ကြေမသွားဘူးလား ဦးမောင်သာရဲ့။ ယန္တယားစက်ဖြင့်အကြိတ်ခံရတဲ့ဝတ္ထုပစ္စည်းဟာ မှန်မှန်ညက်ညက်ကြေသွားပေလိမ့်မယ်။ ဒါဖြင့် ယန္တယားစက်ဖြင့်အကြိတ်ခံရ၍ မှန်မှန်ညက်ညက်ကြေသွားတဲ့ဝတ္ထုပစ္စည်းဟာ ဒုက္ခခေါ်မလား သုခခေါ်မလား။ ဒုက္ခခေါ်ပါတယ်ဘုရား။ အေး...ယန္တယားစက်ဖြင့်အကြိတ်ခံရတဲ့သဘောဟာ သုခသဘောမဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခသဘော။ ဘာသဘော၊ ဒုက္ခသဘောပါဘုရား။

ဒါဖြင့် ယန္တယားစက်ဖြင့်ကြိတ်သကဲ့သို့ နှိပ်စက်အပ်သောသဘော ဘယ်သူ့မှာရှိသလဲ။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာမှာရှိပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဆိုတဲ့

နှိပ်စက်အပ်တဲ့သဘောကို ဘယ်သူကနှိပ်စက်နေသလဲ။ နှိပ်စက်အပ် နှိပ်စက် တတ် နှစ်မျိုးခွဲသိ။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာက နှိပ်စက်အပ်၊ နှိပ်စက်အပ်ဆိုတာ အနှိပ် စက်ခံရတာကိုပြောတာ။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဆိုတဲ့တရားက အနှိပ်စက်ခံရတဲ့သဘော ရှိတယ်။ နှိပ်စက်အပ်တဲ့သဘောရှိတယ်။ ဒီတော့ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်ဆိုတာ ဘာကိုပြောသလဲ။ ဖြစ်ပျက်ဖြစ်ပျက်ဆိုတာ ဥပါဒ်စွန်း၊ ဘင်္ဂစွန်း အစအဆုံးကို ပြောတာ။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ်ဆဲဥပါဒ်စွန်း၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့၏ ဝယစွန်း၊ အဆုံးကိုပြောတာ။ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၏ အစနဲ့အဆုံး၊ ဒါဖြင့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့ ၏ အဖြစ်အပျက်ဆိုတာ ဘာကိုပြောသလဲဆိုရင် အစနဲ့အဆုံးကိုပြောတာ ဟုတ်လား။ သေသေချာချာလည်းစဉ်းစားနော်။ အစနဲ့အဆုံးသိဖို့မလွယ်ဘူး။ လွယ်ရဲ့လား။ မလွယ်ပါဘုရား။

လူတစ်ယောက်သေနေတာ အနားကထိုင်ကြည့်စမ်း၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း လူတစ်ယောက်သေနေတာ အနားကထိုင်ကြည့်နေတော့ သေ သွားပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့သေသွားမှန်းသိသလဲဆိုတော့ အသက်မရှူလို့။ ဖြုတ် ကနဲ့ချုပ်တဲ့ဝိညာဏ်ချုပ်လိုက်တာကလေး သိလိုက်သလား။ မသိလိုက်ပါဘု ရား။ အေး...ဖြုတ်ကနဲ့ချုပ်လိုက်တဲ့ဝိညာဏ်ချုပ်လိုက်တာ မသိလိုက်ဘူး။ အ ပျက်ကို ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌမသိတာပြောတာ။ အသက်မရှိတော့မှ ပျက်သွားလို့ မရှိတာကိုလို့၊ ပျက်သွားလို့သေတာကိုလို့၊ သေပြီးမှသိတာအပျက်သိမခေါ် သေးဘူး။ ဒါဖြင့် ပဋိသန္ဓေနေဆဲခဏကော ဒီထက်အသိမခက်ဘူးလား။ ခက် ပါသည်ဘုရား။ နောက်ဆုံးပိတ် သေဆဲခဏအပျက်ကကော၊ ခက်ပါသည်ဘု ရား။ ဒီတော့ ဖြစ်ဆဲခဏ ပျက်ဆဲခဏကလေးကို စိတ်နဲ့မသိနိုင်ဘူးလား။ ဉာဏ်နဲ့သိနိုင်သလား။ ဉာဏ်နဲ့မှသိနိုင်ပါသည်ဘုရား။ အေး...ပျက်ဆုံးကို ဘင်္ဂစွန်းလို့ခေါ်တယ်၊ ဖြစ်စကို ဥပါဒ်စွန်းလို့ခေါ်တယ်။ ဘယ်ရုပ်ဘယ်နာမ် ဘဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်မှုပျက်မှု နှစ်ခုကြားထဲမှာရှိရမယ်။

ဒါဖြင့် အပူတစ်ခုဖြစ်လာပြီ အအေးတစ်ခုဖြစ်လာပြီ၊ ဒါရုပ်ဖြစ်တာ နော် ဟုတ်လား။ မှန်ပါဘုရား။ မာမှုတစ်ခုဖြစ်လာပြီ ပျော့မှုတစ်ခုဖြစ်လာ

ပြီ ဘာဖြစ်တာလဲ။ နာမ်ဖြစ်တာ။ နာမူကျင်မူ ကိုက်မှုခဲမှုဖြစ်လာပြီ ဘာဖြစ်
 တာလဲ။ နာမ်ဖြစ်တာ။ သိမှုဖြစ်လာပြီ နာမ်ဖြစ်တာ။ ဟုတ်ပြီလား။ မှန်ပါ
 ဘုရား။ အဲဒီတော့ ဖြစ်တာကိုသိတာမဟုတ်ဘူး။ ပေါ်နေမှသိတာ။ အော်...
 မာမူပေါ်နေမှ ဖြစ်လို့ပေါ်နေတာကို၊ ပူမူပေါ်နေမှ ဖြစ်လို့ပူနေတာကို၊ နာ
 မူပေါ်နေမှ ဖြစ်လို့နာတာကို၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလား။ မှန်ပါဘုရား။ စိတ်ချမ်း
 သာမူပေါ်နေမှ ဖြစ်လို့စိတ်ချမ်းသာမူပေါ်နေတာကို ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလား။
 မှန်ပါဘုရား။ စိတ်ချမ်းသာမူပေါ်နေမှ ဖြစ်လို့စိတ်ချမ်းသာမူပေါ်နေတာကို၊
 ဆင်းရဲမူဖြစ်လို့ ဆင်းရဲမူပေါ်နေတာကိုလို့ ဒီလိုဖြစ်ပြီးလို့ပေါ်နေတဲ့အချိန်
 အခါကျမှသိတာ။ ဖြစ်ဆဲခဏသိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလား။ မှန်ပါ
 ဘုရား။ ဒီတော့ ဖြစ်ဆဲခဏ ပျက်ဆဲခဏဟာ အသိမခက်ဘူးလား။ ဖြစ်ဆဲ
 ခဏ ပျက်ဆဲခဏဟာ ဉာဏ်မှီမှ သိစကောင်းတယ်နော်။ စိတ်နဲ့ဖြစ်ဆဲခဏ
 ပျက်ဆဲခဏကို မသိစကောင်းဘူး။ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုသိသလဲ။ အနုမာနနဲ့
 ဆသိတယ်။ ပေါ်နေတာတွေ့တော့မှ အော်...ဒါဖြစ်လာတာကိုး။ ပျက်သွား
 တာ တွေ့တော့မှ ဒါပျက်သွားတာလို့ ဖြစ်လာတာကို ပေါ်နေမှတွေ့တယ်။
 ပျက်သွားတာကိုမရှိတော့မှ တွေ့တယ်နော်။ ဒီအသိမျိုးဟာ ဖြစ်ဆဲခဏ ပျက်
 ဆဲခဏ သိနိုင်တာဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ မဟုတ်နိုင်ပါဘုရား။ မဟုတ်နိုင်ဘူး
 နော်။

ဥဒယဘယဆိုတာ အဖြစ်အပျက်၊ ဖြစ်ဆဲခဏ ပျက်ဆဲခဏကို ဒိဋ္ဌ
 ပစ္စက္ခဉာဏ်နဲ့သိရမယ်နော်။ ခုသိကြတာက အနုမာနနဲ့ဆသိကြတာ။ ပေါ်
 လာတာတွေ့တော့ ဖြစ်လို့။ ပျောက်သွားတာတွေ့တော့ ပျက်လို့။ ဒါဘာလဲ။
 အနုမာနဆသိတာနော်။ ဖြစ်ဆဲပျက်ဆဲကို ဒိဋ္ဌပစ္စက္ခဉာဏ်နဲ့ တကယ်မြင်
 နိုင်ပါ့မလား။ မမြင်နိုင်ပါဘုရား။ အေး...မမြင်နိုင်ဘူး။ အဖြစ်အပျက်ဟာ
 မလွယ်ဘူး...နော်။ ကိုင်း...ဒါပြောလိုရင်းမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ဖြစ်တယ် ဝေဒနာ
 ဖြစ်တယ် သညာဖြစ်တယ် သင်္ခါရဖြစ်တယ် ဝိညာဏ်ဖြစ်တယ် ခန္ဓာငါးပါး
 မဖြစ်ဘူးလား။ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။

ခန္ဓာငါးပါးရှိလို့ အဖြစ်စကားလုံးက ငါးမျိုးပါနေတယ်၊ ရုပ်ဖြစ်တယ်၊ ဝေဒနာဖြစ်တယ်၊ သညာဖြစ်တယ်၊ သင်္ခါရဖြစ်တယ်၊ ဝိညာဏ်ဖြစ်တယ်ဟုတ်လား။ ဒီကရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဏ်လို့ စကားလုံးဟာ ငါးမျိုးမနေလား။ ငါးမျိုးရှိနေပါတယ်ဘုရား။ ဟိုက ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အလုံးကငါးမျိုးကွဲရဲ့လား။ မကွဲပါဘုရား။ ရုပ်ဖြစ် ဝေဒနာလည်းဖြစ် သညာလည်းဖြစ် သင်္ခါရလည်းဖြစ် ဝိညာဏ်လည်းဖြစ် ဒါဖြင့် ဖြစ်ကတစ်ခုထဲ။ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ သင်္ခါရ၊ဝိညာဏ်ကငါးမျိုးရှိတယ်။ ရုပ်ပျက်တယ်၊ ဝေဒနာပျက်တယ်၊ သညာပျက်တယ်၊ သင်္ခါရပျက်တယ်၊ ဝိညာဏ်ပျက်တယ်၊ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ ဝိညာဏ်ကသာငါးမျိုးပျက်တယ်ဆိုတာက တစ်မျိုးထဲဘဲဟုတ်လား။ မှန်ပါ့ဘုရား။ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဏ်လို့ ခန္ဓာငါးပါးရှိလို့သာ အပျက်ကို ငါးခါသုံးရတာ၊ စင်စစ် အပျက်ကတစ်ခုထဲနော်။ ဒီတော့ လောကကြီးထဲမှာ အဖြစ်နဲ့အပျက်ကြားထဲမှာ ခန္ဓာငါးပါးပေါ်ရတယ်၊ အဖြစ်နဲ့အပျက်ကြားထဲမှာ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးပေါ်ရတယ်ဟုတ်လား။ မှန်ပါ့ဘုရား။

ဘယ်ရုပ်၊ဘယ်နာမ်ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်မလာနဲ့၊ ဖြစ်လာရင် အဖြစ်နဲ့အပျက် ကညှပ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်၊ အဖြစ်နဲ့အပျက်က နဂိုပကတိအမြဲရှိနေတဲ့သဘော၊ ဟုတ်ဘူးလား။ မှန်ပါ့ဘုရား။ ဒီတော့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဆိုတာပေါ်လာရင် ဘယ်ကြားထဲကပေါ်လာရမယ်၊ အဖြစ်နဲ့အပျက်ကြားထဲက ပေါ်လာရမှာပါဘုရား။ အေး...အဖြစ်နဲ့အပျက်ကြားထဲက ပေါ်လာရမှာ။ အဖြစ်နဲ့အပျက်ကလည်း ဘဲ ဖြစ်မလာနဲ့၊ ဖြစ်ဖြစ်ခြင်းပျက်အောင် ဖျက်မယ်ဟုတ်လား။

ဝိဇ္ဇေပျာဒေါဝ အာကာသေ၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ ဝယန္တိစ။

အာကာသေ၊ ရေးချစ်မထင်၊ ထက်ကောင်းကင်၌။ ဝိဇ္ဇေပျာဒေါဝ၊ လျှပ်စစ်ပျက်သကဲ့သို့။ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိစ၊ ဖြစ်လည်းဖြစ်ကြကုန်၏။ ဝယန္တိစ၊ ပျက်လည်းပျက်ကြကုန်၏။

ဝင်းကနဲ့ဖြစ်လိုက် ဝင်းကနဲ့ပျက်လိုက်တဲ့လျှပ်စစ်ဟာ ဘယ်လောက်
 ကြာသလဲ။ ဘယ်လောက်မှမကြာပါဘူး...ဘုရား။ ဘယ်လောက်မှမကြာဘူး
 ဟုတ်လား။ မှန်ပါ့ဘုရား။ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးတို့၏ဖြစ်ပျက်မှုကလည်း
 လျှပ်စစ်ပျက်သလိုဘဲတဲ့။ ဘယ်လောက်များကြာသလဲ။ ဘယ်လောက်မှမကြာ
 ဘူး။ ဒါဖြင့် ဖြစ်ဆိုရင်ပျက်ရတော့တာဘဲ။ ဒီတော့ ဖြစ်ဆိုရင်ပျက်ရတဲ့
 ဖြစ်ပျက်နှစ်ခုကြားထဲမှာဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဟာ ယန္တရားစက်ဖြင့်ကြိတ်သ
 ကဲ့သို့ နှိပ်စက်အပ်တဲ့သဘောမရှိဘူးလား။ ရှိပါသည်ဘုရား။ ဒီတော့ ရုပ်
 နာမ်ခန္ဓာက နှိပ်စက်အပ်တဲ့သဘော၊ ဖြစ်ပျက်က နှိပ်စက်တတ်တဲ့သဘော
 ဟုတ်လား။ မှန်ပါ့ဘုရား။

နှိပ်စက်အပ်တယ်ဆိုတာ အနှိပ်စက်ခံရတာ။ ဒီတော့ ရုပ်နာမ်မှာ
 အနှိပ်စက်ခံအပ်တဲ့ ပီဠနုသဘောရှိတယ်။ ဘယ်သူကနှိပ်စက်သလဲ။ ဖြစ်
 ပျက်ကနှိပ်စက်ပါသည်ဘုရား။ အော်...တနည်းအားဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပုဂ္ဂလ
 ဒိဋ္ဌာန်နည်းနဲ့ ဟောခဲ့သည်ရှိသော် ဇာတိ၊ဇရာ၊မရဏကနှိပ်စက်တယ်။ ဇာတိ
 ဖြစ်တော့ ဖြစ်တဲ့အတိုင်းအသစ်စက်စက်နေနိုင်ရဲ့လား။ မနေနိုင်ပါဘုရား။
 အိုပြီးတဲ့နောက်ကျတော့ မပြောဝံ့တဲ့ဟာ ဟုတ်လား။ ဇာတိ ပဋိသန္ဓေတည်
 နေမယ်။ ဇရာ အိုမယ်။ မရဏ သေမယ်နော်။ ဒါဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ
 ၏ ဇာတိသဘော၊ ဇရာသဘော၊ မရဏသဘော၊ သဘောသုံးမျိုး။ ဇာတိဟာ
 ကောင်းသလား။ မကောင်းပါဘုရား။ ဇရာကော၊ မကောင်းပါဘုရား။ မရဏ
 ကော မကောင်းပါဘုရား။ ဟော...ဇာတိ၊ဇရာ၊မရဏဆိုတဲ့တရားသုံးပါးသည်
 ရန်သူ သုံးဦးနဲ့တူတယ်။ ဘာသုံးဦးနဲ့တူတယ်၊ ရန်သူသုံးဦးနဲ့တူပါသည်ဘုရား။
 တစ်ဦးသောရန်သူက ရွာပြင်ရောက်အောင်ချော့ခေါ်တယ်၊ ရွာပြင်ရောက်တဲ့အ
 ခါ တစ်ဦးသောရန်သူက လဲအောင်ရိုက်တယ်၊ လဲနေတဲ့အခါ တစ်ဦးသော
 ရန်သူက ခေါင်းလာဖြတ်တယ်၊ ရွာပြင်ရောက်အောင်ချော့ခေါ်တဲ့ရန်သူ၊ လဲ
 အောင်ရိုက်တဲ့ရန်သူ၊ လဲနေတဲ့အခါ ခေါင်းဖြတ်တဲ့ရန်သူနော်။

အဲဒီရန်သူသုံးဦးရှိသလိုဘဲ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဆိုတဲ့တရားတွေမှာ မဖြစ်

ချင်ဖြစ်ချင်အောင် ဇာတိကချော့ခေါ်နေတယ်။ ဟိုလိုဖြစ်ချင်ရ ဒီလိုဖြစ်ချင်ရနဲ့ အမျိုးမျိုးဖြစ်ချင်နေတာဘဲ။ မဖြစ်ချင်ဘူးလား။ ဖြစ်ချင်လို့ဖြစ်လာပြန်တော့ ဖြစ်တဲ့အတိုင်းနေရဲ့လား။ မနေပါဘုရား။ ဖြစ်တဲ့အတိုင်းမနေတော့ဘာဖြစ်လာတယ်။ ယိုယွင်း၊ရင့်ရော်၊အိုမင်းလာတယ်။ ယိုယွင်း၊ရင့်ရော်၊အိုမင်းလာတဲ့အခါကျတော့ ဘာဖြစ်သွားမယ်၊ ပျက်စီးသွားမယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား။

အိုရမှာ သေရမှာအမှန်သိနေရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ဖြစ်ချင်နေရတာလဲ...နော်။ အော် ဇာတိကချော့ခေါ်လို့။ ဇာတိကချော့ခေါ်တော့ ဖြစ်ကရော၊ ဖြစ်တော့ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း အသစ်စက်စက်မနေဘူး၊ ရင့်ရော်လာပြီ၊ ယိုယွင်းလာပြီ၊ အိုမင်းလာပြီ၊ ရင့်ရော်၊ယိုယွင်း၊အိုမင်းတော့ သေရပြီ၊ ဒါဖြင့် ဇာတိ၊ဇရာမရဏဆိုတဲ့ တရားသုံးပါးသည် ရွာပြင်ရောက်အောင် ချော့ခေါ်တဲ့ရန်သူ။ ရွာပြင်ရောက်တော့ လဲအောင်ရိုက်တဲ့ရန်သူ။ လဲနေတဲ့အခါ ခေါင်းဖြတ်တဲ့ရန်သူ။ ရန်သူသုံးဦးနဲ့ မတူဘူးလား။ တူပါသည်ဘုရား။ ဒါဖြင့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့က နှိပ်စက်အပ်တဲ့သဘောရှိရင် နှိပ်စက်တတ်တဲ့သဘောလည်း ရှိရမှာပေါ့။ ရှိပါတယ်ဘုရား။ နှိပ်စက်အပ်ဆိုတာ ဘာတုန်း။ အနှိပ်စက်ခံရတာကိုပြောတာ၊ နှိပ်စက်တာကို နှိပ်စက်တတ်တယ်၊ အနှိပ်စက်ခံရတာကို နှိပ်စက်အပ်တယ်လို့သုံးတာ။

ဒါဖြင့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့မှာအမြဲမပြတ် ဥပါဒ်၊ဠိ၊ဘင်၊နဲ့ အနှိပ်စက်ခံရခြင်း၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့မှာ ဇာတိ၊ဇရာ၊မရဏနဲ့အနှိပ်စက်ခံရခြင်း၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာရယ်လို့ဖြစ်မလာနဲ့ ဖြစ်လာရင်အနှိပ်စက်ခံရမယ်။ ဒါဖြင့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဘာလုပ်ဖို့ဖြစ်လာတာလဲ တွေးလိုက်စမ်း။ အနှိပ်စက်ခံရဖို့သက်သက် ဖြစ်လာတာနော်။ ဒါဖြင့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဟာ နှိပ်စက်အပ်တဲ့သဘောမရှိဘူးလား။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာမှာ နှိပ်စက်အပ်တဲ့သဘောရှိတယ်၊ အနှိပ်စက်ခံရတဲ့သဘောရှိတယ်။ အနှိပ်စက်ခံရတဲ့သဘောရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္စာကိုမသိကြသည့် အတွက် ဘာဖြစ်ကြသလဲ။ ဆင်းရဲနေကြတာပေါ့...နော်။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္စာများ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များချမ်းသာလိုက်မလဲလို့။ နိဗ္ဗာန်တော့ထားအုံး၊ အနှိပ်စက်ခံနေရတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကို ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌဉာဏ် နဲ့သိလိုက်စမ်းပါ။ ဘယ်လောက်များ ချမ်းသာမလဲ။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က ပုနဗ္ဗသုမာတာမည်သော ပြိတ္တာမကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့သားက ပုနဗ္ဗသု၊ သူ့သမီးက ဥတ္တရာ၊ ဥတ္တရာဆို တော့ အမြင်ပေါ့။ သမီးကအမြင်၊ သားကမောင်ပု၊ မောင်ပုတို့အမြင်တို့ အမေပေါ့။ ပြိတ္တာမကြီးလေ။ ဘယ်သူ့အမေ။ မောင်ပုတို့အမြင်တို့အမေ။ သားကလေးကိုလက်စွဲလို့ သမီးကလေးကိုရင်ခွင်ထဲထားလို့ ဟုတ်ပြီလား။ ရွာကြိုရွာကြား အိမ်ကြိုအိမ်ကြား ထမင်းဖတ်ဟင်းဖတ်ရှာပြီး စားကြရတယ်။ ပြိတ္တာမကိုး။ သို့ပေမယ့်လို့ သူကပြိတ္တာအစစ်မဟုတ်ဘူးနော်။ ပဋိသန္ဓေက တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူကနတ်။ လူတွေကတော့ နတ်ဆိုရင် ချမ်းသာတယ်မထင်ဘူးလား။ ဟော...နတ်ဆင်းရဲ နတ်မွဲလည်းရှိတယ်နော်။ အဲဒီ နတ်ဆင်းရဲ နတ်မွဲဟာ ဘာဖြစ်လို့ဆင်းရဲသလဲ မွဲနေသလဲလို့ တရား မသိလို့နော်။ တရားမသိရင် ဆင်းရဲတဲ့နတ်လည်းရှိတာဘဲ။ ဒါဖြင့် ဆင်းရဲ တဲ့နတ်ရှိသလို ဆင်းရဲတဲ့စက်သူဌေးကော မရှိနိုင်ဘူးလား။ ရှိနိုင်ပါတယ် ဘုရား၊ အဆင်မပြေလို့ စပါးမကြိတ်ရလို့ ဟုတ်လား။ သဘောထွက်ဖို့အ ခွင့်မရလို့ ဆင်းရဲတဲ့သဘောသူဌေးကောမရှိနိုင်ဘူးလား။ တရားမသိရင်။

ခေတ်ကောင်းစဉ်အခါက ဘယ်အရာမဆို အစစအရာရာမှာပြေပြစ် နေတော့ စိတ်ချမ်းသာလို့ ကြည်လင်လို့ အေးချမ်းလို့။ ကိုယ်စည်းစိမ်နဲ့ ကိုယ် စိတ်ချလက်ချနေနိုင်တယ်။ ခုခေတ်မကောင်းတဲ့အခါမှာ တစ်ခါမှစိတ် မအေးရဘူး ဟုတ်လား။ ဆေးလိပ်မီးများတို့ချင်ရင်မီးခြစ်ရှာမနေနဲ့။ စက် သူဌေးရင်ပတ်သွားပြီးတို့လိုက်၊ အဲဒီလောက်တောင်ပူပြင်းတယ်လို့ ငါထင် တာပေါ့လေ။ ထင်တာပြောတာဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ယခုလိုအဆင်မပြေ တဲ့အခါကြီးမှာ တရားမသိရင်ဘယ်လောက်ဆင်းရဲမလဲ၊ ရုပ်သဘာဝနာမ်သ ဘာဝ ဖြစ်နေတဲ့ဟာကလေးကို ပြုံးကနဲ့စိုက်မိစမ်းပါ။ ဝေဒနာတစ်ခုကိုပြုံး ကနဲ့စိုက်မိစမ်းပါ။ စိုက်မိရင် တနေ့ကဟောတဲ့အတိုင်း ဝေဒနာပစ္စယာပသာ ဒေါ၊ ဝေဒနာဘယ်လောက်နာနေပေမဲ့ စိုက်ထားတဲ့ယောဂီက စိတ်ကိုကြည် လို့ ချမ်းသာလို့ အေးလို့။ ဟာ...ဒီတရားမှအမှန်ဟေ့...လို့ ပသာဒပစ္စယာ အဓိမောက္ခောဆိုတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ချတဲ့စိတ်ရောက်လာတယ်။ ဟာ...ဒါမှအမှန်၊

ဒါမှချမ်းသာအစစ်ဟာ ဒီစက်ကြီးနဲ့ဒီသင်္ဘောကြီးဟာ ငါ့ဒုက္ခပေးနေတာဘဲ၊ အမှန်ကတော့ ချမ်းသာဟာဒီမှာလို့ ဒီလိုသဘောပေါက်မသွားဘူးလား။ တရားသိရင် ချမ်းသာနိုင်ပါတယ်နော်။ အဆင်မပြေတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ တရားရမှ ချမ်းသာမယ်။

အဲဒီပြိတ္တာသားအမိတို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတော်များနဲ့ စုဝေးပြီး ဘာတရားဟောသလဲဆိုတော့ နိဗ္ဗာန်တရားဟောတယ်တဲ့။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ ရဟန်းတော်များစုဝေးပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားကဘာတရားဟောနေတယ်၊ နိဗ္ဗာန်တရားဟောနေပါတယ်ဘုရား။ နိဗ္ဗာန်တရားဟောနေတော့ ဒီပြိတ္တာမကြီးက ထမင်းဖတ်ဟင်းဖတ်ရှာပြီးတော့ တစ်လုပ်တစ်ပေါက် ကောက်ပြီးစားရတဲ့ပြိတ္တာမကြီးဖြစ်တော့ စင်စစ်ပြိတ္တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ နတ်။ တရားမသိလို့ဆင်းရဲနေတာ။ ဟိုမှာဘုန်းကြီးတွေစုဝေးပြီးနေလိုက်ကြတာ စတုမဂ္ဂတွေများစားနေသလား၊ ပျားရည်တွေများဘုန်းပေးနေကြသလား၊ သကာတွေများဘုန်းပေးနေကြသလား၊ အကြွင်းအကျန်ကလေးများ အစက်ကလေးများကျရင် စားရအောင်ဆိုပြီးအနားသွားကပ်တယ်၊ ဟင်...သူကစားချင်နေတာကိုး။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတွေဝါဝါစုနေတာမြင်ရင် တစ်လုပ်တစ်ပေါက်ကလေးတော့ ကောက်ရရဲ့၊ ညနေချမ်းအချိန်ဆိုရင်ဖြင့် စတုမဂ္ဂတို့ ပျားရည်တို့ ထောပတ်တို့ ဒီလိုဟာတွေဘုန်းပေးနေကြလိမ့်မယ်တင်တယ်၊ သူ့အတွေးက။ အဝေးကမြင်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားတရားဟောနေတဲ့ ရဟန်းပရိသတ်နား သူကပ်သွားတယ်...နော်။ ကပ်သွားတော့ ဘုရားကရဟန်းတွေကို နိဗ္ဗာန်တရားဟောနေတယ်၊ သူတွေတဲ့အတိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ ပါရမီကလည်း နှိုးဆော်တဲ့ပါရမီရှင်ဖြစ်နေတော့ ဘုရားဟောတဲ့တရားသံကြားလိုက်ရရင် အစာကိုမတောင်တတော့ဘူး၊ တရားကိုစူးစိုက်နာလိုတဲ့ စိတ်ရှိတယ်၊ စူးစိုက်နာလိုတဲ့စိတ်ရှိလို့ တရားကိုတစ်အောင်လောက်စိုက်ပြီးနာနေတော့ သားနဲ့ မီးက ပူဆာတယ်၊ အမေဆာလှပြီ၊ ဒီအနားဘာလို့ငေးရပ်နေသလဲ။ သည့်ပြင်အစာရမဲ့နေရာကိုသွားပါလို့ သားနဲ့သမီးကပူဆာကြတော့ ပြိတ္တာမကြီးက ငါတရားကောင်းကောင်းနာပါရစေ...ဟယ်၊ မင်းတို့ ခဏတိတ်တိတ်နေကြစမ်းပါလို့ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပြောသတဲ့။

တုဏှိ ဥတ္တရိကေ ဟောဟိ၊
 တုဏှိ ဟောတိ ပုနဗ္ဗသု။
 ယာဝါဟံ ဗုဒ္ဓသေဠုဿ၊
 ဓမ္မံ သောဿာမိ သတ္ထုနော။

ဥတ္တရိကေ၊ သမီးကလေးဥတ္တရာ။ တုဏှိဟောဟိ၊ စကားမပြောဘဲ
 တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ။ ပုနဗ္ဗသု၊ ငါ့သားပုဗ္ဗသု။ တုဏှိဟောတိ၊ စကားမပြော
 ဘဲ တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ။ ယာဝါ၊ အကြင်မျှလောက်။ အဟံ၊ ငါအမေသည်။
 သတ္ထုနော၊ နတ်တို့၏ဆရာဖြစ်တော်မူသော။ ဗုဒ္ဓသေဠုဿ၊ ဘုရားမြတ်၏။
 ဓမ္မံ၊ နိဗ္ဗာန်တရားကို။ သောဿာမိ၊ ကြားနာ၍နေ၏။ တာဝါ၊ ထိုတရားနာ
 နေသမျှကာလပတ်လုံး။ တုမေ၊ သင်သားနဲ့သမီးတို့သည်။ တုဏှိဟောထ၊
 စကားမပြောဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေကြစမ်းပါ...ကုန်လော့။

အဲဒီလို ပြိတ္တာမကြီးက သားနဲ့သမီးကိုချော့သတဲ့။ တရားနာနေတဲ့
 အခိုက် အေးအေးဆေးဆေးနာပါရစေ...ဟယ်။ မင်းတို့ဆူဆူပူပူမလုပ်ကြ
 ပါနဲ့။ ငါ့သားနဲ့ငါ့သမီးကို ငါအင်မတန်ချစ်ပါတယ်။ မချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး။
 ဒီမှာအင်မတန်ကြားနာရတဲ့တရားကို တွေ့နေလို့ အမေစူးစူးစိုက်စိုက်နာ
 နေတာပါ။ ဒီတော့ တရားကောင်းကောင်းနာပါရစေ၊ ငါ့ကိုအနှောင့်အယှက်
 မပေးပါနဲ့လို့ သားနဲ့သမီးကိုချော့သတဲ့။ သားနဲ့သမီးကိုချော့တော့ သမီး
 ကလည်း နို့စို့အရွယ်ကလေး၊ သူကတော့ဘာမှမသိဘူး၊ သားကတော့ တော်
 တော်ကြီးပြင်းတဲ့အရွယ်ရောက်တော့ သူကစကားနားလည်တယ်။ စကားနား
 လည်တော့ သားပြန်ပြောတဲ့စကားကို ခုပြောချင်လို့...ဘယ်လိုပြောသလဲ
 ဆိုတော့...

အမ္မာ နဗျာဟရိဿာမိ၊
 တုဏှိ ဘူတာယ ဥတ္တရာ။
 ဓမ္မ မေဝ နိသာမေဟိ။
 နညာ ဒုက္ခံ ဘဝါမသေ။

အမှာ၊ မေမေ။ နဗျာဟရိဿာမိ၊ ကျွန်တော်စကားမပြောတော့ပါ။
 အယံ ဥတ္တရာပိ၊ ဤနမကလေး ဥတ္တရာလည်းဘဲ။ တုဏှိဘူတာ၊ စကား
 ပြောဘဲဆိတ်ဆိတ်နေပါ၏။ မယံ၊ ကျွန်တော်တို့သားအမိသုံးယောက်သည်။
 နညာ၊ တရားကိုမသိခြင်းကြောင့်။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲ။ ဘဝါမသေ၊ ပြိတ္တာ
 ဘဝ၌ဖြစ်ကြရပါကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊ မေမေသည်။ ဓမ္မမေဝ၊
 တရားကိုသာလျှင်။ နိသာမေဟိ၊ ကြိုးစားလို့နာပါလော့။

အဲဒီလိုပြောတော့ ကလေးကလေးက ပါရမီရှင်ကလေး၊ ဒုက္ခန်
 တော်တို့ပြိတ္တာဘဝမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြစ်နေရတာ တရားမသိလို့ပါမေမေ
 တဲ့။ မေမေဟာတရားကို ကြိုးစားပြီးနာစမ်းပါတဲ့။ အမေကျွန်တော်တို့မပူ
 တော့ပါဘူး။ မဆူတော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်းစကားမပြောတော့ဘူး။ ညီမ
 လေးလည်း ယခုတိတ်တိတ်နေပြီနော်။ အမေဟာ တရားကိုသာစူးစူးစိုက်
 စိုက်နာပါ။ ဒုက္ခန်တော်တို့ဆင်းရဲနေရတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ရိပ်
 မိပြီ၊ တရားမသိလို့။ တရားသိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒုက္ခနစရာမသေ၊ ကျွန်
 တော်တို့လိုမဆင်းရဲရပါ။ တရားမသိလို့ဆင်းရဲတာ၊ တရားကိုသာကြိုးစားပြီး
 အမေနာပါ။ ကျွန်တော်လည်းနာပါ့မယ်ဆိုပြီး သူလည်းတရားနာမယ်၊ အမေ
 လည်းနာတယ်၊ ခလေးကတော့ တရားမနာတတ်သေးဘူးပေါ့။ မြတ်စွာဘု
 ရားဟောတော်မူတဲ့တရားကို သားအမိနှစ်ယောက်နာလိုက်ကြတာ၊ ဘုရား
 ကိုယ်တော်မြတ်ဆိုတာကတော့ အသယာ နုသယဉာဏ်၊ ဣန္ဒြိယပရောပရိယ
 တ္တိဉာဏ်ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓစက္ခုကိုရတဲ့ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကိုး။ ဗုဒ္ဓ ဓမ္မစက္ခု သမန္တ
 စက္ခု ဒိဗ္ဗစက္ခု ပညာစက္ခု စပ်မိလို့ပြောရအုံးမယ်၊ စက္ခုငါးမျိုး၊ ဘယ်နှစ်
 မျိုးလဲ။ ငါးမျိုးပါဘုရား။

ဗုဒ္ဓစက္ခုဆိုတာ အာသယာနုသယဉာဏ် ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်
 တဲ့။ သတ္တဝါတို့၏အလို သတ္တဝါတို့၏သန္တာန်မှာကိန်းတဲ့ခါတ်ကို ကိုယ်တော်
 မြတ်ကသိတယ်။ ဘုရားမှတစ်ပါး သည့်ပြင်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး။
 အာသယာနုသယဉာဏ်ဆိုတာ အသာခါရဏဉာဏ်တော်ထဲမှာပါတယ်။ ဘယ်

သူနဲ့မှမဆက်ဆံဘူး၊ ဣန္ဒြိယပရော ပရိယတ္တိဉာဏ်ဆိုတာက ဒီသတ္တဝါဟာ သဒ္ဓါအစရှိသော ဣန္ဒြေရင့်ကျက်ပြီး တရားရနိုင်လောက်ပြီ၊ ဒီသတ္တဝါဟာ တရားမရနိုင်သေးဘူး၊ ဣန္ဒြေရင့်မရင့်ကိုလည်း ဘုရားမှတစ်ပါး ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။ ဣန္ဒြေ ရင့်မရင့်သိတာက ဣန္ဒြိယပရော ပရိယတ္တိဉာဏ်၊ သတ္တဝါ တို့၏အလို သတ္တဝါတို့၏သန္တာန်မှာကိန်းတဲခါတ်ကိုသိတာက အာသယာနုသ ယဉာဏ်။ အဲဒီ အာသယာနုသယဉာဏ်နဲ့ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်ကို ဗုဒ္ဓ စကျလို့ခေါ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ဉာဏ်မျက်စိပေါ့။

ဓမ္မစကျဆိုတာက သောတာပတ္တိမဂ် သကဒါဂါမ်မိမဂ် အနာဂါမ်မိ မဂ် အောက်သုံးမဂ်ကို ဓမ္မစကျလို့ခေါ်တယ်။

သမန္တစကျဆိုတာက သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုခေါ်တယ်၊ အလုံးစုံတစ် လောကလုံးမှာ ဘာမှမသိတာမရှိဘူး။ ထက်ဝန်းကျင်ပတ်ပတ်လည် အထက် ရောအောက်ရော ဘာမှမသိတာမရှိဘူး။ အေး...ထက်ဝန်းကျင်ပတ်ပတ်လည် အကုန်လုံးခြုံပြီးကြည့်နိုင်တဲ့ ရွှေဉာဏ်တော်ကြီးကို သမန္တစကျလို့ခေါ်တယ်၊ ဒါဖြင့် ဗုဒ္ဓစကျ ဓမ္မစကျ သမန္တစကျလို့ သုံးပါးနော်။

ပညာစကျဆိုတာက သစ္စာလေးပါးကိုသိတဲ့ဉာဏ်၊ ဒါ ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဒါ သမုဒယသစ္စာ၊ ဒါ နိရောဓသစ္စာ၊ ဒါ မဂ္ဂသစ္စာလို့ သစ္စာလေးပါးကိုထိုးထွင်း ပြီး ဘွားကနဲ့သိတဲ့သစ္စာဉာဏ်ကို ပညာစကျခေါ်တယ်။

ဒိဗ္ဗစကျဆိုတာက ဒိဗ္ဗစကျအသိဉာဏ်၊ အဝေးအနီး ရှိရှိသမျှအာရုံ ကို ပကတိမျက်စိဖြင့်မြင်သကဲ့သို့ အဝေးကိုလှမ်းမြင်နိုင်တယ်။ ငရဲကိုလှမ်း မြင်နိုင်တယ်၊ အဲဒီလို လှမ်းမြင်နိုင်တာက ဘာလဲ။ ဒိဗ္ဗစကျ၊ အဲဒီဒိဗ္ဗစကျ လည်း သူလည်းဘဲမျက်စိဘဲ။ ဒီတော့ မျက်စိဘယ်နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ ငါးမျိုးပါ ဘုရား။

အဲဒီမျက်စိငါးမျိုးတို့တွင် ဗုဒ္ဓစက္ခုနဲ့သမန္တစက္ခုကို မြတ်စွာဘုရားသာ ရတယ်၊ ဓမ္မစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ပညာစက္ခုဆိုတဲ့သုံးမျိုးကိုတော့ သည့်ပြင်ပုဂ္ဂိုလ် လည်း သူ့ပါရမီအားလျော်စွာ ရတန်သလောက် ရကြတာဘဲနော်။

အဲဒီတော့ အာသယာနုသယဉာဏ်၊ ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်ခေါ် တဲ့ ဗုဒ္ဓစက္ခုနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဖြစ်တော့ ဟိုပြိတ္တာသားအမိ နှစ်ယောက်တရားနာနေတာ သူတို့ ဒီအချိန်ဒီအခါမှာ တရားရသင့်တဲ့အခါ ဘဲလို့သိတော့ သူတို့ကိုချည်းဘဲ ကိုယ်တော်မြတ်ကစိတ်စောပြီးတော့ ဟော လိုက်တယ်။ ဟောလိုက်တော့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး သောတာပန်ဖြစ် သွားကြတယ်။ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ဘာဖြစ်သွားတယ်၊ သောတာပန် ဖြစ်သွားပါသည်ဘုရား။ တရားထီပေါက်သွားတယ်နော်။ သူတို့တရားထီပေါက် တာက လူတွေပေါက်သလိုမဟုတ်ဘူး။ လူတွေထီပေါက်ရင်တော့ မွဲချင်လို့ သာအောက်မေ့။ ဒုက္ခဖြစ်တော့မယ်၊ ပစ္စည်းတွေပျက်စီးတော့မယ်၊ ပြောကြ တယ်မဟုတ်လား။ ထီပေါက်ရင်တော့ ဒီအကောင်ကံညံ့ပြီ...ဟေ့။ သူတို့ထီ ပေါက်တာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ နဂိုကပြိတ္တာရုပ် ပြိတ္တာအဆင်း၊ သစ္စာလေး ပါးသိသည်နှင့်တပြိုင်နက် နတ်သားအဆင်း နတ်သမီးအဆင်းဖြစ်သွားတယ်၊ မှန်ပါဘုရား။ အဆင်းပါပြောင်းသွားတယ်၊ နဂိုက ထမင်းဖတ်ဟင်းဖတ် ရှာ ကြံစားရတယ်၊ သစ္စာလေးပါးသိသည်နှင့်တပြိုင်နက် နတ်ဩဇာအလိုရှိတဲ့ အချိန်မှာ စားရတယ်၊ ရုပ်လည်းပြောင်း အစာအဟာရလည်းပြောင်းနော်။ ဟိုသမီးကလေးမှာတော့ တရားသိနိုင်တဲ့အရွယ်မဟုတ်တော့ တရားတော့ မသိရှာဘူး။ သို့ပေမယ့်လို့ အမေများ၊မောင်များကိုအမှီပြုပြီး သူလည်းချမ်း သာတယ် ဟုတ်လား။ မှန်ပါဘုရား။ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ဗြုန်းကနဲ ချမ်းသာသွားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲစဉ်းစားစမ်း။ တရားသိလို့ပါဘုရား။

ဒီတော့မှ အမေကြီးကဝမ်းသာလွန်းလို့ ပုနုဗ္ဗသု သုခိဟောဟိ၊ ပုနုဗ္ဗသု၊ ချစ်သားမောင်ပုလေး ဟုတ်လား။ သုခိဟောဟိ၊ ငါ၊အမေကဲ့သို့ သူဌေးသားပမာ ချမ်းချမ်းသာသာ မင်းဖြစ်စမ်းပါလော့။ ငါ၊အမေချမ်းသာ

ပြီတဲ့။ ငါ့ချမ်းသာသလို မင်းလည်းချမ်းသာစမ်းပါ။ ဟင်...အဇ္ဈာဟံမှီ သမုဂ္ဂတာ။ အဟံ၊ ငါသည်။ အရိယာသစ္စာနိ၊ အရိယာသစ္စာတို့ကို။ ဒိဋ္ဌာနိ၊ ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ မြင်အပ်ကုန်ပြီ။ ဒုက္ခ သမုဒယ နိရောဓနဲ့မဂ္ဂဆိုတဲ့ သစ္စာလေးပါးကို ငါ့အမေမြင်ပြီ။ အဇ္ဈာ ယခု။ သမုဂ္ဂတာမှီ၊ လောကကြီးမှာ သာသနာမှာ အမေခေါင်းထောင်နိုင်ပြီ။ ဟိုတုန်းကတော့ ပြိတ္တာဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့နေရလို့ အရာရာမှာ အမေခေါင်းငုံ့ချည်းဘဲ လာခဲ့ရတယ်။ ဘယ်အခါမှ ခေါင်းမမော်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား။ ယခုကစပြီး ငါ့အမေခေါင်းထောင်နိုင်ပြီ ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အရိယသစ္စာနိ ဒိဋ္ဌာနိ၊ အရိယာသစ္စာနိ၊ အရိယာသစ္စာတို့ကို။ ဒိဋ္ဌာနိ၊ တွေ့မြင်အပ်ကုန်ပြီ။ တရားသိလို့ တရားမြင်လို့...ဟဲ့။ တရားသိလို့ ငါ့အမေဘာဖြစ်တယ်။ ခေါင်းထောင်နိုင်ပါသည်ဘုရား။ ဒီတော့ ငါ့အမေခေါင်းထောင်နိုင်သလို ငါ့အမေချမ်းသာသလို ငါ့သားလည်း ချမ်းသာပေတော့။ သားကလည်းတရားရတာကိုး။

ဥတ္တရာပိ သုဏ္ဍတုမေ။ မေ၊ ငါ၏။ ဥတ္တရာပိ၊ မီးမီးကလေးဥတ္တရာလည်းဘဲ သမီးကိုမီးမီးကလေးခေါ်တယ်ဆို။ မေ၊ ငါ၏။ ဥတ္တရာပိ၊ မီးမီးကလေး ဥတ္တရာလည်းဘဲ။ သုဏ္ဍတု၊ ငါတို့သားအမိနှစ်ယောက် ချမ်းချမ်းသာသာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောဆိုနေတဲ့စကားကို နားထောင်ပါလော့။ ဒို့သားအမိနှစ်ယောက် ချမ်းချမ်းသာသာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောဆိုနေတဲ့စကားကို နားထောင်ကြည့်စမ်း။ ဒို့ကနေ ဘယ်လောက်ချမ်းသာကြသလဲ...ဟင်။ တရားထိပေါက်တယ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ရုပ်အဆင်းလည်း ပြိတ္တာဘဝက နတ်အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားတယ်။ နတ်သားနတ်သမီးဖြစ်သွားတယ်။ ပြိတ္တာအဆင်းမဟုတ်တော့ဘူး။ အစာအဟာရကလည်း ဟိုတုန်းကလိုရှာဖွေမစားရတော့ဘူး။ အကြင်အခါမှာအလိုရှိရင် ထိုအခါမှာနတ်ဩဇာစားရတယ်။ နေရာကလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ဇေတဝန်ကျောင်းအနီးအပါး သစ်ပင်တစ်ခုမှာ၊ မြတ်စွာဘုရားကနေရာပေးလို့ အဲဒီသစ်ပင်မှာနေရတယ်။ ဒီတော့ သူတို့မှာ ချမ်းသာလိုက်ကြတာ၊ ဘယ်လိုချမ်းသာပါလိမ့်၊ အမြဲမပြတ်ဘုရားဖူးလို့ အမြဲတရားနာလို့ စားရေးလည်းမပူရ ချမ်းသာမသွားဘူးလား။ ချမ်းသာသွားပါတယ်ဘုရား။

ဒီတော့ ပြိတ္တာသားအမိသုံးယောက် ချမ်းသာသွားတာဟာ ဘာဖြစ် လို့ချမ်းသာတယ်၊ တရားသိလို့ပါဘုရား။ ဒီတော့ ဒို့လူစုလည်းချမ်းသာချင် ရင် တရားသိအောင်လုပ်ကြစမ်းပါ။ သည့်ပြင်အခါနဲ့မတူဘူး။ ဒီအခါကြီးမှာ ဘာကိုဘဲအာရုံပြုပြု ဆင်းရဲစရာချည်းဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ **ကပ်သုံးပါးဆိုက် တဲ့အခါကြီးနော်။** ဘိုကလေးက ခုပင့်စာရောက်နေတယ်၊ ဘယ်လိုရေးသ လဲဆိုတော့ နာမ်အစဉ်မှာလည်း ကိလေသာရောဂါကပ်လို့ပါဘုရားတဲ့။ ရုပ် အစဉ်မှာလည်း ၉၆-ပါးရောဂါက စိတ်မချရပါဘူးတဲ့။ ဘေးကလည်းကပ်သုံး ပါး ဆိုက်ရောက်နေပါတယ်၊ မတွေ့ဝံ့အောင် အင်မတန်ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် စရာဖြစ်နေလို့ တပည့်တော်များတရားအားထုတ်ရအောင် အရှင်ဘုရားချီး မြှောက်ကယ်မသောအားဖြင့် အရှင်ဘုရားကြွတော်မူပါဆိုတဲ့ပင့်စာရောက် နေတယ်။ ဘိုကလေးကိုကြွမယ်ဆိုရင်လည်း လိုက်မည့်ယောဂီစာရင်းပေးပါ။ သူတို့သဘောနဲ့လာပါမယ်တဲ့ ဟုတ်လား။ ဦးမောင်သာတို့ ဦးမောင်ခတို့က စပြီးတော့ ဘယ်နှစ်ယောက်ပေးရမလဲ။ ဘိုကလေးက စာရောက်နေတယ်။

အဲဒီတော့ သူတို့ရေးတဲ့စာအဟုတ်။ နာမ်မှာလည်းဘဲကိလေသာ ရောဂါ၊ ရုပ်မှာလည်းဘဲ ၉၆-ပါးရောဂါ၊ ဘေးကလည်း ငလျင်လှုပ်တဲ့ မြေ ဘေးဒုက္ခ ဟုတ်လား။ ရေကြီးတဲ့ ရေဘေးဒုက္ခ၊ မီးလောင်တဲ့ မီးဘေးဒုက္ခ၊ လေတိုက်တဲ့ လေဘေးဒုက္ခ၊ မြေ၊ ရေ၊ လေ၊ မီးခါတ်ကြီးလေးပါးဆိုတာက အကုန်လုံးပျက်ပြားနေတော့ သတ္တဝါတွေ မြေဒုက္ခ ရေဒုက္ခ လေဒုက္ခ မီးဒုက္ခ ဆုံနေကြတယ် ဟုတ်ဘူးလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုချမ်းသာအောင်နေ ပေမယ်လို့ မရတော့ဘူးဟုတ်ဘူးလား။ ကံကိုပြုပြင်လို့ရနိုင်ပါ့မလား။ မရ နိုင်ပါဘုရား။ အေး...မရနိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အခါကြီးမှာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ က ဖြစ်မှုကလေးကိုစိုက်ကြည့်စမ်း။ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာတခြားမဟုတ်ဘူး။ ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ အတွင်းရောအပြင်ရော တစ်ကိုယ်လုံးတစ်ကောင်လုံးအာရုံပြုနေ လိုက်စမ်းပါ။ ပူရင်ပူမှန်းသိ၊ အေးရင် အေးမှန်းသိ၊ နာရင် နာမှန်းသိ၊ စိတ် ချမ်းသာရင် ချမ်းသာမှန်းသိ၊ စိတ်ဆင်းရဲရင် ဆင်းရဲမှန်းသိ၊ အဲဒီလိုသတိနဲ့အမြဲ မပြတ် ကပ်နေစမ်းပါနော်။

သတိနဲ့အမြဲမပြတ်ကပ်ပါများတော့ အာရုံနဲ့သတိနဲ့သွားကပ်မိတယ်၊ အဲဒီကပ်မိတဲ့အချိန်ကျတော့မှ ပဿဒ၊ ကြည်လင်ခြင်း၊ အဓိမောက္ခ၊ ဆုံးဖြတ်ခြင်း အဲဒီအခါကျမှဖြစ်မှာ။ ယခုလောလောဆယ်တော့မဖြစ်သေးဘူး။ ဇွဲနဲ့လုပ်ရအုံးမယ်နော်။ အကယ်၍ ကပ်မိလို့စိတ်ချမ်းသာတဲ့အခါမျိုးမှာ စက်သူဌေးစက်တစ်လုံး တည်ပြီးတာထက် ပိုပြီးချမ်းသာပါတယ်။ သင်္ဘောသူဌေး သင်္ဘောတစ်စင်းတည်ပြီးတာထက်ပိုပြီး ချမ်းသာပါတယ်ဟုတ်လား။ လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ပေါ့။ တရားကိုစိုက်မိရင် အလွန်ချမ်းသာတယ်။ ဆင်းရဲနေကြတာ ဘာဖြစ်လို့။ တရားမသိလို့ တရားမစိုက်မိကြသေးလို့ပါ။ ဒို့လူစုဟာ လုပ်လည်းလုပ်တတ်တယ်၊ ဘာလို့နေသလဲ။ လုပ်ဖို့ဘဲလို့နေတယ်။ ဘာလို့နေတယ်၊ လုပ်ဖို့ဘဲလို့နေပါတယ်ဘုရား။

ခန္ဓာကိုယ်ကဖြစ်တဲ့သဘာဝကို သတိနဲ့သွားပြီးကပ်မိလို့ တဖြည်းဖြည်း သတိရင့်ကျက်လာရင် အသိဉာဏ်ပေါ်လာတယ် ဟုတ်လား။ ဒီအသိဉာဏ်ကလည်း သတိနဲ့မကင်းဘူး။ သတိနဲ့မကင်းသောကြောင့် ဒီဉာဏ်ဟာ အာရုံကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့နေရတယ်။ သမာဓိနဲ့မကင်းသောကြောင့် ဒီပညာဟာ ဒီအာရုံကိုပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိနိုင်တယ်ဟုတ်လား။ **ဒါဖြင့် သတိရယ်၊ သမာဓိရယ်၊ ပညာရယ်ဖြစ်စေနိုင်တဲ့တရား ဘယ်မှာရှိသလဲ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာပါဘုရား။** ဘယ်လောက်များ လုပ်ချင်စရာကောင်းသလဲ၊ ခေတ်ကာလကောင်းတဲ့အခါ မလုပ်ချင်နေကြပါ။ ယခုလိုဆင်းဆင်းရဲရဲနေကြရတဲ့အခါမှာ တရားကိုမပေါ့ကြပါနဲ့။ ဟို...ပြိတ္တာသားအမိကတော့ တရားနာရုံနဲ့ တရားရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နော်။ ဒို့လူစုကတော့ ခေတ်နောက်ကျနေပြီ။ တရားနာရုံနဲ့တရားမရနိုင်ဘူး။ မှန်ပါဘုရား။ **အားမထုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမရဘူး** ဟုတ်လား။ ရတာ၊ မရတာအပထား၊ တကယ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်ရင်တော့ ချမ်းသာမှာတော့ကေန်ဒိဋ္ဌဘဲ...နော်။

ချမ်းသာဆိုတာ မင်းချမ်းသာပါပြီကွာလို့ သူများပြောစကားနဲ့ယုံရတဲ့ချမ်းသာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သာသနာချမ်းသာက ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌ၊ ငါတရားသိပြီ ငါချမ်းသာပြီ ငါ့မှာဘာမှစိုးရိမ်ကြောင့်ကျမရှိတော့ဘူး။ ဟင်...ဘယ်လို

ဖြစ်လာသလဲ။ မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးဟောတော်မူသလို ဖြစ်လာပြီ။ ဆွေ
 မျိုးတွေသေလိုက်ကြမောင်၊ ငါ၊အရင်းမရှုံးသေးဘူး။ မိုးညှင်းဆရာတော်ဘု
 ရားကြီးဟောတာလေ။ ဆွေမျိုးတွေသေရင်လေ ဘာဖြစ်လို့အရင်းမရှုံးသလဲ။
 ဟ...ငါလူ့ဘဝလာတုန်းက တစ်ယောက်ထဲလာတာဘဲ။ ဘယ်လောက်သေ
 သေ ငါတစ်ယောက်တော့ကျန်အုံးမှာပေါ့။ ဘယ်လိုအရင်းရှုံးမလဲ ဟုတ်လား၊
 ပစ္စည်းတွေမဲ့လိုက်...ဟ၊ ငါ၊အရင်းမရှုံးသေးဘူး။ ဘာလို့အရင်းမရှုံးသလဲ။
 ဟ...အမေမွေးတုန်းက ခါးအဝတ်မှမပါဘဲ။ ယခုဘယ်လောက်မဲ့မဲ့ အဝတ်
 စုတ်ကလေးတော့ ရှိရအုံးမှာပေါ့ဟုတ်ဘူးလား။ ဒီတော့ ဘယ်လိုနေရနေ
 ရ၊ ဘယ်လိုစားရစားရ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် စိတ်ကိုပြုပြင်တတ်ရင် သက်သာ
 ခွင့်မရဘူးလား။ ရပါတယ်ဘုရား။ **ချမ်းသာဆိုတာ သည့်ပြင်ဟာမခေါ်ဘူး။
 စိတ်ကိုခေါ်တာ...နော်။ သည့်ပြင်ဟာချမ်းသာတယ်မှတ်လို့ လိုက်နေကြတာ
 ဟုတ်လား။**

ဒါကြောင့် စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြိုးစား၍အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ
 ကုန်သတည်း။

သာဓု-သာဓု-သာဓုပါဘုရား။

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

စာတွေ့ ငါတွေ့ အတွေ့နှစ်လီ၊
 စာတွေ့ထက် ငါတွေ့သာသည်။
 တစ်ထိုင်တည်း၌ အားခဲကြံစည်၊
 မဆုတ်တမ်း လုပ်စမ်းမြတ်ယောဂီ။

(ဝေဠုဝတီဆရာတော်ဘုရားကြီး)

မြောင်းမြမြို့ ဝေဠုဝတီကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်
 ကျေးဇူးရှင် ဝေဠုဝတီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
 ၁၃၃၀-ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင်
 တပည့်ယောဂီအပေါင်းတို့အား ဟောကြားဆုံးမတော်မူအပ်သော

သစ္စာလေးပါးတရားတော်

ဓမ္မစကြာအကျင့်သုံးမျိုး။ ။ ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာတို့။ အဲဒီတဏှာသုံးပါးကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်တာတို့။ သမုဒယဆိုတာ အကြောင်းကိုပြောတာ၊ သမုဒယဆိုတာဘာကိုပြောတာ၊ အကြောင်းကိုပြောတာပါဘုရား။ အေး...အကြောင်းကိုပြောတာ။ ဒုက္ခဖြစ်လေသမျှ သူ့ကြောင့်ငါ့ကြောင့် ဘယ်သူ့ကြောင့်မှအပြစ်ချမနေကြနဲ့တဲ့။ ဒုက္ခဖြစ်လေသမျှ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ။ သမုဒယကြောင့်ပါဘုရား။ သမုဒယဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တယ်၊ တဏှာသုံးပါးကိုခေါ်ပါတယ်ဘုရား။ အေး...အေး...တဏှာကြောင့်ဟုတ်လား။ လူတွေထင်နေကြတာက သမုဒယတွေများလိုက်တာ၊ သားတွေသမီးတွေ မြစ်တွေ၊ ဘာတွေ၊ စက်တွေ၊ သင်္ဘောတွေများလိုက်တဲ့ သမုဒယတွေ၊ ဒါတွေကို သမုဒယအောက်မေ့နေတာကိုး။ ဒါသမုဒယမဟုတ်ဘူး။ သမုဒယရဲ့အာရုံတွေ၊ သမုဒယကဘာလဲ။ တဏှာပါဘုရား။ အဲဒီတဏှာများတော့ ဘာများလာမယ်၊ ဒုက္ခများလာပါမယ်ဘုရား။ သမုဒယတဏှာက ဒုက္ခရဲ့အကြောင်းကိုး၊ ဒုက္ခများလာတော့ ဘာချမ်းသာလဲ။ လူချမ်းသာပါဘုရား။ အေး...ဒုက္ခများတဲ့လူ လူချမ်းသာတဲ့။ ရသေးသလား။ ဆိုကြစမ်း။

“ဒုက္ခမရှိ ဒုက္ခရှု၊ ဒုက္ခပေါ်ဒုက္ခဆင်၊ မြင်တဲ့လူက လူချမ်းသာ”

ကိုင်း...မဟုတ်ဘူးလား၊ ဦးဘသန့်တို့ ဒေါ်ကျင်လှိုင်တို့ဟာ လူချမ်း

သာတွေ့ပေါ့။ သူတို့ကိုလူချမ်းသာ မဆိုရဘူးလား။ သူတို့ကဒုက္ခများတဲ့လူ
တွေကိုနော်။ ဒုက္ခသစ္စာပြီးပြီနော်။ ဒုက္ခသစ္စာဘယ်နှစ်ပါးလဲ။ ခုနစ်ပါးပါဘု
ရား။ သမုဒယသစ္စာက ဘယ်နှစ်ပါးလဲ၊ သုံးပါးပါဘုရား။

ကိုင်း...နိရောဓကိုဆက်ကြစို့။

“တဏှာမကြွင်း၊ ချုပ်ကင်းလေက၊ ချမ်းသာရ၊ နိရောဓအမှန်သိ”။

အေး...တဏှာတွေချုပ်သွားပြီ၊ အကုန်လုံးကင်းသွားပြီ၊ တဏှာချုပ်
ကင်းသွားရင် ဘာဖြစ်တယ်၊ နိရောဓဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ နိရောဓဆိုက်ရောက်
လို့ရှိရင် ဆင်းရဲသလား၊ ချမ်းသာသလား။ ချမ်းသာပါတယ်ဘုရား။ အေး...
ဒါကြောင့် “တဏှာမကြွင်း၊ ချုပ်ကင်းလေက၊ ချမ်းသာရ၊ နိရောဓအမှန်သိ”

သိလောက်ပြီပေါ့။ နိရောဓကလည်း ဘယ်တော့မှနိရောဓဖြစ်မယ်။
တဏှာချုပ်မှနိရောဓဖြစ်ပါမယ်ဘုရား။ တဏှာချုပ်ခါနီးနေပြီလား၊ နီးပြီ။ အိမ်
ပြန်ဖို့နဲ့ အပါယ်ကျဖို့ ဘယ်ကအရေးကြီးသလဲဆိုတော့ ဦးမောင်သာဝါဒက
အိမ်ပြန်ဖို့အရေးကြီးတယ်တဲ့။ နီးပြီမဟုတ်လား။ ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။ ငါ
တစ်သက်လုံးဟောမှာဒီတရားကို။ ဦးမောင်ခကြီးနီးပြီမဟုတ်လား။

တဏှာအကုန်လုံးမကြွင်းမကျန်ချုပ်ကင်းမှ ဘယ်ကိုဆိုက်မယ်၊ နိရောဓ
ဆိုက်ပါမယ်ဘုရား။ အဲဒါနိရောဓ၊ ဒါဖြင့် ဒုက္ခလည်းသိပြီ။ သမုဒယလည်း
သိပြီ။ နိရောဓလည်းသိပြီ။

မဂ္ဂကို ဟောကြစို့။

**“ရှစ်ပါးမဂ္ဂင်၊ လမ်းစဉ်မစောင်း၊ အကျင့်ကောင်းက၊ မဂ်ကိုရ၊
မဂ္ဂအမှန်သိ”**။

မဂ်ဉာဏ်ဆိုတာ မဂ္ဂသစ္စာခေါ်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမှာ မဂ်ဉာဏ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မဂ်ဉာဏ်ရရင် မဂ္ဂသစ္စာလို့ပြောလိုက်တယ်။ မဂ်ဉာဏ်ဆိုတာဘာလဲ။ သိရဲ့လား။ မသိဘူး။ **မဂ်ဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းခရီး။** မဂ်ဆိုတာဘာလဲ။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းခရီးပါဘုရား။ အေး...ဉာဏ်ဆိုတာက သိတယ်။ အေး...**နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းခရီးကိုသိတာ,ဘာ။ မဂ်ဉာဏ်ပါဘုရား။** အေး...အဲဒါဘဲ။ မဂ်ဉာဏ်ဆိုတာ ဘာရယ်လို့ပြောမနေနဲ့။ မဂ်ဆိုတာ ဗမာစကားတော့ဗမာစကားဘဲ။ ဗမာစကား ဗမာနားမလည်းဘူး။ တစ်ခါပြန်ရသေးတယ်။ မဂ်က နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းခရီး၊ ဉာဏ်ကသိ၊ မဂ္ဂဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းခရီး သိတဲ့အသိ။

အဲဒီမဂ်ဉာဏ်ဆိုတာ ဘာသစ္စာခေါ်တယ်၊ မဂ္ဂသစ္စာပါဘုရား။ ဒါဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာ သမုဒယသစ္စာ နိရောဓသစ္စာ မဂ္ဂသစ္စာခေါ်တဲ့သစ္စာလေးပါးကို ယခုတရားနာတဲ့လူတွေမသိကြဘူးလား။ သိကြပါတယ်ဘုရား။ ဘာသိခေါ်တယ်၊ အနုဗောဓသိပါဘုရား။ အနုက,အဖန်တလဲလဲ။ ဗောဓက,သိတယ်။ သိပြီးရင်းသိရင်း၊ သိပြီးရင်းသိရင်း၊ အနုဗောဓသိ၊ အဖန်တလဲလဲသိရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သိခြင်းကိစ္စမပြီးနိုင်လို့၊ ဒီတစ်ခါသိလည်းမပြီးသေးဘူး။ နောက်တစ်ခါသိလည်း မပြီးသေးဘူး။ သစ္စာလေးပါးတစ်ဝါတွင်းလုံးသိနေတာဘဲ၊ အဖန်တလဲလဲ အထပ်ထပ်သိရသောကြောင့် အနုဗောဓ၊ ဘာသိ၊ အနုဗောဓသိပါဘုရား။

အေး...အနုဗောဓသိတော့ သိကြပြီပေါ့။ သစ္စာလေးပါးကို ပဋိဝေဓသိ,သိဖို့လိုတယ်။ သစ္စာလေးပါးကို ဘာသိ,သိဖို့လိုတယ်။ ပဋိဝေဓသိ,သိဖို့လိုပါတယ် ဘုရား။ အေး...သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်းသိဖို့လိုတယ်။ အနုဗောဓထပ်တလဲလဲသိတဲ့အသိမျိုးကတော့ သိကုန်ကြပြီ။ ပဋိဝေဓ ထိုးထွင်းပြီးသိဖို့လိုတယ်။ ဒီတော့ ဒါ,ဒုက္ခ၊ ဒါ,သမုဒယ၊ ဒါ,နိရောဓ၊ ဒါ,မဂ္ဂကိုသိတော့ ဘာသိလဲ။ သစ္စာသိပါ...ဘုရား။ သစ္စာသိရင် သစ္စာဉာဏ်တဲ့။ သစ္စာကဘယ်နှစ်ပါး။ သစ္စာလေးပါးပါဘုရား။ အေး...သစ္စာလေးပါးရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီသစ္စာလေးပါး

မှာ သူ့ကိစ္စနဲ့သူ၊ ဒုက္ခသစ္စာက ပရိညာယျ၊ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စ။ သမုဒယက ပယ်အပ်တဲ့၊ပဟာတဗ္ဗကိစ္စ၊ နိရောဓသစ္စာက မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့၊သစ္စိကာ တဗ္ဗကိစ္စ၊ မဂ္ဂသစ္စာက ဖြစ်ပွားစေအပ်တဲ့ကိစ္စလို့ လေးပါးရှိတယ်။

အကုသိုလ်မိမိသန္တာန်မှာဖြစ်ပွားလျှင် အဲဒီအကုသိုလ်ကဖြစ်ပွားစေ အပ်သလား၊ မဖြစ်ပွားစေအပ်ဘူးလား။ မဖြစ်ပွားစေအပ်ပါဘုရား။ အေး... မဖြစ်ပွားစေအပ်ဘူး။ သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသောတရားတွေ ရင်ထဲမှာဖြစ်လာရင် ဖြစ်ပွားစေအပ်တယ်ဆိုမလား၊ မဖြစ်ပွားစေအပ်ဘူးဆိုမလား။ ဖြစ်ပွားစေ အပ်ပါတယ်ဘုရား။ အေး...ဖြစ်ပွားစေအပ်တာ ဘာကိစ္စလဲ။ မဂ်ကိစ္စပါဘုရား။ ဖြစ်ပွားစေအပ်တာ မဂ္ဂသစ္စာရဲ့ကိစ္စ၊ ပယ်အပ်တာက ဘယ်သစ္စာရဲ့ကိစ္စ၊ သ မုဒယရဲ့ကိစ္စပါဘုရား။ အေး...သမုဒယသစ္စာရဲ့ကိစ္စ။ ပိုင်းခြားအပ်တာကဘယ် သစ္စာရဲ့ကိစ္စ၊ ဒုက္ခသစ္စာရဲ့ကိစ္စပါဘုရား။

ဒါဖြင့် သစ္စာကိုလည်းသိပြီ၊ ၎င်းသစ္စာမှာတွဲဖက်တန်းလန်းပါနေတဲ့ ကိစ္စကိုလည်းသိပြီ။ အဲဒီကိစ္စသိတော့ ဘာဉာဏ်။ ကိစ္စဉာဏ်ပါဘုရား။ ဒုက္ခ သမုဒယ နိရောဓ မဂ္ဂလို့သိတာက သစ္စဉာဏ်။ ပရိညေယျ ပဟာတဗ္ဗ သစ္စိ ကာတဗ္ဗ ဘာဝေတဗ္ဗလို့သိတာက ကိစ္စဉာဏ်။ သစ္စာကိုသိတော့ သစ္စဉာဏ်။ ကိစ္စကိုသိတော့ကိစ္စဉာဏ်။ မဂ်လေးပါးမှာ ကိစ္စဘယ်နှစ်ပါးရှိသလဲ။ လေးပါး ပါဘုရား။ မဂ်လေးပါး ကိစ္စလေးပါးရှိတာပေါ့။ ဗမာစကားဗမာနားမလည်ဘူး၊ ဒို့လူတွေက အဲဒီလောက်အကြံတာ။

ဒုက္ခသည် ပိုင်းခြားအပ်သောကိစ္စရှိတယ်။ ခွေးမှာ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာမရှိ ဘူးလား။ ရှိပါတယ်ဘုရား။ ခွေးမှာရှိတဲ့ရုပ်နာမ်ခန္ဓာက ပိုင်းခြားအပ်သလား၊ မပိုင်းခြားအပ်ဘူးလား။ ပိုင်းခြားအပ်တယ်၊ နွားမှာကော မရှိဘူးလား။ ရှိပါ တယ်ဘုရား။ မပိုင်းခြားအပ်ဘူးလား။ ပိုင်းခြားအပ်ပါတယ်ဘုရား။ လူမှာကော မရှိဘူးလား၊ ရှိပါတယ်ဘုရား။ မပိုင်းခြားအပ်ဘူးလား။ ပိုင်းခြားအပ်ပါတယ် ဘုရား။ နတ်မှာကောမရှိဘူးလား။ ဗြဟ္မာမှာကောမရှိဘူးလား၊ ဒါဖြင့် ရုပ်နာမ်

ခန္ဓာဒုက္ခရှိသမျှ ဘယ်ဒုက္ခဖြစ်ဖြစ် ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ဒုက္ခချည်းဘဲ။ ကိုယ်ကပိုင်း
ခြားတဲ့ဉာဏ်မရလို့သာ၊ ဒုက္ခကတော့ မပိုင်းခြားအပ်တဲ့ဒုက္ခရယ်လို့ ဘယ်မှာ
မှမရှိဘူး။ ၃၁-ဘုံမှာ မပိုင်းခြားအပ်တဲ့ဒုက္ခရယ်လို့ ရှိရဲ့လား။ မရှိပါဘုရား။
မပိုင်းခြားအပ်တဲ့ဒုက္ခရယ်လို့ မရှိဘူး။ သို့ပေမယ့်လို့ ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ဉာဏ်ကို
မရလို့ မပိုင်းခြားရဘူး။

ဒီတော့ ပိုင်းခြားအပ်တယ်၊ပိုင်းခြားတတ်တယ် အဲဒီလိုခွဲ၊ ဒုက္ခမှန်
သမျှ ပိုင်းခြားအပ်တယ်၊ အသိဉာဏ်က ပိုင်းခြားတတ်တယ်။ ပိုင်းခြားတတ်
တဲ့ အသိဉာဏ်ကိုမရရင် ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကြီး လက်ရှိဖြစ်နေပေ
မယ်လို့ ပိုင်းခြားနိုင်ပါ့မလား။ မပိုင်းခြားနိုင်ပါဘုရား။ ဒီတော့ ပိုင်းခြားအပ်၊
ပိုင်းခြားတတ်ကိုခွဲပါ။ ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကတော့ ခွေးမှာလည်းရှိ၊
နွားမှာလည်းရှိ၊ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ရှိတာဘဲ။ ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ ရုပ်နာမ်မရှိတဲ့
သတ္တဝါရယ်လို့ ရှိရဲ့လား။ မရှိပါဘုရား။ ဒါဖြင့် လူတွေမှာရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာက
ဘာလုပ်ရမယ်၊ ပိုင်းခြားအပ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါဖြင့် လူရုပ်နာမ်၊ ခွေးရုပ်နာမ်၊
နွားရုပ်နာမ်၊ ရှိရှိသမျှရုပ်နာမ်တွေဟာ ဘာသစ္စာ။ ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား။ ဒုက္ခ
သစ္စာမှာ ဘာ၊ကိစ္စရှိတယ်၊ ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စ ရှိပါတယ်ဘုရား။ ပိုင်းခြား
အပ်တဲ့ကိစ္စပင်ရှိသော်လည်း ပိုင်းခြားနိုင်ကြရဲ့လား။ မပိုင်းခြားနိုင်ပါဘုရား။
ဘာ ဖြစ်လို့လဲ။ **ပိုင်းခြားတတ်တဲ့ဉာဏ် မရှိလို့။**

ဒါဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာ လက်ကိုင်ရှိထားတဲ့လူတွေဟာ ဒုက္ခကိုမပိုင်းခြား
နိုင်ဘူးဆိုရင် ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စကြီးတန်းလန်းနဲ့ပါကလားလို့ ကိုယ်ကိုယ်
ကိုသိရမယ်။ ဒုက္ခသစ္စာလက်ကိုင်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီဒုက္ခသစ္စာမှာ ဘာ၊ကိစ္စရှိ
တယ်။ ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စရှိတယ်။ အဲဒါဒုက္ခသစ္စာ ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စကြီး
လက်ကိုင်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ငါ့မှာပိုင်းခြားရမဲ့ကိစ္စကြီး တန်းလန်းရှိနေပါကလား
လို့ သိကြရဲ့လား။ မသိကြဘူး။ ပိုင်းခြားရမဲ့ကိစ္စကြီးတန်းလန်း သတ္တဝါမှာရှိ
နေတယ်။ ရဟန္တာဖြစ်တော့ ဒုက္ခသစ္စာကို မပိုင်းခြားနိုင်ဘူးလား။ ပိုင်းခြား
နိုင်ပါတယ်...ဘုရား။

ဒီတော့ ပိုင်းခြားတဲ့ကိစ္စ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပြီးသွားပြီ။ ကတံ ကရဏီယံ။ ဟာ...ငါ့မှာကိစ္စကြီးပြီးသွားပြီ...ဟေ့။ ရှေ့လုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ဒီ သတ္တဝါတွေက ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စကြီးတန်းလန်းနဲ့နေကြရတော့ကာ ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စကြီးတန်းလန်း ကျန်မနေဘူးလား။ ကိစ္စကြီးတန်းလန်းနဲ့ ဟုတ်လား။ စက်သူဌေးက သူ့စက်ပွင့်ဖို့သာ ကိစ္စမှတ်နေတယ်၊ သင်္ဘောသူဌေးကလည်း သင်္ဘောသွားဖို့ဟာသာ ကိစ္စမှတ်နေတယ်၊ ဈေးသည်ကလည်း ဈေးရောင်းဖို့သာ ကိစ္စမှတ်နေတယ်၊ ဟုတ်ဘူးလား။ ကျောင်းဆရာကလည်း ကျောင်းတက်ဖို့သာ ကိစ္စမှတ်နေတယ်၊ ရုံးသမားကလည်း ရုံးတက်ဖို့သာ သူ့ကိစ္စမှတ်နေတယ်၊ ကိုင်း...ကိုယ်ဟာကို ကိစ္စမှတ်မနေကြဘူးလားလို့။ ဟုတ်ရဲ့လား။ တကယ်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ မိမိရုပ်နာမ်ခန္ဓာသာလျှင် ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ ကိစ္စရှိတယ်။

အဲဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စရှိခြင်းကြောင့် ဒီကိစ္စကိုပိုင်းခြားနိုင်မှ ကိုယ်ကိစ္စကိုယ်လုပ်ရာကျတာ ဟုတ်လား။ သည့်ပြင်ဟာတွေလျှောက်လုပ်နေလို့ ကိုယ်ကိစ္စကိုယ်ပြီးဆုံးအောင် လုပ်တယ်လို့ ဆိုမလားလို့။ ဒီလောကီအလုပ်တွေလုပ်နေတဲ့လူက ဘယ်တော့ ကတံ ကရဏီယံ၊ ဖြစ်မလဲ။ ငါ့ကိစ္စပြီးပြီလို့ ဘယ်အခါများဆိုနိုင်မလဲ။ မဆိုနိုင်ပါဘုရား။ ဘယ်တော့မှ မပြီးသေးဘူး။ ပြီးပါ့မလား။ မပြီးပါဘုရား။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာမှာ ဘာကိစ္စရှိတယ်၊ ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စရှိတယ်။ အဲဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္စာကြီးကို ဒို့ပိုင်းခြားနိုင်ပြီလား။ ပိုင်းခြားခြင်းကိစ္စ ဒို့လုပ်နိုင်ပြီလား။ ပြီးဖို့နေနေသာသာ ထားပါတော့။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္စာကြီး ပိုင်းခြားခြင်းကိစ္စ ဒို့လုပ်ပြီလား။ ဒို့လုပ်နိုင်ပြီလား။ ဒီလို ကိုယ်ကိုယ်ကိုမေးကြည့်ပေါ့။

ဒီလိုရုပ်နာမ်ခန္ဓာဒုက္ခသစ္စာကြီး ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စကြီးကိုယ်မှာတန်းလန်းဖြစ်နေတာရှိပါလျက်သားနဲ့ ဒီကိစ္စပစ်ထားပြီး သည့်ပြင်သားကိစ္စ၊ သမီးကိစ္စတွေလျှောက်ပြီးလုပ်နေတာ။ ကိုင်း...ဘယ်လောက်များ မှားနေကြသလဲ။ မမှားဘူးလား။ မှားနေပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီလို ဒုက္ခသစ္စာဟာ ပိုင်းခြား

အပ်တဲ့ကိစ္စရှိတယ်။ ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စကြီး ဒုက္ခသစ္စာတန်းလန်းနဲ့ငါဟာ ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ ငါ့ကိစ္စငါမလုပ်ဘဲနဲ့ ငါဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲလို့ ကိုယ်ဟာကိုယ်များ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါ ဦးမောင်သာရဲ့။ စဉ်းစားရဲ့လား။ စဉ်းစားပါတယ်ဘုရား။ စဉ်းစားတော့စဉ်းစားရဲ့ အိမ်မပြန်ဘဲတော့မနေနိုင်။

ကိုင်း...ဒါဖြင့် ဒုက္ခပြီးတော့ သမုဒယ။ သမုဒယသစ္စာမှာ ဘာကိစ္စ ရှိသလဲ။ ပယ်အပ်တဲ့ကိစ္စ ရှိပါတယ်ဘုရား။ ပယ်အပ်တဲ့ကိစ္စရှိတဲ့ သမုဒယဆို တာဘာလဲ။ တဏှာပါဘုရား။ တဏှာမှာပယ်အပ်တဲ့ကိစ္စ ရှိတယ်နော်။ ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့တဏှာဖြစ်ဖြစ် ပယ်အပ်တဲ့ကိစ္စ မရှိဘူးလား။ ကိစ္စတန်းလန်းကြီးနဲ့ဘဲ။ တဏှာမှန်ရင် သားသော,သမီးသော,လင်သော,မယားသော,ဆွေသော,မျိုးသော ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ပါနဲ့။ အားမနာပါးမနာ တဏှာဆိုရင်ပယ်ရမှာပါ ကလားလို့ ဒီလိုများတွေ့လိုက်ကြစမ်းပါ။ အေး...တဏှာဆိုရင် ဘာလုပ်ရ မယ်။ ပယ်ရပါမယ်ဘုရား။ သားအပေါ်တွယ်တာတဲ့တဏှာ၊ သမီးအပေါ်တွယ် တာတဲ့ တဏှာ၊ လင်အပေါ်တွယ်တာတဲ့ တဏှာ၊ မယားအပေါ်တွယ်တာတဲ့ တဏှာ၊ တွယ်တာတဲ့တဏှာမှန်ရင် ပယ်ပစ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူ့မှာပယ် အပ်တဲ့ကိစ္စတန်းလန်းပါနေတယ်။ တဏှာမှာဘာကိစ္စတန်းလန်းပါနေတယ်။ ပယ်အပ်တဲ့ကိစ္စတန်းလန်း ပါ,နေပါတယ်ဘုရား။ ပယ်အပ်တဲ့ကိစ္စ ရှိနေတဲ့ တဏှာ၊ ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာရှိနေပေမဲ့လည်း ပယ်တတ်တဲ့ဉာဏ်မရသေးဘဲနဲ့ ပယ်အပ်တဲ့သမုဒယ ပယ်နိုင်ပါ့မလား။ မပယ်နိုင်ပါဘုရား။ ပယ်အပ်တဲ့သ မုဒယကတော့ ကိုယ်မှာရှိတယ်၊ ဘာလို့နေသလဲ။ ပယ်တတ်တဲ့ဉာဏ်လိုနေ တယ်။ ဒီပယ်အပ်,ပယ်တတ်ကိုခွဲကြစမ်းပါ။ ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ဒုက္ခ၊ ပယ်အပ် တဲ့သမုဒယမရှိဘူးလား။ ရှိပါတယ်ဘုရား။ သို့ပေမယ်လို့ ပယ်တတ်တဲ့ဉာဏ်၊ ပိုင်းခြားတတ်တဲ့ဉာဏ် ဒီဉာဏ်မလိုဘူးလား။

ကိုင်း...ဒါဖြင့်သွားအုံး။ မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့ကိစ္စ နိရောဓဆိုတာ၊ အေးငြိမ်းချုပ်ပျောက်ခြင်းကို နိရောဓခေါ်တယ်။ နိရောဓဆိုတာ ဘာကိုခေါ် တယ်။ အေးငြိမ်းချုပ်ပျောက်ခြင်းကို နိရောဓခေါ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒုက္ခအေး

ငြိမ်းချုပ်ပျောက်ခြင်း နိရောဓဟာ ဘာကိစ္စရှိသလဲဆိုတော့ မျက်မှောက်ပြု
 အပ်တဲ့ကိစ္စရှိတယ်။ အေးငြိမ်းချုပ်ပျောက်ခြင်း နိရောဓဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်မှန်ရင်
 မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့ကိစ္စရှိတယ်။ နိဗ္ဗာန်မှန်ရင် ဘာကိစ္စရှိတယ်။ မျက်မှောက်
 ပြုအပ်တဲ့ကိစ္စ ရှိပါတယ်ဘုရား။ မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့ကိစ္စရှိပါလျက် ဘာပြု
 လို့ မျက်မှောက်မပြုနိုင်ပါလိမ့်မလဲ။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်တဲ့ဉာဏ်
 မရလို့။ နိဗ္ဗာန်ကတော့ မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့ကိစ္စ ရှိတာဘဲ။ ဒို့မှာ မျက်
 မှောက်ပြုနိုင်တဲ့ဉာဏ်ကို မရဘူး။ ဒီလိုမဟုတ်လား။

နိရောဓက ဝိက္ခမ္ဘန နိရောဓ၊ တဒင်္ဂံ နိရောဓ၊ သမုဇ္ဈေဒ နိရောဓ
 လို့ နိရောဓသုံးမျိုးရှိတယ်။ နိရောဓဘယ်နှစ်မျိုးရှိတယ်။ သုံးမျိုးရှိပါတယ်
 ဘုရား။ ဝိက္ခမ္ဘန နိရောဓ၊ တဒင်္ဂံ နိရောဓ၊ သမုဇ္ဈေဒ နိရောဓ၊ ပါဘုရား။
 အဲဒီသမုဇ္ဈေဒနိရောဓကိုသာ ပြောပြောနေကြတယ်၊ ဝိက္ခမ္ဘန နိရောဓနဲ့ တဒင်္ဂံ
 နိရောဓကို အပြောမရှိကြဘူး။ ဟုတ်ကဲ့လား။

ဝိက္ခမ္ဘန နိရောဓဆိုတာဘာလဲ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရုပ်နဲ့နာမ်ကိုအတွင်း
 ရော အပြင်ရော ဖြစ် ဖြစ် ဖြစ် တဖြစ်ထဲဖြစ်နေတဲ့ သဘာဝတွေကို ကိုယ်
 ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတော့ ခေါင်း ကိုယ် ခြေ လက် သဏ္ဍာန်ဒြပ်ကြီးပျောက်
 သွားပြီး ခေါင်းလည်းမဟုတ်၊ ကိုယ်လည်းမဟုတ်၊ ခြေလည်းမဟုတ်၊ ဘာမှ
 မဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲဆိုတော့ ဖြစ်ခြင်းသဘာဝကလေးတွေသာ ဟုတ်တယ်။
 ဒီလိုရုပ်နာမ်သိတဲ့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ယောဂီတစ်ယောက်ဟာ
 သက္ကာယဒိဋ္ဌိမက္ခာဘူးလား။ ကွာပါတယ်ဘုရား။ ခေါင်းမဟုတ်၊ ကိုယ်မဟုတ်
 ခြေမဟုတ်၊ လက်မဟုတ် ဘယ်သူမှမဟုတ်။ ပညတ်နယ်က ဘာတစ်ခုမှမ
 ဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်တာက တဖြစ်ထဲ ဖြစ် ဖြစ်နေတဲ့ ဖြစ်ခြင်းသဘာဝကလေး
 တွေသာဟုတ်တယ်။ ဒီလိုမသိဘူးလား။ ဒီလိုသိရင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိမက္ခာဘူးလား။
 ကွာပါတယ်ဘုရား။

ဒါဖြင့် ဒီတဖြစ်ထဲဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်သဘာဝတွေဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်

ဖြစ်သလဲ၊ ဘယ်သူ့ဖန်ဆင်းလို့ ဖြစ်တာလဲ။ မိဘကြောင့် ဖြစ်သလားလို့ မဟုတ်ဘဲ အကြောင်းမှားတွေကို မစွဲဘူးနော်။ ရှေးအတိတ်ကံ၊ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်တာပါလား။ အကြောင်းမှန်ကို စွဲနိုင်တယ်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အား ဖြင့်စွဲမယ်ဆိုရင် ဖြစ်ဖြစ်နေတဲ့ သဘာဝလေးတွေဟာ ကံ၊သင်္ခါရကြောင့် ဖြစ်တာပေါ့။ ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ ကံ၊ သင်္ခါရကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ တဖြစ်ထဲဖြစ်နေတဲ့ သဘာဝကလေးတွေဟာ ကံ၊သင်္ခါရကြောင့်ဖြစ်တာ။ ဒါဖြင့် ဗြဟ္မာ ပိဿနိုး အစိုးရသောသူတို့ ဖန်ဆင်းတာမဟုတ်။ မိဘစသော အကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်တာမဟုတ်။ အမှန်က ကံ၊ သင်္ခါရကြောင့်ဖြစ်တာလို့ အကြောင်းမှန်ကို မသိဘူးလား။ သိပါတယ်ဘုရား။ အကြောင်းမှန်သိရင် ကော ယုံမှားအုံးမလား။ ဘာကြောင့်ဖြစ်လာပါလိမ့်ဆိုတဲ့ ယုံမှားတဲ့စိတ် ဖြစ်အုံးမလား။ မဖြစ်ပါဘုရား။

ပုဂ္ဂိုလ်၊သတ္တဝါ၊ငါ၊သူတပါး၊ယောက်ျား၊မိန်းမ မဟုတ်ဘူးလို့သိတာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိက္ခာတာ။ ယုံမှားတဲ့စိတ်မပေါ်တာက ဝိစိကိစ္ဆာ က္ခာတာနော်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာမက္ခာဘူးလား။ က္ခာပါတယ်ဘုရား။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာက္ခာခဲ့သည်ရှိသော် ထိုသက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာကြောင့် အပါယ်ဘဝမှာ ဖြစ်ထိုက်တဲ့ခန္ဓာ မငြိမ်းပေဘူးလားလို့။ ငြိမ်းပါတယ်ဘုရား။ မက္ခာတဲ့အခါ မှာရှိနေတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာကြောင့်သာ အပါယ်ကျရမယ်။ က္ခာတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာကြောင့်တော့အပါယ်မကျနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ အကြောင်းနဲ့တကွ ရုပ်နာမ်သိနေတဲ့ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ က္ခာတယ်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာဟာ ဘာလဲ။ ကိလေသာပါဘုရား။ အဲဒီ ကိလေသာက္ခာရင် အဲဒီကိလေသာ၏အကျိုးဖြစ်တဲ့ အပါယ်ရုပ်နာမ်ခန္ဓာချုပ် ငြိမ်းတာကို ဝိက္ခမ္ဘနနိရောဓခေါ်တယ်။ နာမရူပပရစ္ဆေဒဉာဏ်၊ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်နဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာခွာလိုက်တော့ ဝိက္ခမ္ဘန ဖြစ်မသွားဘူးလား။ အဲဒီ ဝိက္ခမ္ဘနဖြစ်သွားတဲ့ကိလေသာကြောင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့အပါယ်ခန္ဓာ ချုပ် ငြိမ်းမှုကို ဘာခေါ်တယ်။ ဝိက္ခမ္ဘနနိရောဓ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။

ဒါဖြင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာကိုခွာနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်ရတဲ့ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှာ ဝိက္ခမ္ဘနဆိုတဲ့ နိရောဓနိဗ္ဗာန်ဆိုက်ရောက်သလား မဆိုက် ရောက်ဘူးလား။ သေသေချာချာစဉ်းစားစမ်း၊ ဆိုက်ရောက်တယ်မဟုတ်လား၊ ဆိုက်ရောက်ပင်ဆိုက်ရောက်သော်လည်းဘဲ နိရောဓကိုမျက်မှောက်ပြုနိုင်ရဲ့ လား။ မပြုနိုင်ပါဘုရား။ ဒါဖြင့် နိရောဓမှာ မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့ကိစ္စ မ ပါလို့လား။ ပါ၊ပါတယ်ဘုရား။ အော်...နိရောဓမှန်ရင် မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့ ကိစ္စ ပါ၊ပါတယ်၊ ကိုယ်က မျက်မှောက်ပြုနိုင်တဲ့ဉာဏ်မရှိလို့။ နားလည်ပြီလား။

ပြီးတော့ တဒင်္ဂနိရောဓ၊ ဘင်္ဂဉာဏ်မှစ၍ ပရိကံ ဥပစာအနုလုံတိုင် အောင် ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ၊ အဲဒီဉာဏ်တွေခဏမှာ ကိလေသာကိုပယ်တယ်၊ အနိစ္စက နိစ္စသညာကိလေသာကို ပယ်တယ်၊ ဒုက္ခက သုခသညာကိလေသာ ကို ပယ်တယ်၊ ထိုထိုကိလေသာကို ထိုထိုဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ပယ်တယ်၊ အဲ ဒီ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ကိလေသာကိုပယ်တာကို တဒင်္ဂပဟာန်ခေါ်တယ်။ ခုန က နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်စသည်တို့ဖြင့် ဉာတပရိညာ၊ တိရဏပရိညာဆိုက်တဲ့ဉာဏ်တွေနဲ့ ကိလေသာကိုပယ်တာက ပယ်တာမဟုတ် ဘူး။ ကိလေသာကို ခွာတာ။ ဒါကြောင့် ဝိက္ခမ္ဘနခေါ်တယ်၊ ဘင်္ဂအစရှိသော ထိုထိုဉာဏ်တွေနဲ့ပယ်တာက တဒင်္ဂ၊ နားလည်ပြီလား။ တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီများ နားလည်ရမယ်။

အားထုတ်လိုက် ဝေဒနာပျောက်သွားတယ်၊ နောက်တစ်ခါပြန်ထုတ် လိုက် ပေါ်လာပြန်တယ်၊ အားထုတ်လိုက် ဝေဒနာပျောက်သွားတယ်၊ နောက် တစ်ခါပြန်အားထုတ်လိုက် ဒီဝေဒနာပြန်မပေါ်လာဘူးလား။ အေး...ဒါပျောက် သွားတာမဟုတ်ဘူး။ ငုတ်သွားတာ၊ ခဏကွာတာ၊ အဲဒါ ဝိက္ခမ္ဘနခေါ်တယ်။ **ဝေဒနာတစ်ခုကို ဆုံးအောင်လိုက်၊ သိ-သိ-သိနဲ့လိုက်လို့ ဒီဝေဒနာဟာ ရှေ့တွင် မီးမှုတ်သလိုဖြုတ်ကနဲ့ ချုပ်သွားတာတွေ့လိုက်ရင် ဒီဝေဒနာဟာ မလာတော့ဘူး။** နောက်တစ်ခါအားထုတ်ပေမဲ့ ဒီဝေဒနာလာသေးသလား။ မလာပါဘုရား။ အဲဒါ တဒင်္ဂခေါ်တယ်၊ တဒင်္ဂဆိုလို့ ခဏကလေးပယ်တယ်

မအောက်မေ့နဲ့၊ ပယ်သလောက်ကလေးကတော့ အပြီးအပြတ် တစ်ခါထဲ ပယ်လိုက်တာ။ တစ်ခုလုံးသာ မပယ်နိုင်တာ၊ တဒင်္ဂဆိုတော့ ကိလေသာဖဲ့ ထုတ်လိုက်တာ ပြောတာ။ ဝိက္ခမ္ဘနက အလုံးလိုက် အခဲလိုက် ခွာထားတာ။ တဒင်္ဂက ကိလေသာကို ဖဲ့ထုတ်လိုက်တာ။ အဲဒီတော့ ဘင်္ဂအစရှိသော ဝိပဿနာ ထိုထိုဉာဏ်တွေနဲ့ကိလေသာကိုပယ်တော့ ထိုထိုကိလေသာကြောင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ မချုပ်ငြိမ်းပေဘူးလား။

ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ကိလေသာကိုပယ်တဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထိုကိလေသာကြောင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ချုပ်ငြိမ်းရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာဆိုက်ရောက်လာတဲ့ နိရောဓဟာ တဒင်္ဂနိရောဓ မခေါ်ထိုက်ဘူးလား။ ခေါ်ထိုက်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါဖြင့် တဒင်္ဂနိရောဓမှာကော မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့ကိစ္စ မရှိဘူးလား။ ရှိပါတယ်ဘုရား။ ရှိပင်ရှိသော်လည်း မျက်မှောက်ပြုနိုင်ရဲ့လား။ မပြုနိုင်ပါ...ဘုရား။ ဘာပြုလို့။ မျက်မှောက်ပြုနိုင်တဲ့ဉာဏ်ကို မရသေးလို့။ ဒီတော့ ပြောလိုရင်းက နိရောဓသစ္စာမှန်ရင် မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့ကိစ္စ တန်လန်းချည်းနဲ့ဘဲ။ ဒါဖြင့် ပြုပါတော့လားဆိုတော့ မျက်မှောက်ပြုနိုင်တဲ့ဉာဏ်ကို မရလို့ မပြုရဘူး၊ ဟုတ်ဘူးလား။ ရှေ့သစ္စာတွေနဲ့ ဘာထူးသေးသလဲ။

ဒုက္ခမှန်ရင် ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စတန်းလန်းနဲ့။ သမုဒယမှန်ရင် ပယ်ရမဲ့ကိစ္စတန်းလန်းနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား၊ မှန်ပါ့ဘုရား။ ရှေ့ဉာဏ်ဆက်ကြစို့။

အေး...မဂ်ဉာဏ်ရောက်လာပြီ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ရုပ်နာမ်ကိုပိုင်းခြားသိတယ်ဆိုငြားသော်လည်း အစွန်းကုန်မသိနိုင်။ သိနိုင်ပါ့မလား။ မသိနိုင်ပါဘုရား။ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့သမုဒယကိုပယ်တယ်ဆိုငြားသော်လည်း အစွမ်းကုန်မပယ်နိုင်ဘူး။ ဒါဖြင့် ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့နိဗ္ဗာန်ကိုသိတယ်ဆိုသော်လည်း ဘဲ အနုမာန မျက်ရမ်းမှန်းဆ၍သာ သိရသည်။ တကယ်ဒိဋ္ဌပစ္စုပ္ပန်မသိနိုင်။ ဘင်္ဂဉာဏ်က အနုပ္ပိဒ နိရောဓကိုမှန်းဆ၍သိတယ်။ အာဒိနဝဉာဏ်က သန္တိပဒ နိဗ္ဗာန်ကိုမှန်းဆ၍ သိတယ်၊ နားလည်ပြီလား။ ဘင်္ဂဉာဏ်က အနုပ္ပိဒ

နိရောဓကိုမှန်းဆ၍သိတယ်။ အာဒိနဝဉာဏ်က သန္တိပဒနိဗ္ဗာန်ကိုမှန်းဆ၍သိ
တယ်။ မျက်မှောက်ပြုနိုင်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒီတော့ မဂ်ဉာဏ်မရသရွေ့
ဒုက္ခကိုပိုင်းခြားတယ်။ ဒုက္ခကိုသိတယ်ဆိုပေမယ်လို့ အစွမ်းကုန်မသိ၊ မဂ်ဉာဏ်
မရသရွေ့ သမုဒယပယ်တယ်ဆိုပေမယ်လို့ အစွမ်းကုန်မပယ်နိုင်။ မဂ်ဉာဏ်
မရသရွေ့ နိဗ္ဗာန်ကိုသိတယ်ဆိုပေမယ်လို့ အစွမ်းကုန်မသိနိုင်။ မှန်းဆတဲ့
ဉာဏ်နဲ့သာသိနိုင်တယ်။ မျက်မှောက်မပြုနိုင်ဘူး။ အာရုံမပြုနိုင်ဘူးဆိုပါတော့။

ဒီမှာလည်းဘဲ မျက်မှောက်ပြုတယ် အာရုံပြုတယ်ဆိုတာတခြားစီ။
မျက်မှောက်ပြုတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သန္တာန်ကို ဆိုက်ရောက်လာတာကို ခေါ်
တယ်။ ကိုယ်သန္တာန်ဆိုက်ရောက်လာပေမယ်လို့ ဆိုက်ရောက်မှန်းမသိရင်
အာရုံပြုရာမကျဘူး ဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဆိုက်ရောက်လာတာက မျက်မှောက်
ပြုတာ၊ ဆိုက်ရောက်လာမှန်းသိတာက အာရုံပြုတာ။ အဲဒီလို ခွဲခြားသိ၊ ခု
တင်က တဒဂံ နိရောဓ၊ ဝိက္ခမ္ဘနနိရောဓဆိုတဲ့ နိရောဓတွေဟာ ယောဂီ
ပုဂ္ဂိုလ်၏သန္တာန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာပါတယ်...နော်။ ဆိုက်ရောက်လာသော်
လည်းမသိသောကြောင့် သူ့ကိုအာရုံပြုရာမကျ။ နိရောဓသစ္စာသည် သစ္စိ
ကာတဗ္ဗကိစ္စ၊ မျက်မှောက်ပြုအပ်သောကိစ္စ ရှိတယ်။ မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့
ကိစ္စရှိသော်လည်းဘဲ ဝိပဿနာဉာဏ်လောက်နဲ့ မျက်မှောက်မပြုနိုင်ဘူး။

မဂ်ဉာဏ်ကျတော့မှ မဂ်ဉာဏ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုလိုက်တယ်။ မဂ်
ဉာဏ်ဆိုတာ နိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး ဘာကိုမှအာရုံမပြုဘူး။ မဂ်ဉာဏ်နဲ့ဘာကို အာရုံ
ပြုတယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုပါတယ်...ဘုရား။ မဂ်ဉာဏ်နဲ့နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြု
တော့ကာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏သန္တာန်မှာရှိတဲ့ဒုက္ခကို မဂ်ဉာဏ်က အကုန်လုံး
အစွမ်းကုန် ပိုင်းခြားလိုက်တယ်။ အစွမ်းကုန် မပိုင်းခြားနိုင်ဘူးလား။ ပိုင်း
ခြားနိုင်ပါတယ်ဘုရား။ ပိုင်းခြားနိုင်တယ်နော်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏သန္တာန်မှာ ရှိ
တဲ့ ကိလေသာကို အစွမ်းကုန် သမုဒ္ဓေဒအားဖြင့် ပယ်ပစ်လိုက်လို့ အစွမ်း
ကုန်ပြတ်သွားတဲ့ကိလေသာကြောင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ဥပ္ပဇ္ဇနာရဟဒန္တာ တစ်ခါ
တည်းချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်။ ဘယ်မှာငြိမ်းသလဲဆိုတော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်
မှာ ချုပ်ငြိမ်းတာ၊ တခြားသွား ချုပ်ငြိမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီချုပ်ငြိမ်းမှု ကိုယ်ပေါ်သို့ဆိုက်ရောက်လာတာကို မဂ်ဉာဏ်က အာရုံပြုတာ၊ ဆိုက်ရောက်တဲ့ချုပ်ငြိမ်းမှုက အာရုံ။ မဂ်ဉာဏ်က အာရမ္မဏီက နှစ်ခုခွဲဖို့ကလည်းလိုသေးတယ်။ ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ချုပ်ငြိမ်းမှု ခန္ဓာကိုယ်ဆိုက်ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သဘောလဲ။ စဉ်းစားပါအုံးနော်၊ ရုပ်နာမ်ဒုက္ခဆိုတာ ဘာနဲ့တူတယ်၊ သစ်စေ့နဲ့တူတယ်၊ ရုပ်နာမ်ဒုက္ခဆိုတာဘာနဲ့တူတယ်၊ သစ်စေ့နဲ့တူပါတယ်ဘုရား။ အေး...သစ်စေ့နဲ့တူတယ်၊ သမုဒယသစ္စာကိလေသာက သစ်စေ့ထဲမှာပါတဲ့ မျိုးနဲ့တူတယ်၊ သစ်စေ့တခြား၊ မျိုးတခြားနော်။ ဟုတ်ကဲ့လား။ မှန်ပါဘုရား။ ၎င်းမျိုးကြောင့်ပေါက်ရမဲ့သစ်ပင်ကော မပါဘူးလား။ ၎င်းမျိုးကြောင့် ပေါက်ရမဲ့သစ်ပင်ပါမယ်နော်။ ဒါဖြင့် သစ်စေ့ရယ်၊ မျိုးရယ်၊ ၎င်းမျိုးကြောင့်ပေါက်ရမဲ့သစ်ပင်ရယ်၊ သုံးမျိုးတွေပြီလား။ တွေ့ပြီနော်။ ဒီသစ်စေ့ကိုကျက်အောင်ပြုတ်လိုက်စမ်း၊ သစ်စေ့တော့မပျက်စေနဲ့၊ သစ်စေ့ထဲကမျိုးပျက်မသွားဘူးလား၊ ပျက်သွားပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီပျက်သွားတဲ့မျိုးဟာ ဘယ်မှာပျက်သလဲလို့ကြည့်၊ သစ်စေ့ထဲမှာပျက်တာ ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့်မျိုးပျက်သွားလို့ရှိရင် ဒီမျိုးကအပင်ပေါက်နိုင်အုံးမလား၊ ဒီမပေါက်နိုင်တဲ့သစ်ပင်ဟာ ဘယ်မှာချုပ်သွားသလဲ။ သစ်စေ့ထဲမှာဘဲချုပ်ရမယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်လား။ မှန်ပါဘုရား။ သစ်စေ့ရယ်၊ မျိုးရယ်၊ သစ်စေ့ကြောင့် ပေါက်ထိုက်တဲ့သစ်ပင်ရယ် သုံးမျိုးမဟုတ်လား။ ဖြစ်ဆဲခန္ဓာရယ် ကိလေသာရယ် ၎င်းကိလေသာကြောင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ခန္ဓာရယ်လို့ သုံးမျိုးရတယ်။

ဒါဖြင့် မဂ်ခဏမှာ မဂ်ဉာဏ်ကနိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုလိုက်တဲ့အခါ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏သန္ဓာန်မှာ ဥပ္ပဇ္ဇနာရဟ အပါယ်အစရှိသော ထိုထိုဘဝတို့၌ဖြစ်ထိုက်သော ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအေးငြိမ်းမှု ဒီခန္ဓာထဲမှာဘဲရှိတယ်၊ အပါယ်အစရှိသောထိုထိုဘဝတို့၌ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအေးငြိမ်းမှု ဒီခန္ဓာမှာဘဲဆိုက်ရောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် တရားရတဲ့ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ငါ၊ဒုက္ခအေးသွားပြီ၊ ငါ၊ဒုက္ခငြိမ်းသွားပြီ၊ ငါ၊အပါယ်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီလိုဟာတွေကို ကိုယ်တိုင်မသိဘူးလားလို့။ ဒါကြောင့် ကိုယ်မှာဆိုက်ရောက်လာတယ်လို့ ပြောတာ၊ အဲဒီကိုယ်မှာဆိုက်ရောက်လာတဲ့ နိရောဓဟာ သစ္စိကာတဗ္ဗနော်။ သစ္စိကာတဗ္ဗ

နိရောဓ ကိုယ်မှာဆိုက်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီကိုယ်မှာဆိုက်ရောက်လာသည်ကို မဂ်ဉာဏ်က အာရုံပြုတယ်။ ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုတဲ့မဂ်ဉာဏ်သည် ဒုက္ခကိုလည်း အစွမ်းကုန်ပိုင်းခြားသည်။ သမုဒယကိုလည်း အစွမ်းကုန်ပယ်သည်။ ကိုယ်မှာဆိုက်ရောက်တဲ့ နိရောဓကိုလည်း မျက်မှောက်ပြုသည်။ အရှေ့ကတက်လာသောနေဟာ အရောင်နှင့်တကွတက်လာသကဲ့သို့ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ဉာဏ်ကလည်းဘဲ သမ္မာသင်္ကပ္ပဆိုတဲ့ ကျွင်းမဂ္ဂင်တွေနဲ့ အပြည့်အစုံပေါ်လာတယ်။ ဒါကို မဂ္ဂပွားတယ်ခေါ်တာ။ ကျွင်းမဂ္ဂင်တွေနဲ့ အပြည့်အစုံပေါ်လာတာကို ဘာခေါ်တယ်၊ မဂ္ဂပွားတယ် ခေါ်ပါတယ်...ဘုရား။

ဒီတော့ သစ္စာလေးချက်တပြိုင်နက်ပြီးတယ်ဆိုတာ တထစ်ချမှတ်။ မဂ်ဉာဏ်က နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုလို့ပြီးတာ။ မဂ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်ထဲ ဒုက္ခသစ္စာပိုင်းခြားခြင်းကိစ္စ ပြီးတယ်။ သမုဒယသစ္စာပယ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးတယ်။ နိရောဓသစ္စာ မျက်မှောက်ပြုခြင်းကိစ္စ ပြီးတယ်။ မဂ္ဂသစ္စာ ပွားခြင်းကိစ္စ ပြီးတယ်။ ကိစ္စလေးချက် တပြိုင်နက်ပြီးတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကြောင့် ပြီးပါလိမ့်။ မဂ်ဉာဏ်ကြောင့်။ မဂ်ဉာဏ်က နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုလို့။ နားလည်ပြီလား။ မှန်ပါ့ဘုရား။

“ရှစ်ပါးမဂ္ဂင်၊ လမ်းစဉ်မစောင်း၊ အကျင့်ကောင်းက၊ မဂ်ဉာဏ်ရ၊ မဂ္ဂအမှန်သိ။”
(၃-ခေါက်ဆို)။

သစ္စာလေးပါးသိတာက၊ သစ္စာဉာဏ်။ ကိစ္စလေးပါးသိတာက၊ ကိစ္စဉာဏ်။ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များကျတော့ ဒီကိစ္စလေးပါးပါသွားပြီ...ဟေ့။ “**ကတံ ကရဏီယံ နာပရံ ဣတ္ထတ္ထာယ**”။ ငါ့မှာကိစ္စကုန်ပြီ၊ ဒီသစ္စာလေးပါးသိဖို့ရာ ကိစ္စအတွက် ငါသည် တစ်သံသရာလုံးလုပ်လာခဲ့တာ ယခုမှဘဲပြီးပေတော့တယ်။ နောက်ငါသည် ဒီကိစ္စမျိုး လုပ်ဖို့မလိုတော့ဘူး။ အေးပြီ၊ ငြိမ်းပြီလို့ ဒီလိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များကျတော့သိတယ်။ အဲဒါ ကတဉာဏ်။ ဒုက္ခသစ္စာ၏ ပိုင်းခြားအပ်တဲ့ကိစ္စ၊ သမုဒယသစ္စာ၏ ပယ်အပ်တဲ့ကိစ္စ၊ နိရောဓသစ္စာ၏

မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့ကိစ္စ၊ မဂ္ဂသစ္စာ၏ ပွားစေအပ်တဲ့ကိစ္စဟာ ပြီးသွားပြီ ပေါ့။ ဒီတော့မှ ကိစ္စငြိမ်းသွားတယ်ဟုတ်လား။ စက်သာတည်နေလို့တော့ အလုံးတစ်ရာတည် မငြိမ်းသေးဘူး ဦးဘသန့်ရေ။ ကိစ္စငြိမ်းစေတဲ့အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ သင်္ဘောတည်နေလို့တော့ ဘယ်နှစ်စင်းတည်တည် ဘယ်တော့မှ ကိစ္စမငြိမ်းဘူး ဟုတ်လား။ ဟိုဟာတွေ ကိစ္စငြိမ်းလိမ့်မယ်ထင်လို့ လုပ်နေကြတာ၊ မငြိမ်းဘူးဟုတ်လား။

ဒီတော့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဒုက္ခသစ္စာပိုင်းခြားတယ်၊ သမုဒယသစ္စာပယ်တယ်၊ နိရောဓသစ္စာမျက်မှောက်ပြုတယ်၊ မဂ္ဂသစ္စာပွားတယ်။ ဟာ ငါ့ကိစ္စလေးပါးငြိမ်းသွားပြီ...ဟေ့။ ငါ့မှာကိစ္စအတွက်နဲ့ ဘာမှလုပ်စရာမလိုတော့ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်မသွားဘူးလား။ အေး...အဲဒီလိုဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဘာ၊ဉာဏ်။ ကတဉာဏ်ပါဘုရား။ ဒါဖြင့် သစ္စဉာဏ်လည်းသိပြီ၊ ကိစ္စဉာဏ်လည်းသိပြီ၊ ကတဉာဏ်လည်းသိပြီ ပေါ့...နော်။ သစ္စာလေးပါးလည်းသိပြီ။ ကိစ္စလေးပါးလည်းသိပြီ။ ဉာဏ်သုံးဖြာလည်းသိပြီ။

ဒို့လူစုမသိတာ ဘာကျန်သေးသလဲ။ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ တယ်...တော်ကြပါလား။ သို့ပေမဲ့တစ်ခုရှိနေသေးတယ်၊ သစ္စာအနက် ၁၆-ချက်ဆိုတာ ဟိုအရင်သီးတင်းပတ်က စ,ထားတာကလေး။ နောက်လည်းဘယ်သင်္ချိုင်းသွားကုန်မှန်းမသိဘူး။ လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး ဟုတ်လား။ ဘာတဲ့။

“နှိပ်စက်ပြုပြင်၊ ပူပင်ဖောက်လွဲ၊ ဒုက္ခမြဲ”။ ၃-ခေါက်ဆို။

အဲဒါတော့ အကျဉ်းချုပ်ဘဲ။ နှိပ်စက်တယ်ဆိုတာဘာလဲ။ နှိပ်စက်တယ်ဆိုတာ နှိပ်စက်အပ်တာကိုပြောတာ၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဆိုတဲ့တရားက နှိပ်စက်အပ်တယ်၊ ဇာတိ,ဇရာ,မရဏဆိုတဲ့တရားက နှိပ်စက်တတ်တယ်။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကိုဘယ်သူက နှိပ်စက်တယ်၊ ဇာတိ,ဇရာ,မရဏဆိုတဲ့ အိုခြင်း နာ

ခြင်း သေခြင်းတို့ကနှိပ်စက်တယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါကို နှိပ်စက်တယ်မအောက်
မေ့ပါနဲ့။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကို နှိပ်စက်တာ။ နှိပ်စက်စရာ ပုဂ္ဂိုလ်အမှန်အားဖြင့်
လည်း မရှိပါဘူး။ နှိပ်စက်စရာက ဘာရှိတယ်၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာသာ ရှိပါတယ်
ဘုရား၊ ဒီတော့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာက နှိပ်စက်အပ်တယ်၊ ဇာတိ ဇရာ၊မရဏက
နှိပ်စက် တတ်တယ်။ အေး...အဲဒီလိုသိပါ။

သင်္ခတ ပြုပြင်အပ်တယ်၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာက မပြုပြင်ရဘူးလား၊ ပြု
ပြင်ရပါတယ်ဘုရား၊ ဒါဖြင့် ပြုပြင်အပ်တဲ့သဘော မရှိဘူးလား၊ ရှိပါတယ်
ဘုရား။ အဲဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာက ပြုပြင်အပ်တဲ့သဘောရှိတော့ ဘယ်သူကပြု
ပြင်တတ်တယ်၊ ပြုပြင်တတ်တာက တဏှာ၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာပြုပြင်နေသရွေ့
ဘယ်သူနဲ့ပြုပြင်သလဲ။ တဏှာနဲ့ပြုပြင်ပါသည်ဘုရား။ အေး...ပြုပြင်တာက
တဏှာ၊ ပြုပြင်အပ်တာကရုပ်နာမ်။ မှန်ပါဘုရား။ ရုပ်နာမ်မှာပြုပြင်အပ်တဲ့
ကိစ္စရှိတယ်။ ရုပ်နာမ်မှာ နှိပ်စက်အပ်တဲ့ကိစ္စ ရှိတယ်၊ ရုပ်နာမ်မှာ ပူပင်စေ
တတ်တဲ့ကိစ္စ ရှိတယ်နော်။ ဇာတိအစရှိသော မီးအမြဲလောင်ရာ ရုပ်နာမ်ကို
၁၁-ပါးသောမီးတွေ တဟုန်းဟုန်းလောင်နေတယ်ဆို၊ ဒါဖြင့် ရုပ်နာမ်ဟာ
လောင်စာ မဟုတ်ဘူးလား။ လောင်စာပါဘုရား။ မီးလောင်စာဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင်
ဒီရုပ်နာမ်ဟာ အေးပါ့မလား။ မအေးပါဘုရား။ ဒီရုပ်နာမ်ဟာမပြုပြင်ဘဲ ပြု
ပြင်နေရပေမယ်လို့ မြဲနေသလား။ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်နေသလား၊
ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။ ဒါဖြင့် နှိပ်စက်အပ်တဲ့သဘော
ဟာ ဘာ၊သစ္စာ၊ ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား။ ပြုပြင်အပ်တဲ့သဘောဟာ ဒုက္ခသစ္စာ။
ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်နေတဲ့သဘောဟာ ဒုက္ခသစ္စာဟုတ်လား၊ ဒုက္ခသစ္စာ
ဆိုရင် ဒီသဘောလေးချက်ရှိရမယ်၊ ဒါဒုက္ခသစ္စာအနက်တဲ့။ ကိုင်း...သမုဒယ
သစ္စာ ဆိုစမ်း။

“ဆည်းပူးကြောင်းခံ၊ ဖွဲ့ပြန်နှောင့်ယှက်၊ အချက်လေးပါး၊
ဒုက္ခဟူးမြဲ။” ၃-ခေါက်ဆို။

ဆည်းပူးတယ်ဆိုတာဘာလဲ။ ဆည်းပူးတယ်ဆိုတာ ရှာဖွေတယ်၊ စုဆောင်းတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဘာတွေစုဆောင်းသလဲ။ ဘာတွေရှာဖွေသလဲ။ ကိုယ်ဟာကိုယ် သိကြရမှာပေါ့။ မဟုတ်တာတွေကိုလျှောက်ပြီး ဆည်းပူးမနေဘူးလား။ မစုဆောင်းဘူးလား။ မရှာဖွေဘူးလား၊ ရှာဖွေတတ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒုက္ခစု ဒုက္ခမူတွေကိုရှာဖွေတယ်၊ စုဆောင်းတယ်၊ ဒုက္ခစု ဒုက္ခမူတွေကို ရှာဖွေတာ ဘယ်သူတွေလဲလို့တခါမေးပါ၊ တဏှာပေါ့။ သမုဒယသစ္စာရဲ့သဘောပြောတာ၊ သမုဒယသစ္စာ တဏှာမှာ အဲဒီသဘောရှိတယ် ဟုတ်လား။ ကြပ်ကြပ်ဆည်းပူး ကြပ်ကြပ်ရှာဖွေ ကြပ်ကြပ်စုဆောင်းတဲ့လူတွေရဲ့ စုဆောင်းမှု မဟုတ်ပါဘူး။ တဏှာရဲ့ဆည်းပူးစုဆောင်းမှုပါ။ နိုင်လို့သာနင်းပြောရတာ၊ အမှန်က တဏှာကလုပ်တာ၊ မင်းတို့ကအကောင်းဘဲ။ တဏှာကလုပ်တာ။

ဒီတော့ ဆည်းပူးတယ်၊ ရှာဖွေတယ်၊ စုဆောင်းတယ်၊ ဒုက္ခမများ၊ များအောင်စုတယ်၊ ဒါဘယ်သူကလုပ်တာ၊ တဏှာကပါဘုရား။ ဒီတော့ တဏှာမှာ အဲဒီသဘောရှိတယ် မဟုတ်လား။ တဏှာရှိရင် တဏှာကသူ့ကိစ္စသူလုပ်မှာဘဲ။ တဏှာရှိလို့လုပ်တာ၊ မင်းတို့ကအပြစ်မြင်မနေကြနဲ့၊ ကြပ်ကြပ်လုပ်လေ သူ့မှာတဏှာများလေဘဲ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒီ မက်မက်မောမော မြင်မြင်သမျှဒုက္ခရဲ့အကြောင်းရင်းက ဘယ်သူလဲလို့ရှာလိုက်တော့ တဏှာက ဒုက္ခစုဒုက္ခမူတွေနဲ့ မလွတ်ရအောင် ဖွဲ့စည်းထားတယ်၊ ဒုက္ခစုဒုက္ခမူတွေနဲ့မလွတ်ရအောင် ဘယ်သူကဖွဲ့ချည်ထားသလဲ။ တဏှာကဖွဲ့ချည်ထားပါတယ်ဘုရား။ အေး...တဏှာက စက်ထဲတစ်နေ့မသွားဘဲနေလို့ဖြစ်သလား။ ဘယ်သူကခိုင်းတာလဲ။ တဏှာကခိုင်းတာပါဘုရား။ အေး...တဏှာက ခိုင်းတာ၊ ခုတော့ မကျန်က ခိုင်းတာဖြစ်နေတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး၊ တဏှာက ခိုင်းတာ။ စက်ထဲတစ်နေ့မသွားဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဖွဲ့ထားတာကိုး။

သတ္တဝါနဲ့ပစ္စည်းဝတ္ထုနဲ့ဖွဲ့ထားတာ၊ နဲ့နဲ့မှမလုပ်ရဲဘူးနော်။ ဖွဲ့ပြီးတော့ ဘာလုပ်သေးသလဲ၊ နှောင့်ယှက်သေးတယ်တဲ့။ ဒုက္ခများလိုက်တာ၊ ငါကျောင်းသွား ဥပုသ်စောင့်ပါတော့မယ်၊ တရားအားထုတ်ပါတော့မယ်လို့ အကြံက

လေးက ပေါ်တဲ့အခါပေါ်တယ်၊ ဖြစ်သေးပါဘူးဟာ အိမ်ပစ်ထားခဲ့လို့။ မောင်
 ခိုင်ခန့်တို့အကြံဖြစ်ပုံကလေး။ လူများများရှိတာမဟုတ်ဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်
 လပ်ကြီးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်အုံးမလဲ။ ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘယ်သူကလာနှောင်
 ယှက်သလဲ။ တဏှာကပါဘုရား။ တဏှာက လာနှောင်ယှက်တာနော်။ ဘာဖြစ်
 လို့။ သူနယ်ကလွတ်သွားမှာစိုးလို့။ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အားထုတ်တော့
 မယ်ဆိုတော့ သူကလာမနှောင်ယှက်ဘူးလား။ နှောင်ယှက်ပါတယ်ဘုရား။
 ဒါဖြင့် ဒီဒုက္ခတွေများအောင်စုတာလည်းတဏှာဘဲ။ ဒုက္ခရှိရှိသမျှအကြောင်း
 ရင်းခံလည်း တဏှာဘဲဟုတ်လား။ ဒီဒုက္ခတွေနဲ့ ဒီသတ္တဝါတွေနဲ့မကွဲရအောင်
 ဖွဲ့ချည်ထားတာလည်း တဏှာဘဲ။ ငါလွတ်အောင်ရုန်းပါတော့မယ်လို့ဆိုတော့
 နှောင်ယှက်တာလည်း တဏှာဘဲ “ဆည်းပူးကြောင်းခံ၊ ဖွဲ့ပြန်နှောင်ယှက်၊
 အချက်လေးပါး၊ ဒုက္ခပွားမြဲ” သိပြီနော်။

ဆည်းပူးတာလည်း သမုဒယသစ္စာသဘော၊ အကြောင်းခံတာကလည်း
 သမုဒယသစ္စာသဘော၊ ဖွဲ့နှောင်တာကလည်း သမုဒယသစ္စာသဘော၊ နှောင်
 ယှက်တာကလည်း သမုဒယသစ္စာသဘော၊ ဒါဖြင့် သမုဒယသစ္စာ ဘယ်နှစ်
 မျိုးရှိတယ်၊ လေးမျိုးပါဘုရား။ ဒုက္ခသစ္စာ၊ က လေးမျိုး၊ သမုဒယသစ္စာ၊ က
 လေးမျိုးနော်။

ကျွတ်လွတ်ဆိတ်ကွေ့၊ မသေမပြု၊ ဤလေးခု၊ သုခအမှန်မြဲ။
 ၃-ခေါက်ဆို။

လူတွေ တစ္ဆေပါတော့ အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး မိုးချုပ်ချုပ်တစ္ဆေစာ
 ပစ်ရတယ်၊ ကြားဖူးသလား၊ ဟိုအပြင်ဘက်က တစ္ဆေစာသွားပစ်တဲ့လူက
 ကျွတ်ပြီလား လွတ်ပြီလားလို့မေးတော့ အိမ်ထဲကလူက ကျွတ်ပြီလွတ်ပြီလို့
 ဒီလိုမပြောဘူးလား၊ ကျွတ်ပြီလွတ်ပြီဟုတ်လား။ အေး...ဟိုကတစ္ဆေပူးတာက
 ကျွတ်ပြီလွတ်ပြီပြောတာနော်၊ ကျွတ်လွတ်တယ်ဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့တရား
 ဟာ ဝဋ်ဒုက္ခမှ ကျွတ်လွတ်သွားပြီ၊ ရုပ်နာမ်ဆိုတဲ့ ကိလေသာဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်၊

ဝိပါကဝဋ်တွေက ကျွတ်လွတ်သွားပြီ၊ ဆိတ်ကွေ့နော်၊ ဒုက္ခတွေဆူဆူညံညံနဲ့ ဒုက္ခတွေဗလဗေ့နဲ့နေတဲ့ နိဗ္ဗာန်လား၊ ဒုက္ခတွေ ကင်းပြီး ဆိတ်ပြီး ငြိမ်းပြီး ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ သန္တိသီတိလက္ခဏာရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကြီး၊ ဒုက္ခကင်းဆိတ်တဲ့ နိဗ္ဗာန် ကြီး၊ အင်မတန်အေးငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကြီး၊ နိဗ္ဗာန်မှာ ဒုက္ခမကင်းဆိတ်ဘူးလား၊ ကိလေသာဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ်မှ ကင်းလွတ်တဲ့နိဗ္ဗာန်။ ဒုက္ခ ခပ်သိမ်းကင်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်...နော်။ ကျွတ်လွတ်,ဆိတ်ကွေ့,မသေ။

နိဗ္ဗာန်မှာ သေတယ်လို့ရှိသေးသလား။ မရှိပါဘူးဘုရား၊ လူ့ပြည်က သေပါတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရင်သေအုံးမလား။ သေမှာကြောက်ရင် နိဗ္ဗာန် ရောက်အောင်လုပ်ကြပေါ့။ သေတာက ဘာဖြစ်လို့၊ အသက်ရှိလို့။ အသက် မရှိတဲ့လူမသေဘူး။ သေတာကအသက်ရှိလို့နော်။ အေး...အဲဒါအသက်မရှိ မှန်းသိအောင်လုပ်ကြစမ်းပါ။ ကိုယ်ကိုယ်ကို အသက်ရှိတယ်ထင်နေတော့ သေမှာကြောက်နေတယ်၊ ရှိပါ့မလား၊ အပြောကတော့မရှိဘူး။ ပါးစပ်က နော်။ မကြောက်ဘူးလားဆိုတော့ ကြောက်တယ်၊ အဲဒါအသက်ရှိတယ်ထင် နေလို့။ အမှန်ကအသက်မရှိဘူး။ ရှိပါ့မလား၊ မရှိပါဘုရား။ အေး...အသက် မရှိရင်ကော သေဖို့လိုသေးသလား၊ မလိုပါဘုရား။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကမသေဘူး ဆိုပေမဲ့ ဖြစ်ပျက်မှုရှိတယ်နော်။ နိဗ္ဗာန်ကျတော့ ဒီလိုဖြစ်ပျက်မှုတောင်ရှိရဲ့ လား။ မရှိပါဘုရား။ ဖြစ်ပျက်မှုတောင်မရှိရင်ဖြင့် သေကောသေနိုင်ပါအုံး မလား။ မသေနိုင်ပါဘုရား။

ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဟာ သေခြင်းကင်းတယ်ပေါ့။ ဒါဖြင့် ကျွတ်လွတ်တာ က ဝဋ်သုံးပါးမှကျွတ်လွတ်တာ၊ ကင်းဆိတ်တာက ဒုက္ခအားလုံးမှ။ မသေတာ က အသက်မရှိလို့။ သေတတ်တဲ့ရုပ်နာမ်မရှိတဲ့နိဗ္ဗာန်။ ယခုဒုက္ခသစ္စာလက် ကိုင်ထားတဲ့လူတွေဟာ ဒုက္ခသစ္စာကိုမပြုရဘူးလားလို့။ တပြုထဲပြု၊ တပြင် ထဲပြင်၊ ဒုက္ခသစ္စာ ပြုပြင်မနေရဘူးလား။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာမရှိရင် ဘာသွားပြု ပြင်နေအုံးမလဲ။ ပြုပြင်စရာလိုသေးသလား။ မလိုပါဘုရား။ ခု ဘိုကေပြုတ် သွားတော့ ခေါင်းဖီးဖို့လိုသေးသလား။ ဆံပင်ညှပ်ဖို့လိုသေးသလား။ မရှိမှ

မရှိဘဲကိုး။ ဟုတ်လား။ နိဗ္ဗာန်ဟာလည်း ပြုပြင်စရာမလိုဘူးတဲ့။ ပြုပြင်မှု မကင်းဘူးလား။ ပြုပြင်မှုကင်းသွားတော့ ဒုက္ခငြိမ်းသွားတယ်လို့ အောက် မေ့သလား။ ဒုက္ခငြိမ်းသွားတယ်လို့အောက်မေ့ပါတယ်ဘုရား။ အော်...အဲဒီ လိုအောက်မေ့ရင် တော်ပါသေးရဲ့။ နိဗ္ဗာန် ဘယ်,သဘောရှိတယ်၊ နိဗ္ဗာန်၏ သဘောလေးမျိုး။ ကျွတ်ခြင်းသဘော၊ ကင်းဆိတ်ခြင်းသဘော၊ မသေခြင်း သဘော၊ မပြုပြင်ရခြင်းသဘော၊ ဒီသဘောလေးမျိုးဟာ ဘာရဲ့သဘော၊ နိဗ္ဗာန်ရဲ့သဘော လေးမျိုးပါဘုရား။

နိရောဓသစ္စာရဲ့သဘောလေးချက်တဲ့။ “ကျွတ်လွတ်ဆိတ်ကွေ့ မသေ မပြု၊ ဤလေးခု သုခအမှန်မြဲ”။

ပြီးတော့ကော မဂ္ဂသစ္စာရောက်သွားရော။

“ထွက်မြောက်ကြည်ခိုင်၊ မြင်နိုင်ကြီးကဲ၊ ဤလေးတွဲ၊
သုခလမ်းကြောင်းမြဲ”။ ၃-ခေါက်ဆို။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပအစရှိတဲ့မဂ္ဂင်တရားများသည် ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းအမှန်တဲ့။ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ကိလေသာဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါ ကဝဋ်တို့မှ ထွက်မြောက်ချင်ပါဘိလို့ ထွက်မြောက်ခြင်း၏အကြောင်းကိုရှာ တော့ ဘယ်သူလဲ။ ဝဋ်ဆင်းရဲမှထွက်မြောက်နိုင်အောင် ဘယ်သူကလုပ်ပေး နိုင်သလဲ စဉ်းစားပေါ့နော်။ အေး...သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပအစရှိသော မဂ် တရားသာလျှင် ဝဋ်ဆင်းရဲမှထွက်မြောက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာတဲ့။ ဒါကြောင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပအစရှိသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် ထွက်မြောက်ကြောင်း အမှန်တဲ့။ ဝဋ်ဆင်းရဲမှထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်ခြင်းသည် မဂ္ဂသစ္စာ၏သဘော။ သဘောဆိုတာနဲ့အနက်ဆိုတာ အတူတူဘဲ။ အေး...မဂ္ဂသစ္စာရဲ့သဘော၊ မဂ္ဂ သစ္စာရဲ့အနက်။

“ထွက်မြောက်ကြည်ခိုင်၊ မြင်နိုင်ကြီးကဲ၊ ဤလေးတွဲ၊ သုခလမ်း
ကြောင်းမြဲ။”

ကြည်ခိုင်ဆိုတာ တည်မြဲခိုင်ခန့်တယ်၊ ဟေတုအကြောင်း ပစ္စယအ
ကြောင်းလို့အကြောင်းနှစ်မျိုးရှိတယ်၊ ဟေတုအကြောင်းဆိုတာမူလအကြောင်း၊
ခိုင်မြဲတဲ့အကြောင်း၊ သစ်ပင်များမှာ ရေသောက်မြစ်ကိုဟေတု၊ ဘေးမြစ်များ
ကိုပစ္စယ၊ ဒီလိုဟေတုအကြောင်း ပစ္စယအကြောင်းနှစ်မျိုးမရှိဘူးလား။ ဒီ
တော့ ဟေတုလို့လာရင် မူလအကြောင်း၊ ဒါဖြင့် မူလအကြောင်းရှိတဲ့ ရေ
သောက်မြစ်ရှိတဲ့သစ်ပင်ဟာ မတည်မြဲ မခိုင်ခန့်ဘူးလား၊ ခိုင်ခန့်ပါတယ်ဘု
ရား၊ အေး...ရေသောက်မြစ်ရှိနေတဲ့သစ်ပင်ဟာ တည်မြဲခိုင်ခန့်သလို၊ သမ္မာ
ဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပအစရှိသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကုသိုလ်ဟာ အင်မတန်တည်မြဲခိုင်
ခန့်တဲ့ကုသိုလ်၊ မတည်မြဲဘူးလား၊ တည်မြဲပါတယ်ဘုရား။ အေး...တည်မြဲ
တယ်၊ ခုလောကီကုသိုလ်တွေဟာ ဒါနပြုလိုက် သီလစောင့်လိုက် ဘာဖြစ်
ဖြစ် လောကီကုသိုလ်တွေအမျိုးမျိုး ဘဝသံသရာကမ္မာများစွာမှာ မလုပ်ဖူး
တဲ့ကုသိုလ် မရဖူးတဲ့ကုသိုလ်ရယ်လို့ ရှိကြသလား၊ မရှိပါဘူးဘုရား။

သို့ပေမဲ့ မမြဲဘူးဟုတ်လား၊ ခုဖြစ်ပေတဲ့ တော်တော်ကြာပျောက်
သွားတာဘဲ။ မြဲသလား၊ မမြဲဘူး။ ဒီဘဝရပေမဲ့ ဟိုဘဝကျတော့ မရနိုင်ဘူး
ဟုတ်လား။ အေး...မဂ်ကုသိုလ်ကတော့ တစ်ခါဖြစ်ပြီးရင် ဘယ်တော့မှပျောက်
တယ်မရှိတော့ဘူး။ တည်မြဲတယ်၊ မဂ်ကုသိုလ်ဟာဘာသဘောရှိတယ်၊ တည်
မြဲတဲ့သဘောရှိပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီလိုတည်မြဲတဲ့သဘောရှိတယ်နော်။ လော
ကီကုသိုလ်တွေက တည်မြဲတဲ့သဘောမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် တည်မြဲခိုင်ခန့်တဲ့
သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပအစရှိသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကိုရင်ထဲနှလုံးထဲရောက်အောင်
လုပ်ရတယ်၊ သိကြပြီးသားပါ၊ သိပြီးသားဘဲထပ်ပြောနေရတယ်၊ **သမ္မာဒိဋ္ဌိ
အစရှိသောမဂ္ဂင်တရားသည် နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်နိုင်တယ်။** ဘယ်တရားမှနိဗ္ဗာန်ကို
မြင်နိုင်တာမရှိ၊ မဂ်ဉာဏ်ကလွဲ၍ ဘယ်တရားနိဗ္ဗာန်ကို မြင်နိုင်တာရှိသေးသ
လဲ။ ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်နိုင်ခြင်းသဘောသည် မဂ္ဂသစ္စာရဲ့သဘော၊ ဝဋ်မှ

ထွက်မြောက်ခြင်းသဘောသည် မဂ္ဂသစ္စာရဲ့သဘောဖြစ်ပြီးလို့ ဘယ်အခါမှ မပျက်တဲ့ တည်တန့် ခိုင်မြဲခြင်းသဘောသည် မဂ္ဂသစ္စာရဲ့သဘော။ “ထွက်မြောက်ကြည်ခိုင် မြင်နိုင်” ဟုတ်လား။ ကြီးကဲဆိုတာက “စကြာဘုံသူ များ ဗိုလ်လူကို ပြိုင်သူမရှိ စိုးအုပ်ဘိသို့ အဓိပတိ ကြီးကဲဘိ၏” ဆိုတာ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရတဲ့စကြာမင်း၊ အဲဒီစကြာမင်းဟာ သူနဲ့ပြိုင်ဖက်တစ်ယောက် မှမရှိဘူး။ ရှိရဲ့လား၊ မရှိပါဘုရား။

စကြာရတနာကြီးနဲ့ လေးကျွန်းလုံးလျှောက်သွားလို့ ထိုထိုတိုင်းပြည် တွေကိုရောက်သွားရင် စစ်ကြညာမနေရဘူး၊ မင်းတိုင်းပြည်အပ်မလား ငါ့ခံတိုက်မလား၊ ဒီလိုပြောမနေရဘူး။ စကြာရတနာကြီးတန်ခိုးနဲ့ ရောက်ရာတိုင်းပြည်တို့က အရှင်မင်းမြတ်သိမ်းပိုက်တော်မူပါ၊ စိုးစံတော်မူပါလို့ စကြာမင်းအားထိုးအပ်ရတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းလုံးမှာ ရှိရှိသမျှ သူအကြီးအကဲ မဟုတ်လားလို့။ “စကြာဘုံသူ များဗိုလ်လူကို ပြိုင်တူမရှိ၊ စိုးအုပ်ဘိသို့” အဓိပတိဆိုတဲ့သဘောဟာ လေးကျွန်းလုံးမှာပြိုင်ဘက်ရှိရဲ့လား၊ မရှိပါဘုရား။ အိန္ဒိယသဘောဆိုတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်အပိုင်ကလေးနဲ့ ကိုယ်လုပ်ကြတာကို အိန္ဒိယသဘောခေါ်တယ်နော်။ အဓိပတိသဘောဆိုတာက အကုန်လုံးကိုခြုံအုပ်တာ၊ အဲဒီတော့ မဂ်ကုသိုလ်က အဓိပတိသဘောရှိတယ်နော်။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုပိုင်တယ်၊ ငါ့ကိုဘယ်သူမှမပိုင်ဘူး၊ လောကီကုသိုလ်မျိုးမှာ တဏှာဦးစီးခြင်း ရှိတယ်၊ လောကီကုသိုလ်ကို ဘာလုပ်ဖို့လုပ်သလဲ။ တခါမေးတော့ လူ့စည်းစိမ် နတ်စည်းစိမ်ရဖို့ ယခုဘဝ ကျန်းမာချမ်းသာဖို့ သို့မဟုတ် ရာထူးတိုးဖို့ လောကီကုသိုလ်လုပ်သမျှဟာ ရည်ရွယ်ချက်ကလေးတွေနဲ့ချည်းဘဲ။ ဒီရည်ရွယ်ချက်ကလေးတွေဟာ ဘာတွေလဲ။ တဏှာတွေ။ ဟုတ်ပြီလား။ ဒါဖြင့် တဏှာသခင်၏ကျွန်တွေ။ တဏှာလုပ်သမျှ ခေါင်းငုံ့မခံရဘူးလား၊ ခံရပါတယ်ဘုရား။

ဒါဖြင့် ဘယ်သူကသခင်လဲ။ တဏှာကသခင်နော်။ လောကီနယ်မှာ တဏှာသခင်တွေရဲ့ကျွန်တွေချည်းဘဲ။ ဒါဖြင့် သူတို့မှာလွတ်လပ်ခွင့်ရရဲ့လား။

ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင် ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။ မဂ်ကုသိုလ်ကျတော့ တဏှာကလိုက်ပြီး အုပ်စိုးနိုင်သေးသလား၊ မစိုးနိုင်ပါဘုရား။ မစိုးနိုင်ရင် မဂ်ကုသိုလ်ဟာ ကိုယ်စိုးကိုယ်ပိုင်ဖြစ်မသွားဘူးလား၊ အဓိပတိအကြီးအကဲချည်း ဖြစ်မသွားဘူးလား၊ ဖြစ်သွားပါသည်ဘုရား။

ဒါကြောင့်မဂ်ကုသိုလ်ဟာ အဓိပတိအကြီးအကဲ။ ဘယ်သူ့အအုပ်အစိုး ဘယ်သူ့အလွှမ်းအမိုးမှ မခံရဘူး။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ်က နိုင်ရမယ်ထင်ပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ တိတ်တိတ်ပုန်း သူကနိုင်ချင်နိုင်နေတာ။ ညောင်ဦးကဦးထွန်းဆို တဲ့တကာကြီးပြောသလို မိန်းမမကြောက်ဘူးပြောတဲ့လူဟာ လူဝါကွ...တဲ့။ ဟုတ်လား။ မျက်မြင်းအားဖြစ်တော့ ယောက်ျားကနိုင်ရတယ်ထင်ရတာပေါ့။ တကယ်နိုင်ရသလား။ တကယ်မနိုင်ဘူးဟုတ်လား။ ငါ့ဖဲရိုက်မလို့ ငွေကလေး တစ်ကျပ် အိတ်ဆောင်ထဲထည့်သွားတော့ လိုက်လာသကွာတဲ့။ ငါကလည်း အမှတ်တမဲ့ ပုဆိုးပြင်ဝတ်တော့ ငွေကလေးဟာ ဖြုတ်ဆိုကျသွားတယ်ဟေ့၊ ငါကသူမမြင်ဘူးမှတ်လို့ ခြေထောက်နဲ့နင်းထားတာကိုးကွ၊ ခုံဖိနပ်နဲ့ခြေဖမိုး ခုတ်ပြီးယူသွားလို့ ပေးလိုက်ရပါရောတဲ့။ ဟုတ်လား။ တကယ်ကျတော့ သူတို့ကနိုင်တာ။ စင်စစ် သူတို့ကနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကိုခင်မင်တဲ့ တဏှာကနိုင်တာ။

ဒီတော့ တစ်လောကလုံးမှာ ရှိရှိသမျှဘယ်သူက လွှမ်းမိုးတယ်၊ တဏှာကလွှမ်းမိုးတယ်၊ အဲဒီ တဏှာလွှမ်းမိုးတဲ့ အလွှမ်းမိုးကို မဂ်ကုသိုလ်ခံရသေးသလား၊ မခံရတော့ပါဘုရား။ မခံရရင်ဖြင့် လွတ်လပ်ရေးရပြီမဟုတ်လား။ မှန်ပါ့ဘုရား။

“ထွက်မြောက်ကြည်ခိုင်၊ မြင်နိုင်ကြီးကဲ၊ ဤလေးတွဲ၊ သုခလမ်းကြောင်းမြဲ”။ ဒါတွေဘာခေါ်သလဲ။ ဒုက္ခသစ္စာရဲ့ သဘောလေးမျိုး၊ အနက်လေးမျိုး၊ သမုဒယသစ္စာရဲ့ သဘောလေးမျိုး၊ နိရောဓသစ္စာရဲ့သဘောလေးမျိုး၊ မဂ္ဂသစ္စာရဲ့သဘောလေးမျိုး။ အနက်လေးမျိုး။ အဲဒါ သစ္စာအနက် ၁၆ ချက်ခေါ်တယ်။ ဘာခေါ်တယ်၊ သစ္စာအနက် ၁၆-ချက်ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။

ပထမစခဲတာက ဘာလဲ။ ဓမ္မစကြာအကျင့်သုံးမျိုး။ အဲဒီကစပြီး မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတယ်။ ဓမ္မစကြာမှာ ဘာက,စဟောတယ်။ အကျင့် သုံးမျိုးက စဟောပါတယ်ဘုရား။ အကျင့်သုံးမျိုးက စဟောလိုက်တော့ ကာမ သုခလွှဲက အကျင့်တစ်မျိုး။ အတ္တကိလမထ အကျင့်တစ်မျိုး။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အကျင့်တစ်မျိုးလို့ ဓမ္မစကြာမှာအကျင့်ဘယ်နှစ်မျိုးဟောတယ်။ သုံးမျိုးဟော ပါတယ်ဘုရား။ ဒါဖြင့် အတ္တကိလမထအကျင့်နဲ့ ကာမသုခလွှဲကအကျင့်ကို ပယ်၊ မဇ္ဈိမပဋိပဒါအကျင့်ကိုသာကျင့်။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါအကျင့်မှာလည်းဘဲ ပါ ရမီမဇ္ဈိမပဋိပဒါ၊ ပုဗ္ဗဘာဂမဇ္ဈိမပဋိပဒါ၊ မဂ္ဂမဇ္ဈိမပဋိပဒါလို့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ သုံးမျိုးရှိတယ်။ နားလည်ပြီမဟုတ်လား။ အဲဒီ မဇ္ဈိမပဋိပဒါသုံးမျိုးတို့တွင် မှီရာကိုအားထုတ်၊ မဂ္ဂမဇ္ဈိမပဋိပဒါရောက်မှ ကောင်းမယ်။ မဂ္ဂမဇ္ဈိမပဋိပဒါ မရောက်နိုင်ခင် ပုဗ္ဗဘာဂမဇ္ဈိမပဋိပဒါပေါ့။ ပုဗ္ဗဘာဂမဇ္ဈိမပဋိပဒါ မရောက် နိုင်သေးလို့ရှိရင် ပါရမီမဇ္ဈိမပဋိပဒါပေါ့ ဟုတ်လား။ ပါရမီမဇ္ဈိမပဋိပဒါ,က တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှန်ရင် ရမှာပေါ့။ မရပေဘူးလား။

ပြီးတော့ တရားကလေးဘာကလေးလိုက်စား စာကလေးပေကလေး ကြည့်၊ လူဝိုင်းထဲဝင်ပြီး စာစကားပြော ဟုတ်လား။ ကိုယ်ကိုယ်ကို ကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာဆရာကြီးလို့ထင်၊ ငါ,ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ငါ,ကိလေသာကိုပယ်နိုင် နေပြီအောက်မေ့၊ ဟုတ်လား။ ဘုန်းကြီးလွတ် သံဃာဆွမ်းကျွေး၊ ဒီလိုဟာ တွေလုပ်၊ အဲဒီလိုလူတွေက သူတို့ ဒါန,သီလလည်း ကောင်းကောင်းမလုပ် တော့ဘူး။ ဝိပဿနာအစစ်အမှန်လည်း မရောက်တော့ဘူး။ အဲဒီလူတွေဟာ နတ်မရှိတဲ့ဘုန်းကြီးလူထွက်နဲ့တူတယ်။ ဘုန်းကြီးလူထွက်ဟာ နတ်မရှိဘူးဆို၊ သင်္ကန်းရယ်လို့ဝတ်လိုက်ရင်တော့ သူ့ကိုယ်စောင့်နတ်က ငါနဲ့မဆိုင်တော့ ဘူးဆိုပြီး ခွာသွားရောနော်။ သာသနာတော်မနေနိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး လူထွက် တော့ သာသနာစောင့်နတ်ကလည်းခွာသွားရော။ ဘယ်နတ်မှမရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးလူထွက် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေရော။ တရားအားထုတ်ရင် တကယ်ထုတ်၊ အူကြောင်ကြောင်တော့မလုပ်နဲ့။ နတ်မရှိတဲ့ဘုန်းကြီးလူထွက် နဲ့တူနေလိမ့်မယ်နော်။

ဒါဖြင့်ဘာလဲ။ ပထမ ပါရမီမဇ္ဈိမပဋိပဒါကို ကြိုးစားပြီးလုပ်စမ်းပါ။ ပါရမီမဇ္ဈိမပဋိပဒါလုပ်တော့ ဘာဖြစ်လာမလဲ။ သတ္တဝါတွေသန္တာန်မှာ အသဒ္ဓါ၊ ကောသဇ္ဇ၊ အခန္တိ၊ မုဋ္ဌသစ္စ၊ သံမောဟဆိုတဲ့ အသံဝရတရားငါးပါး ရှိတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုစဉ်းစားကြည့်။ ဘယ်အခါမှစိတ်ကြည်လင်ခွင့်မရဘူး၊ ဘယ်အခါမှ စိတ်ကြည်လင်ခွင့်မရတာ အသဒ္ဓါ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စိတ်မထက်သန်ဘူး ကောသဇ္ဇ။ ပျင်းရိတယ် ဘုရားတောင် အိပ်ရာထဲက ရှိခိုးချင်တယ်၊ အစိန္တေယျ အစိန္တေယျနဲ့ လူကြားကောင်းသူ ကြားကောင်း ဟုတ်လား။ ပျင်းရိတယ်၊ ဒါသတ္တဝါတိုင်းမှာရှိတဲ့ခါတ်။ အခန္တိ ဒီလိုပျင်းရိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘာမှ သည်းမခံဘူး။ စားမှု ဝတ်မှု နေမှု ထိုင်မှု ဘာဖြစ်ဖြစ်သည်းမခံဘူး၊ ဒါသတ္တဝါတို့ရဲ့ခါတ်။ အသဒ္ဓါ၊ ကောသဇ္ဇ၊ အခန္တိ ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ ဘယ်အခါမှ သတိမကောင်းဘူး။ သတိလစ်တယ်၊ ဘာ ဖြစ်တယ်၊ မုဋ္ဌသစ္စနော်။ မုဋ္ဌသစ္စ။ သတိလစ်နေတဲ့လူဟာ သံမောဟ တွေ ဝေပြီဟုတ်လား၊ သတ္တဝါတို့ရဲ့ပကတိခါတ်။ အသဒ္ဓါ၊ ကောသဇ္ဇ၊ အခန္တိ၊ မုဋ္ဌသစ္စ၊ သံမောဟ၊ ပျင်းတယ်၊ တွေဝေတယ်၊ ဘာမှပိုင်းပိုင်းခြားခြားမသိဘူး ဟုတ်လား။ သတ္တဝါတိုင်းမှာ ဒီတရားငါးပါးက ရှိနေတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ရှိရသလဲ။ ဒီတရားငါးပါးက အလေ့ပေါက်လာတာမဟုတ်ဘူး။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာကတဲက အတုမြင်အတတ်သင်၊မတော်တာတွေလျှောက်လုပ်ကြတာ၊ အဲဒီမတော်တာလုပ်တဲ့ကိစ္စတွေက ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ချေးတွေနော်။ အဲဒီချေးတွေက အသဒ္ဓါဖြစ်တယ်၊ အဲဒီချေးတွေကနေပြီး ကောသဇ္ဇဖြစ်တယ်။ အဲဒီချေးတွေကနေပြီး အခန္တိဖြစ်တယ် ဟုတ်လား။ အဲဒီချေးတွေကနေပြီး မုဋ္ဌသစ္စဖြစ်တယ်။ အဲဒီချေးတွေကနေပြီး သံမောဟဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဒီတရားငါးပါးကင်းလွတ်အောင် လုပ်ရမယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်က စ၊ လုပ်ရမလဲဆိုတော့ အဲဒီပါရမီကုသိုလ်က စ၊လုပ်ရမယ်နော်။

ဘုရားကြပ်ကြပ်ရှိခိုးတယ်ဆိုရင် ဘုရားကြည်ညိုတဲ့စိတ် ပေါ်မလာဘူးလား။ ပေါ်လာရင် သဒ္ဓါဟုတ်လား။ သဒ္ဓါစိတ် ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်လာရင် လုံ့လဝိရိယတက်မလာဘူးလား။ တက်လာရင်သည်းမခံနိုင်ဘူးလား။

သည်းခံတံ့စိတ်နဲ့ လုံ့လဝီရိယနဲ့ အားထုတ်လိုက်တော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ် သတိမြဲမလားဘူးလား။ မြဲလာပါတယ်ဘုရား။ မြဲလာတော့ အသိဉာဏ်ပွင့်လင်းမလားဘူးလား။ အသဒ္ဓါက သဒ္ဓါဖြစ်။ ကောသဇ္ဇက ဝီရိယဖြစ်။ အခန္တိက ခန္တိဖြစ်။ မုဋ္ဌသစ္စက ဥပဋ္ဌိတသတိဖြစ်။ သံမောဟက အသံမောဟဖြစ်။ သံဝရငါးပါးဖြစ်လာတယ် ဟုတ်လား။ အသံဝရတရားငါးပါးက သံဝရငါးပါးဖြစ်အောင် ပါရမီမဇ္ဈိမပဋိပဒါ၊အစရှိသော ထိုထိုကုသိုလ်တွေကို အားထုတ်မှရမယ်နော်။ ပါရမီမဇ္ဈိမပဋိပဒါက၊စပြီး အားမထုတ်ရင် ရနိုင်ပါ့မလား။ မရနိုင်ပါဘုရား။ ပါရမီမဇ္ဈိမပဋိပဒါက၊စပြီး အားမထုတ်ရင် မရဘူး။

ဒီတော့ အထက်ဝိပဿနာဆိုတဲ့ ပုဗ္ဗဘာဂမဇ္ဈိမပဋိပဒါကို မထုတ်နိုင်ခင် ပါရမီမဇ္ဈိမပဋိပဒါကို ထုတ်စမ်းပါနော်။ အေး...ပါရမီမဇ္ဈိမပဋိပဒါလောက်တင် ရပ်မနေပါနဲ့။ ပုဗ္ဗဘာဂမဇ္ဈိမပဋိပဒါခေါ်တဲ့ ဝိပဿနာကိုလည်း တကယ်လုပ်ပါ။ အပြောသမားဝိပဿနာမဟုတ်ဘူး။ တော်တော်ကြာတော့ “ဘုန်းကြီးလူထွက် နတ်မရှိသလို”ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီ တကယ်ဝိပဿနာလုပ်တော့မှ မဂ္ဂမဇ္ဈိမပဋိပဒါရောက်ကြမှာနော်။ မဂ္ဂမဇ္ဈိမပဋိပဒါရောက်တော့မှ ဘာဖြစ်မယ်၊ သစ္စာလေးပါးကိုသိမယ် ဟုတ်လား။ **“သစ္စာမသိ၊ ကျပ်ပြည့်ဆင်းရဲ”** သစ္စာမသိတဲ့သတ္တဝါဟာ ကျပ်ပြည့်ဆင်းရဲတယ်။ သစ္စာသိတဲ့သတ္တဝါဟာ ချမ်းသာတယ်နော်။ သစ္စာမသိတဲ့သတ္တဝါဟာ ကျပ်ပြည့်ဆင်းရဲပါတယ်။ ဒီတော့ ဘာအရေးကြီးသလဲ။ သစ္စာသိဖို့အရေးကြီးတယ်၊ မကြီးဘူးလား။ ကြီးပါတယ်ဘုရား။

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် တစ်ခုသောတောအုပ်ထဲမှာ ရဟန်းတော်တွေနဲ့သီတင်းသုံးတော်မူတော့ သစ်ရွက်ကလေးတွေကို လက်ထဲမှာဆုပ်တော်မူသတဲ့။ ချစ်သားတို့...အဲဒီလက်ထဲမှာဆုပ်ထားတဲ့သစ်ရွက်ကလေးတွေနဲ့ တစ်တောလုံးမှာရှိတဲ့သစ်ရွက်တွေ ဘယ်ဟာကများကြသလဲကွယ်တို့။ မှန်လှပါဘုရား။ တစ်တောလုံးမှာရှိတဲ့ သစ်ရွက်တွေကများပါတယ် အရှင်ဘုရား။ လက်ထဲမှာရှိတဲ့သစ်ရွက်ကလေးတွေက နဲ့နဲ့ကလေးပါ။ အေး...

ထိုနည်းတူစွာ သစ္စာလေးပါးပထမဆုံးသိတဲ့လူဟာ ဒုက္ခမကင်းသေးဘူးဆို ပေမဲ့ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ သစ်ရွက်လောက်ဘဲကျန်တော့တယ်တဲ့...ဟုတ်လား။ သစ္စာသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကင်းငြိမ်းသွားတဲ့ဒုက္ခတွေက တစ်တောလုံးရှိတဲ့ သစ် ရွက်တွေလောက်များသ...တဲ့။ သစ္စာသိရင် ဘယ်လောက် ကင်းငြိမ်းသွားသ လဲဆိုတာ။

ဒါဖြင့် သစ္စာမသိထိုက်ဘူးလား၊ သိထိုက်ပါတယ်ဘုရား။ သိအောင် မလုပ်ချင်တာက ခက်တယ်၊ သစ္စာလေးပါးကို တကယ်မသိနဲ့အုံး။ အရိပ်အ ရောင်လောက်သိရင် ဆရာမပြောင်းတော့ဘူး၊ တရားမပြောင်းတော့ဘူး။ ခုခေတ်အခါကြီးမှာ ရိုးတီးရားတားမလုပ်နဲ့။ အင်မတန် ဆရာတု၊ဆရာယောင်၊ တရားတု၊တရားယောင်တွေများတယ်။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိအောင် လုပ်မထား ရင် အခက်တွေ့မယ်နော်။ ဟိုကပြော ကောင်းနိုးနိုး၊ ကိုယ်မှာလည်း အသိဉာဏ် က အခံမရှိ။ အသိဉာဏ်အခံမရှိဘဲ ဝေဖန်လေ မှားလေဘဲ။ ဒီတော့ အသိ ဉာဏ်အခံရှိအောင် ဘာ၊လုပ်ရမလဲ။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စိတ်ရောက်အောင်သွင်း တဲ့အလုပ်လုပ်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကဖြစ်မှုသိရင် ဘယ်တော့မှ လမ်းမချော်တော့ ဘူး။ အေး...အပြင် ဗဟိဒ္ဓလမ်းလိုက်ရင်တော့ လမ်းချော်ချင်ချော်တတ်တယ်။ ဆရာမှား မှာကော မကြောက်ဘူးလား။ သစ္စာသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဆရာမှားနိုင် ပါအုံးမလား။ မမှားတော့ဘူးနော်။

နာနာသတ္တာရ ဥလ္လာကနဘေး၊ အထူးထူးသောဆရာတို့၏မျက်နှာ ကို မော်ကြည့်ရတယ်။ သစ္စာမသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ်သိနေလို့ရှိရင် ဘယ်သူ့ မျက်နှာမော်ကြည့်ဖို့ လိုသေးသလဲ။ သူ့ရမ္မဋ္ဌ၊အမည်ရှိတဲ့ ဒကာတစ်ယောက် ဟာ သူ့နဂိုက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကိုးကွယ်တယ်။ နောက် ကျွတ်ချိန်တန်တော့ မြတ် စွာဘုရားက သူ့အိမ်ကြွသွားတော်မူတယ်။ သူ့အိမ်ကြွသွားပြီး တရားဟော တော့ သစ္စာလေးပါးသိသွားရော။ သစ္စာလေးပါးသိပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား ပြန်ကြွသွားရော။ ပြန်ကြွသွားတော့ မာရ်နတ်က စုံစမ်းတယ်။ သူ့ရမ္မဋ္ဌဟာ တကယ်များ သစ္စာလေးပါး သိသွားသလား။ စုံစမ်းအုံးမှဆိုပြီး အိမ်ရှေ့မှာ

ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ပါးလွတ်ပြီး ဘုရားယောင်ဆောင် လာရပ်တယ်၊ ဒီ
တော့ သူရမ္မဋ္ဌဆိုတဲ့ဒကာက အိမ်ရှေ့ပြေးဆင်းလာတယ်၊ အရှင်ဘုရား...ခု
ဘဲကြံ့သွားတော်မူတယ်၊ အထူးကိစ္စရှိလို့ပြန်ကြွလာသလားမေးတယ်၊ ဟဲ့...
ဒကာ ခုတင်က ခန္ဓာငါးပါး ဘယ်ခန္ဓာမှမမြဲဘူးလို့ ငါ့ဟောခဲ့တယ်မဟုတ်
လား။ အဲဒါ ငါ့သတိလစ်သွားလို့...ဟ။ တချို့ခန္ဓာမြဲတယ်၊ တချို့ခန္ဓာမမြဲ
ဘူး...ဟတဲ့။ သူကသစ္စာသိထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုး။ ဘုရားစကားလည်း မဟုတ်
ဘူး။ မာရ်နတ်မဟုတ်ဘူးလားလို့ မေးလိုက်တော့မှပျောက်သွားသတဲ့။

သစ္စာသာသိမထားရင် ဟိုကဘုရားယောင်ဆောင်လာတာကို သူယုံ
ရတော့မယ်၊ အေး...သစ္စာသိတဲ့အတွက် ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိသလဲ။ သူ
အမှားမရောက်တော့ဘူး။ အဲဒီမာရ်နတ်လှည့်ပတ်လို့ မယုံတာကိုအကြောင်း
ပြုပြီးတော့ ငါ့ဘုရားကို မတုန်မလှုပ်သက်ဝင်ယုံကြည်ကြကုန်သော ဒါယကာ
အပေါင်းတို့တွင် သူရမ္မဋ္ဌသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သည်ဟု တေဒဂ်ရာထူးပေး
ထားရသည်။ တေဒဂ်ရာထိုက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အရင်းခံဖြစ်
တဲ့သစ္စာလေးပါးသာ သူမသိထားရင် မာရ်နတ်အလှည့်အပတ်ခံရမှာ အမှန်
ဘဲ။ ဒါကြောင့် ဒို့ယောဂီတွေလည်း နာနာသတ္တာရ ဥလ္လာကန ဘေးကြီး
မှကင်းလွတ်၍ သာသနာတော်၌ အမွန်မြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ပဋိဝေဓအမည်ခံ
သော သစ္စာလေးပါးသိတဲ့အသိဉာဏ်ကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ရအောင်
ကြိုးစား၍ အားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု-သာဓု-သာဓုပါဘုရား။

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

“စင်္ကြံ” “အာနာ” “ဝေဒနာ” “ရင်စိုက်” လေးခု၌
“သိ”လိုက်၍သာ နေရမည်။

(ဝေဠုဝတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး)

မြောင်းမြမြို့ ဝေဠုဝတီကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်
 ကျေးဇူးရှင် ဝေဠုဝတီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
 ၁၃၂၄-ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင်
 တပည့်ယောဂီအပေါင်းတို့အား ဆုံးမတော်မူအပ်သော

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတော်

“အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ” ဒါလူတိုင်းရတယ်။ မရဘူးလားဦးမောင်
 သာ။ ရပါတယ်ဘုရား။ အဝိဇ္ဇာက အဝိဇ္ဇာ။ ပစ္စယာက အကြောင်း...နော်။
 အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ၊ အဝိဇ္ဇာကြောင့်။ သင်္ခါရာ၊ ကုသိုလ်အကုသိုလ်ကံတို့သည် သမ္ဘဝန္တိ၊
 ဖြစ်ကုန်၏။ ဒီထက်လွယ်တဲ့ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဘယ်သွားရှာလို့ရအုံးမလဲ။
 အလွယ်ဆုံးပါဘဲ။ ဒီလောက်ဆိုရင် မရနိုင်ကြဘူးလား။ အဓိပ္ပါယ်သိဖို့လိုပါ
 တယ်။ အနက်ကရှည်နေလို့အပိုပါဘဲ။ ဆိုစမ်း၊ အဝိဇ္ဇာပစ္စယာသင်္ခါရာ။ အဝိဇ္ဇာ
 ပစ္စယာ၊ အဝိဇ္ဇာကြောင့်။ သင်္ခါရာ၊ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ကံတို့သည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊
 ဖြစ်ကုန်၏။ ရတဲ့အတိုင်းဆိုရင်ရှည်နေမယ်၊ ဒါမှလွယ်တယ်၊ ဒီထက်လွယ်
 တာ ရှိအုံးမှာလား။ လွယ်သလိုဆိုစမ်းပါ။ ဒါလူပြိန်းမရနိုင်ဘူးလား။ ရနိုင်
 ပါတယ်။ အဝိဇ္ဇာပစ္စယာဆိုတာက အဝိဇ္ဇာကြောင့်။ သင်္ခါရာဆိုတာက ကုသိုလ်
 အကုသိုလ်။ သမ္ဘဝန္တိဆိုတာက ဖြစ်ကုန်၏။ လွယ်လွယ်လေး မရဘူးလား။

ခုလူတွေဟာ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ဖြစ်မနေဘူးလား။ ဘယ်သူ့ကြောင့်
 လဲ။ အဝိဇ္ဇာကြောင့်။ ဘယ်လောက်ရှင်းနေသလဲ၊ အေး...အဝိဇ္ဇာကြောင့်
 လူတွေမှာ ကုသိုလ်ကံ,အကုသိုလ်ကံတွေဖြစ်မနေဘူးလား။ ဗမာလိုပြန်တော့
 ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ဖြစ်တာ ဘယ်သူ့ကြောင့်၊ အဝိဇ္ဇာကြောင့်ပါဘုရား။ အေး
 ကုသိုလ်အကုသိုလ်ဖြစ်တာ အဝိဇ္ဇာကြောင့်။ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ဖြစ်တာ အ
 ဝိဇ္ဇာကြောင့်ဆိုလိုသဖြင့် အဝိဇ္ဇာမရှိရင် ကုသိုလ်အကုသိုလ်မဖြစ်တော့ဘူး။

အဝိဇ္ဇာမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်သူများလဲ။ ဘုရားရဟန္တာများပါဘုရား။ အေး...
ဘုရားရဟန္တာမှာ အဝိဇ္ဇာမရှိတော့ဘူး။ အဝိဇ္ဇာမရှိတဲ့ဘုရားရဟန္တာမှာ ကုသိုလ်
အကုသိုလ်ဖြစ်သေးသလား။ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အဝိဇ္ဇာကိုလေးပိုင်းပိုင်းရမယ်။

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ပယ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာတစ်ပိုင်း။
သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ပယ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာတစ်ပိုင်း။
အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ပယ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာတစ်ပိုင်း။
ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ပယ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာတစ်ပိုင်း။

အေး...အဝိဇ္ဇာကိုလေးပိုင်းပိုင်း။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ပယ်တော့ လေး
ပိုင်းမှာတစ်ပိုင်းကျွတ်သွားရော။ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း
ထက်ဝက်ကျွတ်သွားရော။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ လေးပိုင်းသုံးပိုင်းကုန်
သွားရော။ ရဟန္တာကျတော့ အဝိဇ္ဇာရှိသေးသလား။ မရှိတော့ဘူးတဲ့ ဟုတ်
လား။ အဲဒီအဝိဇ္ဇာလည်းမရှိဘူး၊ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်လည်းမဖြစ်တော့ဘူး။
ဒါကြောင့် “ကုသလာ ကုသလံ ဇဟံ”ဟုတ်လား။ ကုသလာ ကုသလံ၊ ကု
သိုလ်,အကုသိုလ်ကို။ ဇဟံ၊ စွန့်သွားတော်မူတတ်ထသော။ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်
ကိုစွန့်သွားပြီတဲ့။ သူတို့မှာ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါဖြင့် ဘု
ရားရဟန္တာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုမလုပ်ဘူးလားလို့ လုပ်တာပေါ့။ ဘုရား,တရား
မဟောဘူးလား။ အေး...လုပ်ပေမယ်လို့ ကြံယာ၊ ပြုလုပ်ခါမျှတဲ့။

ဘုရားရဟန္တာများပြုတဲ့ကုသိုလ်ကို ဘာခေါ်ရတယ်၊ ကြံယာခေါ်ရ
ပါသည်ဘုရား။ ဘာကြောင့်! အဝိဇ္ဇာမရှိလို့။ အဝိဇ္ဇာရှိရင် ကုသိုလ်,အကုသိုလ်
ဖြစ်ကြမှာတဲ့။ ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာနားလည်းဖို့က ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ။ ဟို
အနုမတဂ္ဂ ဘဝသံသရာလဆန်းတစ်ရက်နေ့ကစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် မသိ
မိုက်မဲ့မှုတွေ သတ္တဝါတွေမှာ ဖြစ်မလာဘူးလား။ ဖြစ်လာပါသည်ဘုရား။ ဘယ်
ကစသလဲ။ သံသရာလဆန်းတစ်ရက်က စ,ပါသည်ဘုရား။ ကိလေသာဆိုတဲ့
တရားက ဖြစ်ပြီးရင်မပျောက်သေးဘူး။ ကိလေသာဖြစ်ပြီးရင် ပျောက်တယ်

မအောက်မေ့နဲ့ ဟုတ်လား။ အေး...ကိလေသာဟာ ကင်ဆာနာလိုအင်မတန် အဖြစ်များတယ်။ အဝိဇ္ဇာဟာ ဖြစ်ပြီးရင်ပျောက်သွားသလား၊ မပျောက်ပါဘုရား။ အေး...ဖြစ်ပြီးရင်မပျောက်ဘူး ဟုတ်လား။ ဖြစ်ပြီးသည့်နောက် သတ္တဝါတို့၏သန္တာန်မှာ အနုသယအနေနဲ့တည်နေရစ်တယ်။ မဂ်ဖြင့်မပယ်ရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဖြစ်ပြီးသောကိလေသာတွေဟာ ဘယ်အခါမှမကင်းဘူး။ ဘယ်ဘဝက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိလေသာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝသံသရာကဖြစ်ခဲ့တဲ့အဝိဇ္ဇာဟာ မဂ်ဖြင့်မပယ်ရသေးသမျှကာလပတ်လုံး ဘယ်တော့ကင်းမယ်များ ဆိုနိုင်ပါမလဲ။ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဟုတ်ဘူးလား။

အေး...ဘဝသံသရာကစပြီးတော့ အဝိဇ္ဇာတွေ အစဉ်အတိုင်းဖြစ်လာတယ်။ ဖြစ်ပြီးပြီးရောလားဆိုတော့ မပြီးသေးဘူး။ ဖြစ်ပြီးဒီမှာကျန်ရစ်တယ်။ သတ္တဝါ၏ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာ အဝိဇ္ဇာဟာပြည့်နေတယ်။ ဟုတ်လား။ ယခုဘဝဖြစ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာတင်မအောက်မေ့ကြပါနဲ့။ ဘဝသံသရာကပါလာတဲ့ အဝိဇ္ဇာတွေ ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာ အများကြီးရှိနေတယ်။ ဟုတ်ဘူးလား။ ဒီတော့ ကာ အကုသိုလ်လုပ်လို့ အကုသိုလ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာ အဝိဇ္ဇာအကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။ ဟုတ်လား။ ကုသိုလ်လုပ်လို့ ကုသိုလ်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာ အဝိဇ္ဇာကိန်းလျှက်ရှိတယ်။ ဥပါဒ်၊ ဋီ၊ ဘင် အားဖြင့်တော့ မဖြစ်ဘူး။ သို့ပေမဲ့ အဝိဇ္ဇာမကင်းဘူး။ ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာ အဝိဇ္ဇာကိန်းနေတယ်။ ကိန်းနေတယ်ဆိုတာ တည်နေတာ။ သတ္တဝါ၏ ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာ မသိမိုက်မဲ့အဝိဇ္ဇာဟာ ကုသိုလ်လုပ်ရင်လည်း ရှိနေတာဘဲ မဟုတ်လား။ ရှိနေတာနော်။ ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ အကုသိုလ်လုပ်နေတုန်းတုန်းလန်းမှာတော့ အဝိဇ္ဇာဖြစ်နေတာနော်။

ဒီတော့ ရှေးကဖြစ်ပြီးသော အဝိဇ္ဇာဟောင်းကလည်း သတ္တဝါသန္တာန်မှာ တည်နေသောအားဖြင့်ရှိနေတယ်။ ယခုအသစ်ထပ်ပြီးတော့လည်း အဝိဇ္ဇာကဖြစ်နေတယ်ဟုတ်လား။ ဖြစ်မှုနဲ့တည်နေမှုကိုနားလည်ပါ။ အဝိဇ္ဇာဟောင်းအဝိဇ္ဇာသစ် ဟုတ်လား။ အကုသိုလ်ပြုလုပ်တဲ့အခါ အဝိဇ္ဇာသစ်ဖြစ်တယ်။

ကုသိုလ်ပြုလုပ်နေတဲ့အခါ အဝိဇ္ဇာဟောင်း သတ္တဝါသန္တာန်မှာရှိနေတယ်။ ဒီ
 တော့ ကိလေသာဆိုတာဖြစ်ပြီးသည့်နောက် မဂ်ဖြင့်မပယ်ရသေးသရွေ့ကာ
 လပတ်လုံး သူ၏သတ္တိဘယ်တော့မှ မကင်းဘူး။ မဂ်ပယ်တဲ့အခါကျမှ ကင်း
 တယ်။ ဟုတ်ဘူးလား။ အေး...အဲဒါ မသိတော့ ဝိပဿနာပွားများနေရင်
 အဝိဇ္ဇာဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ မရှိနိုင်ပါဘူးဒီလိုအောက်မေ့ကြတယ်။ ဝိပဿနာ
 ပွားများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှာလည်း အဝိဇ္ဇာရှိပါတယ်။ ရှိလို့ပွားများနေရတာ။
 အဝိဇ္ဇာမရှိရင် ပွားဖို့လိုသေးသလား ဟုတ်ဘူးလား။

အဝိဇ္ဇာဟာ ကိလေသာလား၊ကံလား။ ကိလေသာပါဘုရား။ အဲဒီ
 ကိလေသာခေါ်တဲ့အဝိဇ္ဇာဟာ ဟိုသံသရာလဆန်းတစ်ရက်ကစ၍ ယနေ့တိုင်
 အောင် အမြဲမပြတ်သတ္တဝါတွေသန္တာန်မှာ အဟောင်းအသစ်ဖြစ်ပြီးတော့ ကိန်း
 နေတယ် မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီအဝိဇ္ဇာဟာ ဖြစ်တဲ့အခါဖြစ်တယ်၊ မဖြစ်တဲ့အ
 ခါကိန်းနေတယ်။ အကုသိုလ်လုပ်လို့ အကုသိုလ်ဖြစ်နေတဲ့အခါမှာ အဝိဇ္ဇာ
 ဖြစ်တယ်။ ကုသိုလ်မလုပ်လို့ ကုသိုလ်ဖြစ်နေတဲ့အခါမှာ အဝိဇ္ဇာကိန်းနေ
 တယ်။ ဘယ်အခါမှ အဝိဇ္ဇာမရှိတဲ့အခါရယ်လို့မရှိဘူး။ ရှိပါ့မလား။ မရှိပါ
 ဘုရား။ အေး...အဲဒီလိုသိကြစမ်းပါ။ မဂ်ဖြင့်ပယ်သတ်တဲ့အခါကျမှ ဒီအဝိဇ္ဇာ
 ကင်းရမယ်ဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ၊ သတ္တဝါတို့၏ရင်ထဲနှလုံး
 ထဲမှာ အဝိဇ္ဇာအမြဲရှိနေခြင်းကြောင့်။ သင်္ခါရာ၊ ကုသိုလ်၊အကုသိုလ်ကံတို့
 သည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဟုတ်လား။ အဝိဇ္ဇာကြောင့် ကုသိုလ်၊အကုသိုလ်
 ဖြစ်တာ နာလည်ပြီလား။ အဝိဇ္ဇာမရှိရင် ကုသိုလ်၊အကုသိုလ်မဖြစ်။ အဲဒီ
 အဝိဇ္ဇာမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သူရှိသလဲ။ ဘုရား၊ရဟန္တာဘဲရှိပါတယ်ဘုရား၊ အေး
 ဘုရား၊ရဟန္တာဘဲရှိတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်လား။ နားမလည်သေးဘူးလား။ နား
 လည်လောက်ပါပြီနော်။

အကုသိုလ်ပြုလုပ်တုန်းမှာ အဝိဇ္ဇာအသစ်ဖြစ်တယ်၊ အကုသိုလ်မပြု
 ဘဲနဲ့ ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်နေတဲ့အခါမှာ အဝိဇ္ဇာအဟောင်းရှိတယ် ဟုတ်ဘူးလား။
 ဒီတော့ ဘယ်အခါများ အဝိဇ္ဇာကင်းတာရှိသလဲ။ မရှိဘူးနော်။ ဒါကြောင့်

မြတ်စွာဘုရားက “ပဒီပံနဂဝေသထ” တဲ့နော်။ အန္ဓကာရေန၊ အဝိဇ္ဇာလုံး အမှိုက်တုံးသည်။ ဩနဒ္ဓါ၊ ဖုံးပိတ်အပ်သည်ဖြစ်ပါကုန်လျက်။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ တုမော၊ သင်တို့သည်။ ပဒီပံ၊ ဉာဏ်တည်းဟူသော ဆီမီးကို။ နဂဝေသထ၊ မရှာမှီးဘဲ နေကြကုန်သနည်း။

အဝိဇ္ဇာဆိုတာဘာလဲ။ မှောင်။ ဒီအဝိဇ္ဇာမှောင်ကို ဒီအသိဉာဏ်တည်းဟူသောအလင်းနဲ့ဖျောက်မှ ပျောက်မှာ။ အသိဉာဏ်တည်းဟူသော အလင်းနဲ့မဖျောက်ရင် အဝိဇ္ဇာမှောင်မပျောက်ဘူးဟုတ်လား။ အေး...ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာပျောက်ချင်ရင် အသိဉာဏ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ။ အဝိဇ္ဇာပျောက်ချင်ရင် ဘာလုပ်ရမယ်၊ အသိဉာဏ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရပါမယ် ဘုရား။ အသိဉာဏ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ။ အသိဉာဏ်မရှိသရွေ့ကာလပတ်လုံး အဝိဇ္ဇာမပျောက်ဘူးနော်။ ကြိုးစားအားထုတ်ကြ။

“သင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏံ” ဟုတ်လား။ သင်္ခါရက ကုသိုလ်,အကုသိုလ်။ ပစ္စယာ၊ ကြောင့်။ သင်္ခါရပစ္စယာ၊ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ကြောင့်ဟုတ်လား။ ဝိညာဏံ၊ စိတ်ဝိညာဏ်သည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်၏။ ခုမင်းတို့သန္တာန်မှာ စိတ်မဖြစ်ဘူးလား။ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ဘယ်သူကြောင့်လဲ။ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ကြောင့်ဟုတ်လား။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။ ဘယ်သူကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ကြောင့်ပါဘုရား။ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ဖြစ်နေတာက ဘယ်သူကြောင့်လဲ။ အဝိဇ္ဇာကြောင့်ပါဘုရား။ စိတ်ဝိညာဏ်ဖြစ်နေတာက ဘယ်သူကြောင့်ဖြစ်နေတာ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ကြောင့်ဖြစ်နေတာပါဘုရား။

မကောင်းတဲ့အနိဋ္ဌာရုံကို မျက်စိကမြင်လိုက်ရင် အကုသိုလ်ကြောင့်ဖြစ်ရတယ်၊ ကောင်းတဲ့ဣဋ္ဌိရုံကို မျက်စိကမြင်လိုက်ရင် ကုသိုလ်ကံကြောင့်ဖြစ်ရတယ်။ မျက်စိက မကောင်းတာမြင်မှု၊ ကောင်းတာမြင်မှု နှစ်မျိုးမရှိဘူးလား။ ရှိပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီမျက်စိမြင်မှု စိတ်ဝိညာဏ်ဟာလည်း မကောင်းတာမြင်တဲ့အခါ အကုသိုလ်ကြောင့်၊ ကောင်းတာမြင်ရတဲ့အခါ ကုသိုလ်ကြောင့်၊ အေး...ကောင်းကောင်းမြင်ရင် ကုသိုလ်အကျိုးပေးတယ်၊ မကောင်းတာမြင်ရင် အကုသိုလ်အကျိုးပေးတယ်။

ဒီတော့ စိတ်ဝိညာဏ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ကြောင့် ဖြစ်တယ်၊ ဒါဖြင့် နားကြားမှု၊ နှာခေါင်းနံ့မှု၊ လျှာကစားမှု၊ ခန္ဓာကိုယ်တွေ့ ထိမှု အကောင်းအဆိုးမရှိဘူးလား။ ရှိပါတယ်ဘုရား။ အေး...ကောင်းရင် ကု သိုလ်ကြောင့်စိတ်ဝိညာဏ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မထင်ရှားဘူးလား။ ထင်ရှားပါသည် ဘုရား။ ပြီးတော့တခါတထစ်ချလိုက်၊ အပါယ်ဘုံသား သတ္တဝါတွေသန္ဓာန် မှာ ဘဝင်စိတ်ဖြစ်ရင် အကုသိုလ်ကြောင့်။ ခွေးတွေ နွားတွေအိပ်ပျော်တယ် မရှိဘူးလား။ ရှိပါသည်ဘုရား။ ဒါဘာတုန်း။ ဘဝင်ကျတာ။ အဲဒီ ခွေးတွေ နွားတွေ ဘဝင်ကျတာဟာ အကုသိုလ်ကြောင့်။ ဒီဘဝမပြတ်တော့ဘူးဟုတ် လား။ လူတွေအိပ်ပျော်နေတဲ့ဘဝင်စိတ်ကတော့ ကုသိုလ်ကံကြောင့်။ သူက သုဂတိဘုံသားကိုး။ လူတွေအိပ်ပျော်နေတဲ့စိတ်က ဘာကြောင့်။ ကုသိုလ်ကံ ကြောင့်ပါဘုရား။ သူကတော့ မပြောင်းတော့ဘူး။ ကုသိုလ်အကျိုးပေးနေ တာ။ ဒီလိုမဟုတ်လား။

မျက်စိမြင်မှု၊ နားကြားမှု၊ နှာခေါင်းနံ့မှု၊ လျှာစားမှု၊ ခန္ဓာကိုယ်တွေ့ ထိမှုတွေမှာတော့ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်နှစ်မျိုးရှိတယ်ဟုတ်လား။ အိပ်ပျော်နေ တဲ့ဘဝင်စိတ်မှာတော့ သတ္တဝါတစ်ဦးမှာ တစ်မျိုးသာရှိရမယ်။ သုဂတိဘုံ သားမှာ ကုသိုလ်ကြောင့်။ ဒုဂ္ဂတိဘုံသားမှာ အကုသိုလ်ကြောင့်။ ဒီတော့ သင်္ခါရပစ္စယာ၊ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ကြောင့်။ ဝိညာဏ်၊ စိတ်ဝိညာဏ်သည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်၏။ ဟော...သတ္တဝါသန္ဓာန်မှာ စိတ်ဝိညာဏ်ဖြစ်တာဘာကြောင့်။ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ကြောင့်။ စိတ်ဝိညာဏ်ကလည်း ခြောက်မျိုးခွဲတယ်။ မျက် စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်။ ဘယ်နှစ်မျိုးတုန်း။ ခြောက်မျိုးပါ ဘုရား။ အဲဒီ စိတ်ဝိညာဏ်ခြောက်မျိုးဖြစ်တာဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်။ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကြောင့်။ အေး...အဲဒါကြောင့် သင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏ်လို့ဟော တော်မူတာ။ အေး...ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ဖြစ်တာက ဘာကြောင့်။ ကုသိုလ်, အကုသိုလ်ကြောင့်ပါဘုရား။ အေး...နားမလည်သေးဘူးလားကွာ။ ပဋိစ္စသ မုပ္ပါဒ်တရားကို ဒီထက်နားလည်ရအုံးမလား။

“ဝိညာဏပစ္စယာ နာမရူပံ” ဝိညာဏ်နဲ့စိတ်နဲ့အတူတူကွ။ ဝိညာဏပစ္စယာ၊ စိတ်ဝိညာဏ်ကြောင့်။ နာမရူပံ၊ နာမ်နဲ့ရုပ်သည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်၏။ အေး...နာမ်နဲ့ရုပ်ဖြစ်တာ ဘယ်သူ့ကြောင့်။ စိတ်ဝိညာဏ်ကြောင့်။ စိတ်ဝိညာဏ်မရှိရင် ဒီနာမ်နဲ့ရုပ် ဘယ်လိုပေါ်မလဲ။ စောစောကပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ “မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာဓမ္မာ” ဟုတ်လား။ ဓမ္မာ၊ နာမက္ခန္ဓာတရားသုံးပါးတို့သည်။ မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ၊ စိတ်ဝိညာဏ်သာလျှင် ရှေ့သွားရှိကုန်၏။ “စိတ္တေန နိဿယတေ လောကော၊ စိတ္တေန ပရိကဿသိ” လူကို ဘယ်သူဆောင်သလဲ။ စိတ်ဆောင်တယ်နော်။ စိတ္တေန၊ စိတ်သည်။ လောကော၊ လူအပေါင်းကို။ နိဿယတိ၊ ဆောင်အပ်၏။ စိတ္တေန၊ စိတ်ဖြင့်။ ပရိကဿတိ၊ ဆွဲငင်၏။ လူတွေဟာ စိတ်နောက်ကိုဘဲ လိုက်ကြရတယ်။ “စိတ္တဿ ဧကဓမ္မဿ၊ သဗ္ဗေဝ ဝသမန္တဂ္ဂ” စိတ္တဿ၊ စိတ်ဟူသော။ ဧကဓမ္မဿ၊ တရားတစ်ခု၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ အန္တဂ္ဂေဝ၊ အစဉ်တစိုက်လိုက်ကြရကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ နာမ်ဆိုတဲ့တရားနဲ့ရုပ်ဆိုတဲ့တရားဟာ ဘယ်သူ့နောက်လိုက်ရတယ်။ စိတ်နောက်လိုက်ရပါသည်ဘုရား။ အေး...စိတ်နောက်လိုက်ရတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် “ဝိညာဏပစ္စယာ၊ စိတ်ဝိညာဏ်ကြောင့်။ နာမရူပံ၊ နာမ်နဲ့ရုပ်သည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်၏။” နာမ်နဲ့ရုပ်ဖြစ်တာဘယ်သူ့ကြောင့်။ စိတ်ဝိညာဏ်ကြောင့်ပါဘုရား။ စိတ်ဝိညာဏ်ဖြစ်တာ ဘယ်သူ့ကြောင့်။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကြောင့်ပါဘုရား။ အေး...ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ဖြစ်တာ ဘယ်သူ့ကြောင့်။ အဝိဇ္ဇာကြောင့်ပါဘုရား။ အေး...အဲဒီလိုအကြောင်းအကျိုးဆက်စမ်းပါ။ အဝိဇ္ဇာကြောင့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ဖြစ်။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကြောင့် စိတ်ဝိညာဏ်ဖြစ်။ စိတ်ဝိညာဏ်ကြောင့် နာမ်ရုပ်ဖြစ်။ ဒီလိုမဟုတ်လား။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

“နာမရူပပစ္စယာ သဠာယတနံ” နာမရူပပစ္စယာ၊ နာမ်နဲ့ရုပ်ကြောင့်။ သဠာယတနံ၊ အကြည်ခြောက်ပါးသည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်၏။ နာမ်နဲ့ရုပ်ကြောင့် အကြည်ခြောက်ပါးဖြစ်တယ်။ နာမ်နဲ့ရုပ်ကြောင့် ဘာဖြစ်တယ်။ အကြည်ခြောက်ပါးဖြစ်ပါသည်ဘုရား။ သစ်သီးကလေးများ ကြီးလာတဲ့အခါကျတော့

အထဲက အိမ်တို့အဆံတို့တည်သလိုဟုတ်လား။ အမေဗိုက်ထဲ ပဋိသန္ဓေနေ တဲ့ သတ္တဝါကောင်ဟာ တဖြည်းဖြည်းရင့်လာတော့မှ မျက်စိအိမ် မျက်လုံး အဆံ နားအိမ်၊နားအဆံ နှာခေါင်းအိမ်၊နှာခေါင်းအဆံ လျှာအိမ်၊လျှာအဆံ သတ္တာဟ ဆယ်လီ၊ နှစ်လနဲ့ဆယ်ရက်ကျော်မှ မျက်စိအိမ် နားအိမ် နှာခေါင်း အိမ် လျှာအိမ် ဒီတော့မှ အဆံဖြစ်လာတယ်ဟုတ်လား။

“ပထမံ ကလလံဟောတိ၊ ကလလာဟောတိ အဗ္ဗဒံ”ဆိုတဲ့အတိုင်း ပထမဆုံး ကလလရေကြည်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ကလလရေကြည် ၇-ရက်က နေပြီးတော့ကာ အမြှုပ်ကလေးဖြစ်လာတယ်။ အမြှုပ် ၇-ရက်ကနေပြီးတော့ ကာ သွေးခဲခုနစ်ရက်ဟုတ်လား။ သွေးခဲခုနစ်ရက်ကနေပြီးတော့မှ သားတစ် ၇-ရက် ဟုတ်လား။ သားတစ် ၇-ရက်ကနေပြီးတော့မှ ခက်မငါးဖြာ။ ခေါင်း ရယ် လက်နှစ်ဖက်ရယ်ပေါက်ဖို့ရာ ဖုံးပဂျီရုပ်ကလေးလို အဖုကလေးငါးခု ပေါက်လာတယ်ဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ ၇-ရက်ငါးလီ ရှိသွားပြီ ဟုတ်လား။ ပြီးတော့မှ ရင့်ကျက်သတ္တာဟ ၇-ရက်ငါးလီ။ ဒီတော့ မှ ခုနစ်ရက်ဆယ်လီဖြစ်မသွားဘူးလား။ ခုနစ်ရက်ဆယ်လီဖြစ်တော့ ရက် ပေါင်း ၇၀, ၂-လနဲ့၁၀-ရက်။ ၇-ရက်ဆယ်လီ, ၂-လနဲ့၁၀-ရက်ကျော်မှ မျက်စိအိမ် နားအိမ် နှာခေါင်းအိမ် ပေါ်လာတယ်...တဲ့။

ဥပမာဘာနဲ့တူတယ်။ သစ်သီးများရင့်လာတဲ့အခါ အထဲမှာအဆံအိမ် အဆံပေါ်လာသလို။ အမေဗိုက်ထဲက သတ္တဝါကောင်ကလေး ရင့်လာတဲ့ အခါ မျက်စိအိမ် နားအိမ် နှာခေါင်းအိမ် လျှာအိမ် ပေါ်လာတာ ဟုတ်လား။ ကိုယ်အကြည်နဲ့ဟဒယဝတ္ထုနှလုံးသွေးက ဘယ်တုန်းကစပါလာတယ်။ ကလလ ရေကြည်က စ,ပါလာပါတယ်ဘုရား။ မျက်စိရယ် နားရယ် နှာခေါင်းရယ် လျှာရယ်ဆိုတဲ့လေးပါးက ရက်ပေါင်း ၇၀-ကျော်မှ မျက်စိအိမ် နားအိမ် နှာခေါင်းအိမ် လျှာအိမ်ပေါ်လာတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်လား။

အေး...ဒီတော့ “နာမရူပပစ္စယာ၊ အကောင်ကလေးဆိုတဲ့နာမ်ရုပ်

ကြောင့်။ သဠာယတနံ၊ အကြည်ခြောက်ပါးသည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ အပြည့်အစုံ ဒီ တစ်ခါမှဖြစ်တော့တယ်တဲ့။” မျက်စိ နားအကြည် လျှာအကြည် တစ်ကိုယ်လုံး အကြည် မနောအကြည် အကြည်ဘယ်နှစ်ပါး။ ခြောက်ပါးပါဘုရား။ အဲဒီ အကြည်ခြောက်ပါးကို သဠာယတနုခေါ်တယ်။ သဠာယတနုဆိုတာကိုခေါ် တယ်။ အကြည်ခြောက်ပါးကိုခေါ်ပါသည်ဘုရား။ အဲဒီ သဠာယတနုခေါ်တဲ့ အကြည်ခြောက်ပါးသည် ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်သလဲလို့ အကြောင်းရှာလိုက် တော့ နာမ်နဲ့ရုပ်ကြောင့်ဟုတ်လား။

အဝိဇ္ဇာကြောင့် ကုသိုလ်၊အကုသိုလ်ဖြစ်။
ကုသိုလ်၊အကုသိုလ်ကြောင့် စိတ်ဝိညာဏ်ဖြစ်။
စိတ်ဝိညာဏ်ကြောင့် နာမ်နဲ့ရုပ်ဖြစ်။
နာမ်နဲ့ရုပ်ကြောင့် အကြည်ခြောက်ပါးဖြစ်။

ကိုင်း...စုံမသွားဘူးလား။ စုံသွားရင်လည်းတော်ရောပေါ့။ ရှေ့လျှောက် ဘာလုပ်အုံးမှာလဲ။

အဝိဇ္ဇာကြောင့် ကုသိုလ်အကုသိုလ်ဖြစ်၊ ကုသိုလ်အကုသိုလ်ကြောင့် စိတ်ဝိညာဏ်ဖြစ်၊ စိတ်ဝိညာဏ်ကြောင့် နာမ်နဲ့ရုပ်၊ နာမ်နဲ့ရုပ်ကြောင့် အ ကြည်ခြောက်ပါးဖြစ်၊ ဟော...ပြီးနေပြီ။ ဒါလူကောင်ဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဟို...သင် ပုန်းမှာရေးထားတယ်။

ထင်ရှားစေ့စုံ အဖုံဖုံလျှင် တည်တုံနာမ်ရုပ် ကိုယ်သမုတ်သား အ ထုတ်အထယ် ကြီးငယ်ကာယ ပေါ်ပြန်ကလည်း။
ဟိုမှာရေးထားတယ်၊ အရင်ဟာတုန်းက ဘာတဲ့။

မီးတွင်ရှိန်ဝါ ထက်ကြပ်ပါသို့ မက္ခာတူကွ ဖြစ်ပေါ်ကြသား ဖဿ ဝေဒနာ စေတနာနဲ့ သညာဝိတက် ရောင်စုံပျက်သည် အမျက်ကြောင်ဝယ်

ကြိုးစုံခြယ်သို့ အသွယ်အသွယ် အနွယ်နွယ်လျှင် ဆန်းကြယ်စွာလှ နာမ်ကာယနှင့်။

ဘာလဲ နာမ်ကာယ၊ နာမ်အပေါင်း။ ဖဿအစရှိသော စေတသိက်တွေကိုဘာခေါ်တယ်။ နာမ်အပေါင်း။ အဲဒီနာမ်အပေါင်းကိုကာယခေါ်တယ်။ ကာယက ဘာဟောတယ်၊ အပေါင်းအစု။ ဒီတော့ နာမနဲ့ကာယနဲ့ပေါင်းလိုက်တော့ နာမကာယ၊ အေး...နာမ်အပေါင်းအစု။ နာမ်အပေါင်းအစုကို ဗမာလိုခေါ်တော့ နာမ်ကိုယ်၊ နာမ်အပေါင်းအစုကို ဘာခေါ်တယ်၊ နာမ်ကိုယ်ခေါ်ပါသည်ဘုရား။ ဖဿ,ဝေဒနာအစရှိသော စေတသိက်တရားတွေကို နာမ်ကိုယ်ဟုတ်လား။ ရုပ် ၂၈-ပါးကို ရုပ်ကိုယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ မှန်ပါဘုရား။

အဋ္ဌဝီသ ရုပ်ကာယဟု နာမရူပ ဓမ္မအပြား ဤနှစ်ပါးလည်း ထင်ရှားစုံစွာ ပေါ်တုံလာ၍။

ဝိညာဏ်ကြောင့် နာမ်ရုပ်ပေါ်လာတာမပြဘူးလား။ အဲဒီတော့ ဝိညာဏ်ကြောင့် နာမ်နဲ့ရုပ်ဟာ ထင်ရှားစုံစွာ ပေါ်လာတယ်ဟုတ်လား။ အဲဒီအချက်ကလေးကနေပြီးတော့...

ထင်ရှားစေ့စုံ အဖုံဖုံလျှင် တည်တုံနာမ်ရုပ် ကိုယ်သမုတ်သား အထုတ်အထယ် ကြီးငယ်ကာယ ပေါ်ပြန်ကလည်း ဒွါရတွင်မည် ဖိတ်ဖိတ်လည်သည် အကြည်ခြောက်မျိုး ကိုယ်လုံးဖြိုး၏။

နာမ်ရုပ် နာမ်ကာယ ရုပ်ကာယ နာမ်ကိုယ် ရုပ်ကိုယ် သတ္တဝါကောင်ကလေးရယ်လို့ ပေါ်လာရင် ဒွါရခေါ်တဲ့ အကြည်ခြောက်မျိုးဟာ တစ်ကိုယ်လုံးဖြိုးတယ်၊ ဖြိုးတယ်ဆိုတာ ပေါရဏစကား။ တစ်ကိုယ်လုံးပြည့်နေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အေး...ပြည့်နေတာ။ အကြည်ခြောက်ပါး ကင်းလွတ်တဲ့နေရာမရှိဘူး။ ဒီလိုမဟုတ်လား။ မျက်စိအကြည် မျက်လုံးထဲမှာ နားအကြည်

နားထဲမှာ၊ နှာခေါင်းအကြည် နှာခေါင်းထဲမှာ၊ လျှာအကြည် လျှာထဲမှာ၊ ကိုယ်အကြည် ဆံပင်ဖျား၊ ခြေသည်းဖျား၊ လက်သည်းဖျားတွေချန်လှုပ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး အတွင်းရောအပြင်ရော ပျံ့နှံ့နေတယ်မဟုတ်လား။ မနောအကြည်က နှလုံးသွေး၊ ဒီတော့အကြည်ခြောက်ပါး၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှာလိုက်ရင် တစ်ကိုယ်လုံးအကြည်ခြောက်ပါးနဲ့ပြည့်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မဟုတ်လား။ ဒီအကြည်ခြောက်ပါးကိုဘာလို့ခေါ်တယ်။ ဒွါရလို့ခေါ်တယ်။ အဲ...“ဒွါရတွင်မည် အကြည်ခြောက်ပါး”၊ ဘာခေါ်တယ်၊ ဒွါရခေါ်ပါသည်ဘုရား။

ဒွါရတွင်မည် ဖိတ်ဖိတ်လည်သည် အကြည်ခြောက်မျိုး ကိုယ်လုံး ဖြိုး၏။

ဒီအကြည်ခြောက်ပါးဟာ တစ်ကိုယ်လုံးပြည့်နေတယ်။ အကြည်ဆို ပေမယ်လို့ မျက်စိနဲ့မြင်ရတဲ့အကြည်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ရေကြည်ထဲမှာမျက်နှာကြည့်တော့ မျက်နှာရိပ်မထင်ဘူးလား၊ ထင်ပါသည်ဘုရား။ ဒီရေကိုကြည့်တယ်လို့ ဘာလို့ခေါ်သလဲ။ မျက်နှာရိပ်ထင်လို့ခေါ်တာ၊ မှန်ထဲမှာကြည့်တော့ မှန်ထဲမှာအရိပ်မထင်ဘူးလား၊ ထင်ပါသည်ဘုရား။ ဒီမှန်ကိုဘာလို့ကြည့်တယ်လို့ ခေါ်သလဲ။ အရိပ်ထင်လို့ခေါ်တာ။ ဒီမျက်စိထဲမှာ ရူပါရုံအရိပ်ထင်တယ်၊ နားထဲမှာ သဒ္ဓါရုံအရိပ်၊ နှာခေါင်းထဲမှာ ဂန္ဓာရုံအရိပ်၊ လျှာပေါ်မှာ ရသာရုံအရိပ်၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖောဠုဗ္ဗရုံအရိပ်ဟုတ်လား။ သူ့အကြည်နဲ့သူ့ဆိုင်ရာအာရုံဟာ မထင်ဘူးလား။ အာရုံထင်စေတတ်တဲ့သတ္တိကြောင့် အကြည်ခေါ်တာ ဟုတ်ဘူးလား။

ရေအကြည် မှန်အကြည်တို့က အရိပ်ထင်စေသကဲ့သို့ စကျ၊သော တအစရှိသော ဒွါရရုပ်တွေက အဆင်း အသံ အနံ့ အရသာ အတွေ့ဆိုတဲ့ အာရုံတွေကိုထင်စေတယ်ဟုတ်လား။ အဲဒီလို အာရုံကိုထင်စေတတ်သောကြောင့် ဘာလဲ။ အကြည်ပါဘုရား။ ပကတိရေကြည် မှန်ကြည်သည် ဖိတ်ဖိတ်လည်တောက်နေတယ်လို့သာဆိုတာ။ မျက်စိဖြင့်မြင်စကောင်းတာမဟုတ်

ဘူး။ “ဒွါရတွင်မည် ဖိတ်ဖိတ်လည်သည် အကြည်ခြောက်မျိုး ကိုယ်လုံးဖြိုး ၏။” ဟုတ်လား။ နာမ်ရုပ်ကြောင့်အကြည်ခြောက်ပါးဖြစ်တယ်။ ဒီလိုဆိုချင်တာ ကိုး။ ရှေ့ဆက်ချင်တော့မှ အဲဒီအကြည်ခြောက်ပါး ဒွါရခြောက်ပါးဆိုတာ ဘာတွေများလဲလို့ သိရအောင် “အကြည်ခြောက်မျိုး ကိုယ်လုံးဖြိုးလျက် အရိုးစီစဉ်” အရိုးဆိုတာ ဘာလဲ။ အရိုးဆိုတာ ဓမ္မတာအတိုင်း သူ့အစီအစဉ် ဖြစ်တယ် ဟုတ်လား။ မျက်စိ နား နှာခေါင်း လျှာ ကိုယ် မနောဆိုတာ သူ့ အစီအစဉ်ဟာ ဘယ်သူလုပ်ပေးရသလဲ။ သူ့ဓမ္မတာအတိုင်း ဖြစ်တယ်မဟုတ် လား။ ဒါကို အရိုးခေါ်တယ်။

“အရိုးစီစဉ် အမြင်စက္ခု ကြားမှုသောတ ဃာနအနံ့ လျက်ရန်ဇီတ ကာယတွေ့ထိ အသိမနော” ဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒွါရခြောက်ပါးစုံမသွားဘူး လား။ ကိုင်း...ဆန်နဲ့ပဲ ရောပုံထားလိုက်စမ်း၊ ဆန်နဲ့ပဲ အတူတူရောမသွား ဘူးလား၊ ရောသွားပေမယ်လို့ လက္ခဏာချင်းမရောဘူး ဟုတ်ဘူးလား။ ဒီမှာ ဆန်တွေပဲတွေကို ရောပုံထားပေမယ်လို့ အတူတူဆိုနိုင်ပါ့မလား၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ။ သူ့လက္ခဏာနဲ့သူ ဆန်,က ဆန်လက္ခဏာ၊ ပဲ,က ပဲလက္ခဏာ၊ ဒီလို မဟုတ်လား။ ဒီမျက်လုံးထဲမှာ ကာယအကြည်နဲ့မျက်စိအကြည်ဟာ ရောနေ တာဘဲ။ ရောနေပေမယ်လို့ လက္ခဏာချင်းမရောဘူး။ ခုနက ဆန်နဲ့ပဲရော ထားသလို မဟုတ်လား။ ကာယအကြည်မရှိတဲ့နေရာကတော့ မရှိဘူး။

ဘောပသာဒ၊ လောဟိတ၊ ဇီဝသည်းခြေသုက်။
 တစ်ကိုယ်လုံးမှာ၊ ပျံ့နှံ့ပါ၊ ကျမ်းလာခေါ်သမုတ်။

ဣတ္ထိဘာဝရုပ် ပုံဘာဝရုပ်၊ ကာယအကြည်သွေး ဟုတ်လား။ သံနိ ဟိတသွေး၊ သံသရနသွေး၊ သံနိဟိတသွေးဆိုတာ နှလုံးသွေးခေါ်တယ်။ သံသရ နသွေးဆိုတာ တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့နေတာနော်။ အဲဒီ တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့နေတဲ့ သံသရနသွေး၊ ဘောပသာဒ လောဟိတ၊ ဇီဝ၊ ရုပ်ဇီဝိတိန္ဒြေ၊ တစ်ကိုယ်လုံး နှံ့နေတယ်နော်။ သည်းခြေက ဗဒ္ဒသည်းခြေ၊ အဗဒ္ဒသည်းခြေလို့နှစ်မျိုးရှိတယ်။

ဗဒ္ဒသည်းခြေကအိမ်ဖွဲ့နေတယ်၊ အဗဒ္ဒသည်းခြေက တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နေတယ်၊ အဗဒ္ဒသည်းခြေပျက်လို့ရှိရင် ကိုယ်တုန်တယ် ခေါင်းတုန်တယ် လက်တုန်တယ် ပွေးညှင်းတင်းတိတ်ပေါက်တယ်၊ ပြီးတော့ သုက်သွေးလည်းတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပျံ့နှံ့နေတာဘဲ။ “ဘောပသာဒ၊ လောဟိတ၊ ဇီဝသည်းခြေသုက်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာပျံ့နှံ့ပါ ကျမ်းလာခေါ်သမုတ်” ဒီတော့ ကာယအကြည်ဆိုတဲ့ အကြည်ခါတ်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံးမနှံ့ဘူးလား။ နှံ့ပါသည်ဘုရား။ နှံ့တော့ မျက်စိအကြည်နဲ့ရောမနေဘူးလား။ နားအကြည်နဲ့ကော၊ရောနေပါသည်ဘုရား။

အေး...ရောတယ်ဆိုရသော်လည်းဘဲ လက္ခဏာမတူကြလို့တခြားစီ။ ဒီလိုမဟုတ်လား။ ဒီတော့ “မရောမယှက် တလက်လက်လျှင် အမျက်စိန်ရည် လဲလဲကြည်သို့” စိန်ရည်ဆိုတာဘာလဲ။ စိန်ရည်ဆိုတာ စိန်မှာအရည်အရောင်မရှိဘူးလား။ အဲဒီ စိန်ဆိုတဲ့ကျောက်မှာရှိတဲ့အရောင်ကို အရည်ခေါ်တယ်။ “အမျက်စိန်ရည် လဲလဲကြည်သို့” ဒါလည်း ဥပမာတင်ပြောတာ။ စိန်ဆိုတဲ့ကျောက်မှာ အရည်အရောင်လဲလဲကြည်နေဘိသကဲ့သို့ စက္ခု သောတ ဃာန ဇီတ ကာယ မနဆိုတဲ့ အာယတနခြောက်ပါးမှာလည်းဘဲ လဲလဲကြည်နေသကဲ့သို့ ပြောရတယ်ဟုတ်လား။ တကယ်မျက်မြင်အားဖြင့် ကြည်သည်မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အာရုံဒွါရ ရုပ်ထိခိုက်နိုင်လောက်အောင် ကြည်တဲ့ သဘောကိုပြောတာ။ “အမျက်စိန်ရည် ခြောက်မည်အာရုံ အလုံးစုံလည်း ပုံသဏ္ဍာန်ရိပ် နိမိတ်အသွင် အကုန်ထင်၍” နော်။

ခြောက်မည်အာရုံဆိုတာဘာလဲ။ ရူပါရုံ သဒ္ဒါရုံ ဂန္ဓာရုံ ရသာရုံ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ “ခြောက်မည်အာရုံ အလုံးစုံလည်း ပုံသဏ္ဍာန်ရိပ် နိမိတ်အသွင် အကုန်ထင်၍” ဒီစကားလည်းနားမလည်ဘူး။ နာမ်ရိပ် ရုပ်ရိပ်ကယ်လို့ရှိတယ်၊ လူမှာ အမူအရာမရှိဘူးလား။ ပြုံးလိုက်တယ် မျက်နှာတည်ထားလိုက်တယ် တော်တော်ကြာရှင်လာတယ် တော်တော်ကြာ ညှိုးသွားတယ် ဟုတ်လား။ လက်လှုပ်တယ် ခြေလှုပ်တယ်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးတစ်ကောင်လုံး သတ္တဝါတစ်ကောင်မှာ အမူအရာတွေဟာ မရှိဘူးလား။ အဲဒီအမူအရာတွေက နာမ်ရိပ် နာမ်ကထွက်

တာ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ အမူအရာဟာ နာမ်ကထွက်တာ မဟုတ်လား။ ရုပ်ရိပ်က လုံးလုံး၊ပြားပြား၊ရှည်ရှည်၊လေးဒေါင် တစ်ကိုယ်လုံးမှာပုံသဏ္ဍာန်တွေ မရှိဘူးလား။ အဲဒီပုံသဏ္ဍာန်က ရုပ်ရိပ်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ အမူအရာက နာမ်ရိပ်။ အဲဒီ နာမ်ရိပ်၊ရုပ်ရိပ်ကို ခေါ်တာ။ “ခြောက်မည်အာရုံ အလုံးစုံလည်း ပုံသဏ္ဍာန်ရိပ် နိမိတ်အသွင် အကုန်ထင်၍” ဟုတ်လား။ နိမိတ်အသွင် အကုန်ထင်၍ ဒီရုပ်ရိပ် နာမ်ရိပ်အတိုင်း မျက်စိမှာလာထင်တာဘဲ။

မျက်စိမှာထင်လာတော့ ဘာဖြစ်တယ်၊ “ဤရှင် ဤလူ ဤမူနေလ ရူပသဏ္ဍာန်”ဟုတ်လား။ ဒါရှင် ဒါလူ သည်ရုပ်ပုံ ဟိုရုပ်ပုံ ဒါနေ ဒါလ ဒါနက္ခတ် ဒီလိုမထင်ဘူးလားလို့ ဘာလို့ထင်တယ်၊ ပုံသဏ္ဍာန်ရိပ်အတိုင်း ထင်ရတာ။ အေး...“ဤရှင် ဤလူ ဤမူနေလ ရူပသဏ္ဍာန်”နော်။ အသံအမျိုးမျိုး၊ အသံတွေလေ။ “နက်တိမ်စူးသား၊ ပြန့်မသာ၊ ခြောက်ဖြာအသံမျိုး” အသံတွေအမျိုးမျိုးမရှိဘူးလား၊ အေး...အသံအမျိုးမျိုး။ “အခိုးလှိုင်ပျံ့ ရနံ့ထိုထို” အမွှေးနံ့၊ အပုပ်နံ့၊ အခိုးဘဲမဟုတ်လား၊ အေး...အနံ့ “အခိုးလှိုင်ပျံ့ ရနံ့ထိုထို အချိုအချဉ်” ဘာလဲဒါ၊ အရသာ။ “ဤလျှင်အပူ ဤမူအအေး အတွေးအသိ ပြည့်စုံဘိ၍”ဟုတ်လား။

ကိုင်း...အဆင်းနဲ့မျက်စိနဲ့ဆုံမိတဲ့အခါ ဘာပြည့်စုံသလဲ။ မြင်မှုပြည့်စုံတယ်၊ မြင်မှုပြည့်စုံတော့ ငါမြင်သပေါ့ဟုတ်လား။ အသံနဲ့နား ကြားမိတော့ ဘာမှုပြည့်စုံသလဲ။ ကြားမှုပြည့်စုံတယ်၊ အနံ့နဲ့နှာခေါင်းနဲ့ဆုံမိတော့ နံ့မှုပြည့်စုံတယ်၊ လျှာနဲ့အရသာနဲ့ဆုံမိတော့ စားမှုပြည့်စုံတယ်၊ အတွေ့အထိနဲ့ဆုံမိတော့ တွေ့ထိမှုပြည့်စုံတယ်၊ စိတ်ကူးကြံစည်တွေးတောမှုနဲ့ဆုံမိတော့ အတွေးအသိပြည့်စုံတယ်၊ ငါ့မှာမြင်မှုရှိတယ်၊ ကြားမှုရှိတယ်၊ နံ့မှုရှိတယ်၊ စားမှုရှိတယ်၊ ထိမှုရှိတယ်၊ သိမှုရှိတယ်၊ ငါလည်းသူများလိုဘဲ ဘာထူးသေးသလဲ ဟုတ်လား။ ငါ့ထက်ဘယ်သူကများ ဘာ၊သာချင်သေးသလဲ။ ရန်ထောင်ရင်ပြောပါတယ်၊ ဘာထူးကြသေးသလဲ။

ဒီတော့ဒါတွေဟာ မာနတက်ဖို့မဟုတ်ဘူးလား...ဟင်။ “အတွေးအသိ ပြည့်စုံဘိ၍ ငါ၏ဤကိုယ် ငါမင်းပျိုဟု”ဒါ,ငါ့ကိုယ် ငါ,ဘယ်သူဘယ်ဝါ “အချို့အချဉ် အမြင်မှောက်မှား”ပါးစပ်ကပြောတော့လည်း ငါ့ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုယ် ငါ့သား ငါ့သမီး ငါ့မယား ဒီလိုမဟုတ်လား။ ဒီလိုပါးစပ်ကမဆိုဘူးလား။ ဆိုတဲ့အတိုင်းကော စိတ်ကမထင်ဘူးလား။ ထင်ပါသည်ဘုရား။ ဆိုတာလည်းအမှားဘဲ၊ ထင်တာလည်းအမှားဘဲ ဟုတ်လား။ အဲဒီလို ထင်တဲ့အတိုင်းမြင်နေကြတော့ ဒီအမြင်ဟာအမှားမဟုတ်ကြဘူးလား...ဟင်။ “အမြင်မှောက်မှား စိတ်နေကြားဖို့” ဒါတွေကို အမြင်မှောက်မှားပြီးတော့ စိတ်က တော်တော်ကြားနေတာ တယ်,ဟုတ်တယ် ထင်တာဘဲ။ ကိုယ်ကိုယ်ကို ဟုတ်လား။ ငါရှေ့တည့်တည့်ကကြည့်လို့ အကျည်းတန်ပေမဲ့ နောက်ကကြည့်တော့ ယဉ်စစအရှိသားဘဲ။ အေး...ကိုယ်ကိုယ်ထင်တာပြောတာ။ ဒို့ထင်လုံးကိုပြောတာ သူများတော့ မပြောတတ်ဘူး...ဟင်။

“အမြင်မှောက်မှား စိတ်နေကြားဖို့ တံခါးခြောက်သင်း ကိုယ်လုံးလင်းသည် ခြောက်စင်းခါတ်မှန် စွမ်းရည်တည်း”။ ဘာလဲခါတ်မှန်ဆိုတာ။ ခုတင်က အကြည်ခြောက်ပါးကိုပြောတာ ဟုတ်လား။ အကြည်ခြောက်ပါးဆိုတဲ့ အာယတနတရားဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ စိတ်ဝိညာဏ်ကြောင့်။ စိတ်ဝိညာဏ်ဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ကြောင့်။ ကုသိုလ်,အကုသိုလ် ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ အဝိဇ္ဇာကြောင့်။ အဝိဇ္ဇာသည် ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ အာသဝကြောင့်။ “အာသဝသမုဒယာ အဝိဇ္ဇာသမုဒယော” ဟုတ်လား။ ကာမာသဝ၊ ဘဝါသဝ၊ ဒိဋ္ဌာသဝ၊ အဝိဇ္ဇာသဝလို့ အာသဝေါတရားလေးပါးမရှိဘူးလား။ အဲဒီ အာသဝေါတရားလေးပါးကြောင့် အဝိဇ္ဇာဖြစ်တယ်၊ ဟုတ်လား။ ဒီ အာသဝေါတရားလေးပါးက ဘယ်သူ့ကြောင့် ဖြစ်တယ်၊ သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿကြောင့်ဖြစ်တယ်။

ဒေါမနဿ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း။ ဥပါယာသ အမယ်လေး...ဟဲ့နော် ပင်ပန်းလိုက်တာဆိုတဲ့ သက်ကြီးရှိုက်တင် ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်း ဟုတ်လား။

အဲဒီသောကပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿ ဥပါယာသဆိုတဲ့တရားတွေရှိနေရင် ကာမာသဝ ဘဝါသဝ ဒိဋ္ဌာသဝ အဝိဇ္ဇာသဝဆိုတဲ့ အာသဝေါတရားလေးပါး မရှိပေဘူးလား ဟုတ်လား။ အဲဒီ အာသဝေါတရားရှိနေရင် “အာသဝသမုဒယာ အဝိဇ္ဇာသမုဒယော”ဒီလိုမဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာကဘယ်သူကြောင့် အာသဝကြောင့်။ အာသဝကဘယ်သူကြောင့် သောကပရိဒေဝကြောင့်။ သောကပရိဒေဝက ဘယ်သူကြောင့် ဇရာမရဏကြောင့်။ ဇရာမရဏက ဘယ်သူကြောင့် ဇာတိကြောင့်။ ဇာတိကဘယ်သူကြောင့် ဘဝကြောင့်။ ကိုင်း... ဂျာအေးသူအမေရိုက် လည်မသွားဘူးလား။

အေး...“ကရွတ်ရှောက် ကင်းအနေလို၊ ယခင်းအခြေ ဆုံးတယ်မရှိ နိုင်ဘူး၊ သုံးနယ်တြိဝဋ် မြစ်သံသာ၊ ဆွဲနှစ်ပြန်တာ” ဆိုတဲ့သီချင်းဟာလေ ကရွတ်ရှောက်ကင်းအနေတဲ့။ ရေအိုးအောက်က ကရွတ်ပေါ်မှာလျှောက်နေတဲ့ကင်းဟာ ဘယ်တော့ဆုံးတယ်လို့ရှိမလဲ။ ဟုတ်လား။ ဘယ်တော့မှဆုံးတယ်မရှိဘူးနော်။ ကိလေသဝဋ် ကမ္မဝဋ် ဝိပါကဝဋ်ဟုတ်ဘူးလား။ ဆိုခဲ့တဲ့ အထဲမှာ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့တရားက ကိလေသာ၊ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ဆိုတဲ့ သင်္ခါရက ကံ၊ အဝိဇ္ဇာက,ဘာ ကိလေသာ။ ကုသိုလ်,အကုသိုလ်က ကံ။ ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတနက ဝိပါကံ။ ကိလေသဝဋ် ကမ္မဝဋ် ဝိပါကဝဋ် ဝဋ်သုံးပါး မဟုတ်လား။

ဒီတော့ “အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရ”၊ အဝိဇ္ဇာကြောင့် ကုသိုလ်,အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်၊ အဝိဇ္ဇာကြောင့်ချည်းဖြစ်ပါသလား။ ဟုတ်လား။ မသိမိုက်မဲ မှုအဝိဇ္ဇာရှိရင် နှစ်သက်မှုတဏှာ ရှိတာပေါ့။ နှစ်သက်မှုတဏှာရှိရင် စွဲလန်းမှု ဥပါဒါန်လည်းရှိတာပေါ့။ ခေါင်သူကြီးကောက်ပြောလိုက်တာ။ မင်းတို့ သန္တာန်မှာ မသိမိုက်မဲမှု အဝိဇ္ဇာရှိမနေကြဘူးလား၊ ရှိပါသည်ဘုရား။ နှစ်သက်မှုတဏှာကော ရှိပါသည်ဘုရား။ ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဒီလိုဆိုတဲ့နေရာမှာ အဝိဇ္ဇာကလည်း ကိလေသာ၊ တဏှာကလည်း ကိလေသာ၊ ဥပါဒါန်ကလည်း ကိလေသာ။ အေး...ကိလေသဝဋ် ကုန်အောင်ဆိုရမယ် ဟုတ်လား။

သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရဟူသော ကုသိုလ်၊အကုသိုလ်၊ ဘဝခေါ်တဲ့ ကုသိုလ် အကုသိုလ်တို့သည် ဟော...ကမ္မဘဝဟုတ်လား။ သင်္ခါရအရက သင်္ခါရနှင့် ဘဝနှစ်မျိုးရတယ်။ “သင်္ခါရာ ပုရစေတနာ၊ ဘဝေါတု မုဉ္ဇသတ္တမာ” နော်။ ကုသိုလ်လုပ်လုပ် အကုသိုလ်လုပ်လုပ် ပုဗ္ဗစေတနာကိုသင်္ခါရခေါ်တယ်။ လုပ် တုန်းလုပ်ဆဲ မုဉ္ဇစေတနာကို ဘဝခေါ်တယ်။ ဒီတော့ သင်္ခါရနဲ့ဘဝဟာ ခွဲ ရပါ့မလား။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန်ရှိနေရင် သင်္ခါရနဲ့ဘဝက ဖြစ်ကြတော့ မှာဘဲ။ ဒါကြောင့် သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရခေါ်တဲ့ ကုသိုလ်၊အကုသိုလ်။ ဘဝခေါ် တဲ့ ကုသိုလ်၊အကုသိုလ်တို့သည် စုံမသွားဘူးလား။

ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝအကြောင်းငါးပါး ဖြစ်မသွားဘူးလားနော်။ အဲဒီအကြောင်းငါးပါးဟာ မင်းတို့သန္တာန်မှာမရှိဘူး လား။ ခုမင်းတို့မှာ မသိမိုက်မဲမှုအဝိဇ္ဇာမရှိဘူးလား။ ဖြစ်နေတာကိုမပြောဘူး။ ရှိနေတာကိုပြောတာ ဟုတ်လား။ ဖြစ်တဲ့အခါလည်းဖြစ်မှာပေါ့။ မဖြစ်တဲ့အ ခါလည်းရှိနေမယ်၊ နှစ်သက်မှုတဏှာကော၊ ရှိနေပါသည်ဘုရား။ အဝိဇ္ဇာဖြစ် တယ်၊ တဏှာဖြစ်တယ်၊ ဥပါဒါန်ဖြစ်တယ်၊ မထင်ရှားဘူးလား။ ထင်ရှားပါ သည်ဘုရား။ မဖြစ်ဘဲရှိနေတာ ဘယ်ကလာခဲ့သလဲ။ ဟို...အနုမတဂ္ဂ ဘဝ သံသရာက လာခဲ့တာ။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန်ဆိုတဲ့ ကိလေသာတွေဟာ ဖြစ်ပြီးပေမယ်လို့ မဂ်ဖြင့်မပယ်ရသေးသမျှကာလပတ်လုံး ဒီသတ္တဝါသန္တာန် မှာ ကိန်းနေတယ်။ ဘယ်တော့မှမပျောက်ဘူး။ ဒီလိုမှတ်ထားကြ။ ဒီတော့ အချင်းခပ်သိမ်း အဝိဇ္ဇာရှိတယ်၊ အချင်းခပ်သိမ်း တဏှာရှိတယ်၊ အချင်းခပ် သိမ်း ဥပါဒါန်ရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ရှိသလဲမေးတော့ မဂ်နဲ့မပယ်ရသေးလို့ မဟုတ်လား။

ဒီတော့ မင်းတို့သန္တာန်မှာ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန်ဆိုတဲ့တရားများ ဟာ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် တည်ကျန်ရစ်တာပြောတာနော်။ ကုသိုလ်ကံ၊အကုသိုလ် ကံဆိုတဲ့ သဘောကတစ်မျိုးကွ ဟုတ်လား။ အကျိုးပေးပြီးရင်လည်းပျောက် တယ်၊ အကျိုးပေးမပြီးရင်လည်း ဒီကံကမပျောက်ဘူး ဟုတ်လား။ မကောင်း

တဲ့အကုသိုလ်ဟာ မကောင်းကျိုးပေးပြီးပျောက်ရော။ ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်ကံ
 ဟာ ကောင်းကျိုးပေးပြီးပျောက်ရော။ **ဆိုင်ရာအကျိုးကို မပေးရသေးတဲ့ကံ
 ဟာ ဘယ်တော့မှမပျောက်ဘူး။** သူလည်းမဂ်ကျမှပျောက်တယ်၊ ကိလေသာ
 နဲ့ဘာနဲ့တူတယ်၊ အိုးနဲ့တူတယ်၊ ကံကဘာနဲ့တူတယ်၊ ရေနဲ့တူတယ်ဟုတ်လား။
 အေး...အိုးထဲမှာရေထည့်ထားသလိုဘဲ ကိလေသာရှိရင် ကံ,က ရှိနေမှာဘဲ။
 ဟုတ်ဘူးလား။

ဒီတော့ ဟိုကစာက ကိလေသာကိုပယ်ဖို့သာ ပြောတယ်၊ ကံပယ်ဖို့
 မပြောဘူး။ ဘာလို့မပြောသလဲ။ အိုးကွဲရင်ရေတွဲလဲကျန်မနေတော့ဘူး။ ဒါ
 ကြောင့် ကိလေသာပယ်ဖို့သာပြောတယ်၊ ကံပယ်ဖို့မပြောဘူး။ သို့ပေမယ့်
 လို့ ကိလေသာပယ်လိုက်ရင် ကံနေနိုင်အုံးမလား။ မနေနိုင်ပါဘူးဘုရား။ အေး
 မနေနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကံဟာမဂ်ပယ်တဲ့အခါကျမှ မဂ်ဥပါဒ်လိုလည်းပြတ်
 တယ်၊ သူဆိုင်ရာအကျိုးပေးပြီးတော့လည်း ပြတ်တယ်၊ အေး...ကံပြတ်ပုံက
 ဒီနှစ်နည်းဘဲ။ ကိလေသာပြတ်ပုံကတော့ မဂ်ပယ်မှဘဲပြတ်တယ်။

ဒီတော့ မင်းတို့သန္တာန်မှာ ခုဘာတွေရှိနေတယ်၊ အဝိဇ္ဇာရှိတယ်။
 တဏှာရှိတယ်။ ဥပါဒါန်ရှိတယ် ဒါကကိလေသာ။ သင်္ခါရရှိတယ်၊ ဘဝရှိတယ်၊
 ဒါက ကံ။ ဒီတော့ ကိလေသာသုံးပါး။ ကံနှစ်ပါး။ ဒီငါးပါးမရှိဘူးလား။ အဲ
 ဒီငါးပါးဟာ ဖြစ်နေတာကိုမပြောဘူး။ ရှိနေတာကိုပြောတာ။

ဒီတော့ ဒီငါးပါးရှိနေသရွေ့ကာလပတ်လုံး နောင်တစ်ဘဝဆက်ပြီး
 မဖြစ်ပေဘူးလား။ ဒီငါးပါးရှိနေရင် ဖြစ်ရမှာဘဲ ဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒါဘာ
 ခေါ်တယ်၊ အကြောင်း။ ယခုဘဝမှာရှိနေတဲ့အကြောင်းငါးပါးကြောင့် နောင်
 ဘဝဆက်ပြီးတော့ဖြစ်ရမယ်။ ဒါ အပရန္တဘဝစက်ခေါ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။
 နောက်ဘဝနဲ့ဆက်ထားလို့။ အပရန္တဘဝစက်နော်။ ယခုရှိနေတဲ့ ဝိညာဏ်
 နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာ အဲဒါကအကျိုးတရား။

ခု မင်းတို့သန္တာန်မှာ စိတ်မရှိဘူးလား။ နာမ်ရုပ်မရှိဘူးလား၊ သဠာ
 ယတနမရှိဘူးလား၊ သဠာယတနရှိတော့ အာရုံနဲ့မတွေ့ဘူးလား၊ တွေ့ပါသည်
 ဘုရား။ အဲဒါ ဖဿ။ ဖဿနဲ့တွေ့လိုက်တော့ ဝေဒနာက မခံစားဘူးလား၊
 အဲဒီဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာဆိုတဲ့အကျိုးငါးပါး။ အဲ
 ဒီအကျိုးငါးပါးက ဟိုး...ရှေးအတိတ်ဘဝက အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ
 ကမ္မဘဝဆိုတဲ့အကြောင်းငါးပါးလေ။ ယခုဖြစ်နေတဲ့အကျိုးငါးပါးက ရှေးအ
 တိတ်အကြောင်းနဲ့ဆက်လို့ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်လို့ခေါ်တယ်။ ယခုရှိနေတဲ့အကြောင်း
 ငါးပါးက နောင်ဘဝနဲ့ဆက်ခြင်းကြောင့် အပရန္တဘဝစက်။ သတ္တဝါသန္တာန်
 မှာ အချင်းခပ်သိမ်းရှိနေတယ်။ မရှိဘူးလား။ ရှိနေပါသည်ဘုရား။

ဒီတော့ အပရန္တဘဝစက်က နောက်ဘဝနဲ့ဆက်မယ် ဟုတ်လား။
 ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်က ရှေးဘဝနဲ့ဆက်မယ်၊ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာ
 ယတန ဖဿ ဝေဒနာဆိုတဲ့ အကျိုးတရားကိုဖြစ်စေတဲ့ ကိလေသာ၊ကံဟာ
 ဒီအကျိုးတရားတွေပေါ်ပြီးရင် ကံ၊ကပျောက်တယ်၊ ကိလေသာကမပျောက်
 ဘူး။ ကိန်းကျန်ရစ်တယ်၊ အကျိုးမပေးရသေးတဲ့ ဟိုး...ဘဝကပါလာတဲ့ ကိ
 လေသာနဲ့ကံ၊က အကျိုးမပေးရသေးရင် သတ္တဝါသန္တာန်မှာရှိနေတာဘဲ ဟုတ်
 လား။

ဒါကြောင့် ဟိုး...ရှေးရှေးဘဝကပါလာတဲ့ ကိလေသာကိုပင် ဖြစ်
 သော်လည်း ယခုပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာမှာရှိနေခြင်းကြောင့် သူ့ကိုပစ္စုပ္ပန်အကြောင်း
 ခေါ်တယ်၊ ယခုဘဝဖြစ်မှ ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ရှေးရှေးကပါလာ
 တဲ့ ကိလေသာ၊ကံကိုလည်းဘဲ ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းဘဲခေါ်တယ် ဟုတ်လား။
 အဲဒီပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းကြောင့် နောင်အနာဂတ်အကျိုးတစ်ဆက်၊ သည်လို
 မဟုတ်လား။ နောင်အနာဂတ်အကျိုးဆက်ဖို့ အရေးကြီးတယ် ဟုတ်လား။
 အပါယ်လေးပါးမကျတော့ဘူးဆိုရင် အပါယ်လေးပါးမှာ ရုပ်နာမ်မဖြစ်နိုင်
 တော့ဘူး။ အပါယ်လေးပါးမှာ ရုပ်နာမ်ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်သလဲ၊ အပါယ်လေး
 ပါးမှာ ဖြစ်စေတတ်တဲ့ ကိလေသာကုန်သွားလို့။ ဒီလိုမဟုတ်လား။

အပါယ်လေးပါးကိုကျစေတတ်တဲ့ ကိလေသာနဲ့ကံကုန်အောင် ဘာကိုလုပ်ရမလဲ။ **ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာဆိုတဲ့အကျိုးတရားငါးပါးထဲက တစ်ပါးပါးကိုစူးစိုက်ပါ။** ဘယ်လိုစိုက်ရမလဲ။ **သိ-သိ-သိနဲ့စိုက်ပါ။** ဟုတ်လား။ အဲဒီလိုစိုက်ရမယ်နော်။ သိ-သိ-သိနဲ့စိုက်လို့မရဘူးဆိုရင် အာနာပါနသမာဓိပျော့တယ်၊ ပြန်ရှုဟုတ်လား။ အေး...အာနာပါနရှုလို့မကောင်းဘူး၊ မကောင်းရင်ထ၊လမ်းလျှောက်၊ ဟုတ်လား။ ဒါဒို့လုပ်ထုံး။ လမ်းလျှောက်လိုက် ရှုလိုက်ဟုတ်လား။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဖြစ်သမျှစိုက်လိုက်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အတွင်းရောအပြင်ရော ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဒီငါးပါးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမရှိဘူးဟုတ်ဘူးလား။

ဒီတော့ ဘာမှပြောမနေနဲ့။ မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးဟောသလို ဟေ့ အစပ်ဖွဲ့တတ်ချင်ဖွဲ့တတ် မဖွဲ့တတ်ချင်နေကွ။ နွားသာ လယ်ထဲကမတက်အောင်ထွန်တဲ့။ လယ်ထဲကနွားမတက်ရင် ဒီထွန်ရေးဟာ ကြာတော့ညက်ရမယ်။ ဒီလိုမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဝိညာဏ်သော နာမ်ရုပ်သော ဖဿသော ဝေဒနာသော တဏှာသော သိချင်သိ မသိချင်နေ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာသာစိတ်ထား ဟုတ်ဘူးလား။ အေး...“လယ်ထဲကနွား မတက်စေနဲ့တဲ့။ အစပ်မဖွဲ့တတ်ချင်နေတဲ့။ လယ်သာထွန်တဲ့” ဒီလိုမဟုတ်လားလို့။

ဒီတော့ ဝိညာဏ်တွေ နာမ်ရုပ်တွေသိနေဖို့ လိုသေးသလား။ မလိုတော့ပါဘုရား။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ စိတ်စိုက်ဖို့ဘဲလိုပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ စိတ်စိုက်လို့မရဘူး၊ မရရင် အာနာပါနရှုဟုတ်လား။ အာနာပါနရှုလို့မကောင်းဘူး ထ၊စကြံလျှောက်။ စကြံလျှောက်ခြင်းသည် အာနာပါနရှုကောင်းဖို့။ အာနာပါနလုပ်ခြင်းသည် ဝေဒနာစိုက်ကောင်းဖို့ ဟုတ်လား။ ဒီတော့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဖြစ်မှုတစ်ခုခုကိုစိုက်ကောင်းလို့ရှိရင် ဝိညာဏ်သော်၎င်း၊ နာမ်ရုပ်သော်၎င်း၊ သဠာယတနသော်၎င်း၊ ဖဿသော်၎င်း၊ ဝေဒနာသော်၎င်း၊ တစ်ခုခုသိမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အဲဒီ ဝိပါကဝဋ်အကျိုးတရားကို ပရိညာဆိုက်အောင်

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိလိုက်ရင် ယခု မိမိသန္တာန်မှာရှိနေတဲ့ နောင်အနာဂတ်ဘဝနဲ့ ဆက်မဲ့အကြောင်းဟာ လုံးလုံးမပြတ်ဘူးဆိုတောင် ပဲ့သွားပါတယ်။

ဤသို့ကြားနာရသော ဓမ္မသဝနကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့ကြောင့် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်မြတ်ကို လျင်မြန်စွာရရ၊ရောက်ရပါလို့၏ဟု...ဆု တောင်းကြကုန်။

သာဓု-သာဓု-သာဓုပါဘုရား။

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ကိုယ်ကောင်ကာယ အဇ္ဇတ္တ၌ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ သဘာဝကို
နေ့ညမလပ် ထပ်ထပ်ဖန်ခါ သိနိုင်ပါက
မကြာခဏ သီလသန့်ရှင်း အပြစ်ကင်း လက်ငင်းချမ်းသာမည်။
လက်ငင်းချမ်းသာရသောခါ မက္ခာသတိ မြဲတော့သည်။
သတိအမြဲ ကိုယ်မှာစွဲက ရခဲစွာလှ နှစ်ဝရုပ်နာမ် အမြင်ဉာဏ်
အမှန်သိတော့သည်။
ရုပ်နာမ်ကိုမြင် ဒိဋ္ဌိစင် လမ်းစဉ်မှန်တော့သည်။
ရုပ်နာမ်မသိ ဉာဏ်မရှိဘဲ ဒိဋ္ဌိတန်းလန်း
ဆင်ကန်းတောတိုး သဘောမျိုး ဟုတ်နိုးထင်တတ်သည်။
ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် လမ်းစဉ်မစောင်း လုပ်ထုံးကောင်းကို
ရကြောင်းရရန် ကျင့်လမ်းမှန် ကေနိဋ္ဌာသင့်သည်။
သီလ၊စိတ္တ နှစ်ဝဝိသုဒ္ဓိ ကိုယ်ဝယ်ရှိအောင် သတိဆောင်လျက်
မပျက်နေ့ည အားထုတ်က မုချလွန်ချမ်းသာ။

(ဝေဠုဝတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး)

၁၃၃၂-ခု၊ တော်သလင်းလကွယ်နေ့တွင်
မြောင်းမြမြို့ ဝေဠုဝတီကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်၌
ကျေးဇူးရှင် ဝေဠုဝတီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
တပည့်အပေါင်းတို့အား ဟောကြားဆုံးမတော်မူအပ်သော

**ဥပပတ္တိဘဝ ပြတ်ပုံနှင့်ဆက်ပုံ
ပစ္စုပ္ပန်ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတော်**

“ဝိညာဏပစ္စယာ နာမရူပံ+နာမရူပပစ္စယာ သဠာယတနံ။
သဠာယတနပစ္စယာ ဖဿော+ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ။”

ဝိညာဏပစ္စယာ၊ ဝိညာဏ်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ နာမရူပံ၊
ဇာတိ ဇရာ၊မရဏနှင့်တကွသော နာမ်ရုပ်သည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ထင်ရှားမကွာဖြစ်
ပေါ်လာ၏။

နာမရူပပစ္စယာ၊ နာမ်ရုပ်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ သဠာယ
တနံ၊ ဇာတိ ဇရာ၊မရဏနှင့်တကွသော သဠာယတနသည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ထင်ရှား
မကွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သဠာယတနပစ္စယာ၊ သဠာယတနဟူသောအကြောင်းကြောင့်။
ဖဿော၊ ဇာတိ ဇရာ၊မရဏနှင့်တကွသော ဖဿသည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ထင်ရှား
မကွာဖြစ်ပေါ်၏။

ဖဿပစ္စယာ၊ ဖဿဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ဝေဒနာ၊ ဇာတိ
ဇရာ၊မရဏနှင့်တကွသော ဝေဒနာသည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ထင်ရှားမကွာ ဖြစ်ပေါ်
လာ၏။

အဲဒါ ပစ္စုပ္ပန်ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အကျိုးတရားငါးပါးခေါ်တယ်။ ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဘယ်နှစ်ပါးလဲ။ ငါးပါး။ ဆိုစမ်း။ ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာ။ အဲဒီငါးပါးဖြစ်ရာမှာ ဇာတိ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း။ ဇရာ အိုခြင်း။ မရဏ သေခြင်း။ အဲဒီတရားသုံးပါးနှင့် တွဲတွဲပြီးတော့ ဖြစ်တယ်။

ဝိညာဏ်ဆိုရင်လည်း ဇာတိ ဇရာ,မရဏနှင့်တကွ၊ နာမ်ရုပ်ဆိုရင် လည်း ဇာတိ ဇရာ,မရဏနှင့်တကွ၊ သဠာယတနဆိုရင်လည်း ဇာတိ ဇရာ မရဏနှင့်တကွ၊ ဖဿဆိုရင်လည်း ဇာတိ ဇရာ,မရဏနှင့်တကွ၊ ဝေဒနာ ဆိုရင်လည်း ဇာတိ ဇရာ,မရဏနှင့်တကွ၊ အဲဒီအကျိုးတရားမှန်ကန် ဇာတိ ဇရာ,မရဏနှင့် ကင်းတဲ့တရားရယ်လို့ မရှိဘူးတဲ့။ ဇာတိနှင့်တကွဖြစ်တယ်၊ ဇရာနှင့်တကွဖြစ်တယ်၊ မရဏနှင့်တကွဖြစ်တယ်၊ ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယ တန ဖဿ ဝေဒနာလို့ဆိုလိုက်ရင် ဇာတိ,ဇရာ,မရဏ သုံးပါးပါစမြဲ။

ဒါကြောင့် ဇာတိလည်းအင်္ဂါတစ်ပါး၊ ဇရာ,မရဏလည်း အင်္ဂါတစ် ပါးလို့ ဒီငါးပါးထဲမှာ အင်္ဂါနှစ်ပါးထည့်ပြီးတော့ ရေတွက်ထားတယ်။ ပစ္စုပ္ပန် အကျိုးတရားအင်္ဂါ ဘယ်နှစ်ပါး။ ခုနစ်ပါးပါဘုရား။ အေး...ဝိညာဏ် တစ်ပါး၊ နာမ်ရုပ်တစ်ပါး၊ သဠာယတနတစ်ပါး၊ ဖဿတစ်ပါး၊ ဝေဒနာတစ်ပါး၊ ဇာတိ တစ်ပါး၊ ဇရာ,မရဏတစ်ပါး။ ပေါင်း ခုနစ်ပါး။ အဲဒါ ဘာ,ခုနစ်ပါးလဲ။ ယခု ပစ္စုပ္ပန် မိမိကိုယ်မှာဖြစ်နေတဲ့ခုနစ်ပါးတဲ့။ ယခုပစ္စုပ္ပန် မိမိကိုယ်မှာအဲဒီခုနစ် ပါးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကို ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်ခေါ်တယ်တဲ့။ ဒီခုနစ်ပါးကို ဘာခေါ် တယ်။ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။ ပုဗ္ဗန္တ၊ ပုဗ္ဗက ရှေ့။ အန္တက အစွန်း။ ရှေ့အစွန်းဖြစ်တဲ့ အတိတ်ဘဝနှင့်ဆက်သောကြောင့် ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်။

ယခု ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဇာတိ ဇရာ မရဏဆိုတဲ့ ဒီတရားခုနစ်ပါးဖြစ်နေတာဟာ ရှေးအတိတ်က ကိလေသာနှင့် ကံကြောင့်ဖြစ်တာတဲ့။ ယခု ခုနစ်ပါးဖြစ်နေတာဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်တာ။

ရှေးအတိတ်က ကိလေသာ,ကံကြောင့်ဖြစ်တာပါဘုရား။ အေး...ရှေးအတိတ်က ကိလေသာ,ကံကြောင့် ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့ကိုဘာစက်ခေါ်တယ်။ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။ အေး...ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်ဆိုတာ ယခုလက်ရှိခန္ဓာတဲ။

တရားလိုချင်တဲ့ယောဂီဟာ ယခုလက်ရှိခန္ဓာ ဝိပဿနာဘူမိဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဇာတိ ဇရာ,မရဏဆိုတဲ့ ခုနစ်ပါးထဲက တစ်ပါးပါးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိအောင် လုပ်ရမယ်...တဲ။ “**ဧကောဓမ္မော**”ဆိုတဲ့အတိုင်း တစ်ပါးသိရင် အကုန်လုံးသိတယ်။ အကုန်လုံးလျှောက် လုပ်နေစရာမလိုဘူး။ ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဇာတိ ဇရာ,မရဏဘယ်နှစ်ပါး။ ခုနစ်ပါးပါဘုရား။ အဲဒီခုနစ်ပါးဟာ ဘာစက်။ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်ပါဘုရား။

အေး...ရှေးအတိတ်က ကိလေသာ,ကံအရင်းခံ၍ ရှေးအတိတ်ဘဝနဲ့ဆက်သောကြောင့် ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်။ **တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ အဲဒီပုဗ္ဗန္တဘဝစက်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဇာတိ ဇရာ,မရဏ အဲဒါတွေကို မသိ,သိအောင်လုပ်ရတာတဲ။** ဒါတွေကို မသိ,သိအောင်လုပ်ရတာဆိုတော့ အကုန်လုံးသိအောင်လုပ်ရမှာလား။ မဟုတ်ပါဘူး။ **ပေါ်လွင်ထင်ရှားရာ တစ်ခုခုကို သိအောင်လုပ်ရမှာ။ ပေါ်လွင်ထင်ရှားရာ တစ်ခုခုကို ဘာနဲ့လုပ်ရမယ်။ သတိနဲ့လုပ်ရပါမယ်ဘုရား။** အေး...သမာဓိစခန်း၊ ဉာဏ်စခန်းမရောက်ခင် **သတိနဲ့ဘဲလုပ်။** အဲဒီ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်က သိအောင်အားထုတ်ရမဲ့တရား။ သိရမဲ့တရားတဲ။ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက် ဘာလုပ်ရမဲ့တရားလဲ။ သိရမဲ့တရားပါဘုရား။ အဲဒီ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်ကိုသိအောင်အားထုတ်လို့ သိတဲ့အခါကျတော့မှ အပရန္တဘဝစက်က အလိုလိုပြတ်သွားမယ်...တဲ။

အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝ ဥပပတ္တိဘဝလို့ နောက်အပရန္တဘဝစက်က ငါးပါး။ ဟိုကျတော့လည်း အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန်

သင်္ခါရ ကမ္မဘဝ ဥပပတ္တိဘဝ“ကမ္မဘဝ ဥပပတ္တိဘဝ”အမည်နှစ်ပါးရပေတယ် လို့ အင်္ဂါကျတော့တစ်ပါးထဲယူရတယ်။ ဒါအပရန္တဘဝစက်ခေါ်တယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့ အပရန္တဘဝစက်ခေါ်သလဲ။ နောက်ဘဝသွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေတဲ့ စက်။ အပရန္တဘဝစက်က ဘာလုပ်နေတယ်၊ နောက်ဘဝသွားဖို့ ခြေလှမ်း ပြင်နေတယ်၊ အေး...နောက်ဘဝသွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေတဲ့ စက်ဖြစ်သော ကြောင့် နောက်ဘဝသွားချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီ အပရန္တဘဝစက်ကို ပြတ် အောင် ဖြတ်ရမယ်။

အပရန္တဘဝစက်ကိုပြတ်အောင်ဖြတ်တော့ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်ကိုသိမှသာ လျှင် အပရန္တဘဝစက်ကပြတ်တယ်၊ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်ကိုမသိဘဲနဲ့ အပရန္တဘဝ စက်က မပြတ်ဘူး။ ဒီတော့ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်မှာ အင်္ဂါဘယ်နှစ်ပါး ရခဲ့သလဲ။ ခုနစ်ပါးပါ ဘုရား။ အဲဒီအပရန္တဘဝစက်မှာ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝ ဥပပတ္တိဘဝလို့ငါးပါး။ အဝိဇ္ဇာက အင်္ဂါတစ်ပါး၊ တဏှာက အင်္ဂါတစ် ပါး၊ ဥပါဒါန်က အင်္ဂါတစ်ပါး၊ သင်္ခါရက အင်္ဂါတစ်ပါး၊ ကမ္မဘဝ ဥပပတ္တိဘဝ က အင်္ဂါတစ်ပါး၊ ဒီတော့ အပရန္တဘဝစက်မှာ အင်္ဂါဘယ်နှစ်ပါးလဲ။ ငါးပါး။ အေး...အဲဒီငါးပါး အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝ ဥပပတ္တိဘဝ ဆိုတဲ့ အပရန္တဘဝစက်ဟာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့အကျိုး တွဲနေတယ်။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝဆိုတဲ့ အကြောင်းငါးပါးမှာ ဥပပတ္တိဘဝ ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားက တွဲဖက်ပါနေတယ်။ အကြောင်းလည်း ယခုပစ္စုပ္ပန် ဘဲ။ အကျိုးလည်း ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဲ။

ပစ္စုပ္ပန်ဆိုတာက ခဏပစ္စုပ္ပန်၊ သန္တတိပစ္စုပ္ပန်၊ အဒ္ဓါပစ္စုပ္ပန်လို့... ပစ္စုပ္ပန် ဘယ်နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ (၃)မျိုးရှိပါတယ်ဘုရား။

(၁) ခဏပစ္စုပ္ပန်က ခုဖြစ်ခုပျက်တယ်၊ ခဏပစ္စုပ္ပန်ဆိုတာ ဘယ်လို၊ ခုဖြစ် ခုပျက်ပါတယ်ဘုရား။

(၂) သန္တတိပစ္စုပ္ပန်ဆိုတာက တသုတ်တသုတ်ဖြစ် တသုတ်တသုတ်

ပျက် စကားတစ်ခွန်း တသုတ်ဖြစ်လိုက်တယ်၊ ပျက်သွားပြီ။ လက်တစ်ရမ်း တသုတ်ဖြစ်လိုက်တယ်၊ ပျက်သွားပြီ။ ခြေတစ်လှမ်းတသုတ်ဖြစ်လိုက်တယ်၊ ပျက်သွားပြီ။ အဲဒီလို တသုတ်သုတ်ဖြစ်တာက ဘာပစ္စုပ္ပန်လဲ။ သန္တတိပစ္စုပ္ပန် ပါဘုရား။ အေး...သန္တတိပစ္စုပ္ပန်တဲ့။

(၃) အဒ္ဓါပစ္စုပ္ပန်ဆိုတာက ပဋိသန္ဓေနေသည်ကစ၍ သေသည့်တိုင် အောင် တစ်ဘဝလုံးကို အဒ္ဓါပစ္စုပ္ပန်ခေါ်တယ်၊ ပဋိသန္ဓေနေသည်ကစ၍ သေသည့်တိုင်အောင် တစ်ဘဝလုံးကို ဘာခေါ်တယ်၊ အဒ္ဓါပစ္စုပ္ပန် ပါဘုရား။

အေး...ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်က အဒ္ဓါပစ္စုပ္ပန်နှင့်ယူရသည်ဖြစ်သောကြောင့် အဝိဇ္ဇာဆိုတာ ဟိုကမ္မာများစွာ ဘဝများစွာကတဲကမသိခဲ့ကြတဲ့ အဝိဇ္ဇာတွေ ယခုဘဝကျအောင် ပါမလာကြဘူးလား။ ဘဝများစွာ ကမ္မာများစွာကပါလာ တဲ့ အဝိဇ္ဇာတွေ ယခုဘဝမှာ မရှိကြဘူးလား။ ရှိပါတယ်ဘုရား။ အဲဒါ သူ့ကို ပစ္စုပ္ပန်ခေါ်ရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘဝနဲ့ပိုင်းခြားလျှင် ယခုဘဝမှာရှိနေ သောကြောင့် ဘဝများစွာ ကမ္မာများစွာကပါလာတဲ့အဝိဇ္ဇာတွေ ယခုဘဝမှာ ပျောက်သွားပြီလို့ဆိုမလား၊ ရှိနေတယ်လို့ဆိုမလား။ ရှိနေပါတယ်ဘုရား။

အေး...ယခုဘဝမှာရှိနေခြင်းကြောင့် ဘယ်အတိတ်ဘဝကဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဝိဇ္ဇာဘဲဖြစ်ဖြစ် ယခုလက်ရှိခန္ဓာမှာရှိနေရင် ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းတဲ့။ တဏှာ ကလည်းထိုနည်းတူစွာဘဲတဲ့။ ဘယ်ဘဝကဘဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဘယ်ကမ္မာကဘဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ယခုလက်ရှိခန္ဓာမှာ တဏှာသည် အနုသယအနေနဲ့ကိန်းပြီးတော့ ရှိမနေဘူးလား။ ရှိနေပါတယ်ဘုရား။ ဟိုး...ရှေးအတိတ် အတိတ်ကပါလာ တဲ့တဏှာလည်းဘဲ ယခုလက်ရှိခန္ဓာမှာရှိနေခြင်းကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်ဥပါဒါန်ဆို တာလည်း တရားကိုယ်အားဖြင့် လောဘနဲ့ဒိဋ္ဌိ။ ဥပါဒါန်က တရားကိုယ်အား ဖြင့် ဘာလဲ။ လောဘနဲ့ဒိဋ္ဌိပါဘုရား။ အေး...တရားကိုယ်အားဖြင့် လောဘ နဲ့ဒိဋ္ဌိ။ လောဘနဲ့ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ဥပါဒါန်ကလည်း ဟိုဘဝများစွာ ကမ္မာများစွာက ဖြစ်ခဲ့ပေမယ်လို့ ယခုလက်ရှိခန္ဓာတိုင်အောင် လိုက်မလာဘူးလား။ လိုက်

လာပါတယ်ဘုရား။ ယခုလက်ရှိခန္ဓာမှာ ဥပါဒါန်တရားရှိမနေဘူးလား။ ရှိနေပါတယ်ဘုရား။ ရှေးရှေးဘဝကဖြစ်နေသောကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်ခေါ်တယ်။

ပြီးတော့မှ “သင်္ခါရ”ကုသိုလ်ကံ,အကုသိုလ်ကံတွေဟာ ရှေးဘဝက ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံ,အကုသိုလ်ကံတွေပါ။ ယခုလက်ရှိဘဝမှာ ထင်ရှားရှိမနေဘူးလား။ ရှိနေပါတယ်ဘုရား၊ ဒါကြောင့် သင်္ခါရလည်း ပစ္စုပ္ပန်ယခုဘဝမှာ ဖြစ်မှမဟုတ်ဘူး။ ဟိုရှေးရှေးဘဝကပါလာတဲ့ဟာတွေလည်း ပစ္စုပ္ပန်ဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်း။ ယခုဘဝတိုင်အောင်ရှိနေလို့ သူတို့လည်း ပစ္စုပ္ပန်ထဲမှာပါတယ်။

ဒါဖြင့် သင်္ခါရပြီးတော့ကမ္မဘဝ၊ သင်္ခါရနဲ့ကမ္မဘဝကတော့ အရင်းနဲ့အဖျားဘဲကွာတယ်။ “သင်္ခါရာ ပုရစေတနာ၊ ဘဝေါတုမုဇ္ဈသတ္တမာ”ကုသိုလ်ကံကိုဘဲလုပ်လုပ်၊ အကုသိုလ်ကံကိုဘဲလုပ်လုပ် ရှေးမဆွကလုပ်တာ သင်္ခါရလုပ်တုန်းလုပ်ဆဲမှာ ဘဝ၊ ဒီတော့ သင်္ခါရနဲ့ဘဝဟာ ကာလအားဖြင့်သာကွဲပြားတယ်၊ တရားကိုယ်အားဖြင့်တော့အတူတူဘဲ။ ကံချည်းဘဲ။ စေတနာချည်းဘဲ၊ သင်္ခါရလည်းစေတနာဘဲ။ ကမ္မဘဝလည်းစေတနာဘဲလို့မှတ်။ ကမ္မဘဝနှင့်ဥပပတ္တိဘဝကျတော့ သစ်စေ့မှာမျိုးပါတယ်၊ မျိုးမှာ ပေါက်စရာအပင်ပါတယ်၊ သစ်စေ့ထဲမှာဘာပါတယ်၊ မျိုးပါ,ပါတယ်ဘုရား။ မျိုးမှာ ဘာပါတယ်၊ ပေါက်စရာအပင် ပါ,ပါတယ်ဘုရား။ အေး...အဲဒီမျိုးထဲမှာ ပေါက်စရာအပင်ပါသလို အဲဒီကမ္မဘဝဆိုတာမျိုးဘဲ။ ပေါက်စရာအပင်ဆိုတာ ဥပပတ္တိဘဝဘဲ။

အဲဒီ ကမ္မဘဝဟူသော မျိုးကြောင့် ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး ပေးစရာ ဥပပတ္တိဘဝတည်းဟူသော အပင်၊ အဲဒီကမ္မဘဝမှာထက်ကြပ်ပါနေတယ်တဲ့။ အထမြောက်တဲ့ကံမှာ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးထက်ကြပ်ပါမနေဘူးလား။ ပါနေပါတယ်ဘုရား။ အထမြောက်လိုက်တဲ့ကံမှာ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးထက်ကြပ်ပါနေတယ်နော်။ အဲဒီတော့ အထမြောက်လိုက်တဲ့ကံမှာ ထက်ကြပ်ပါနေတဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးသည်ပင်လျှင် ဥပပတ္တိဘဝ။ ကံနှင့်အတူတကွ တွဲပါနေ

တဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို ဘာခေါ်တယ်၊ ဥပပတ္တိဘဝ ပါဘုရား။ အေး... ဥပပတ္တိဘဝ ခေါ်တယ်။

စာကတော့ဘဝကြီးကိုးပါးလို့ပြောတယ်၊ ကာမဘဝ ရူပဘဝ အရူပဘဝ အဲဒါကသုံးပါး။ သညီဘဝ အသညီဘဝ နေဝသညီနာသညီဘဝ အဲဒါကသုံးပါး။ ဧကဝေါကာရဘဝ စတုဝေါကာရဘဝ ပဉ္စဝေါကာရဘဝ အဲဒါကသုံးပါး။ သုံးပါးသုံးလီ ကိုးပါး။ အဲဒါဘဝကြီးကိုးပါးခေါ်တယ်။ ဥပပတ္တိဘဝဟာ ဘဝကြီးကိုးပါးလို့စာက သာမညဆိုတယ်၊ ဖြစ်ပြီးသောဘဝကြီး ကိုးပါးလား၊ ဖြစ်ဆဲဘဝကြီး ကိုးပါးလား၊ နောင်ဖြစ်ရမဲ့ဘဝကြီး ကိုးပါးလား...လို့ ဒီလို ပိုင်းပိုင်းခြားခြားတော့ မပြဘူး။ ဥပပတ္တိဘဝဟာ အမှန်ကဘဝကြီးကိုးပါးပါဘဲ။ ဒီလိုဖော်မပြတော့ ဘယ်လိုမှတ်ရမယ်၊ နောင်ဖြစ်ဖို့အချိန်ရရင် ဖြစ်ဖို့အခွင့်ရရင် ဖြစ်မဲ့ဘဝကြီးကိုးပါးပါဘဲလို့ ဒီလိုမှတ်ပါ။ အေး...ဖြစ်မဲ့ဘဝကြီးကိုးပါးဟာ အခွင့်မရလို့ သူ့အကြောင်းကံကင်းပြတ်သွားရင်လည်း သူ့ချုပ်ဆုံးရမဲ့ ဘဝကြီးကိုးပါးဘဲ။ သူ့အကြောင်းကံ ကင်းပြတ်သွားရင် ဘာဖြစ်မယ်၊ ချုပ်ဆုံးရပါမယ်ဘုရား။ အကြောင်းကံမကင်းပြတ်ရင် ဘာဖြစ်မယ်၊ ရှေးဘဝဖြစ်ရပါမယ်ဘုရား။ အဲဒါ ဥပပတ္တိဘဝပြောတာ။

ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝ ဥပပတ္တိဘဝ အင်္ဂါဘယ်နှစ်ပါး။ ငါးပါး။ ဒီငါးပါးမှာ ကမ္မဘဝ ဥပပတ္တိဘဝလို့ ဥပပတ္တိဘဝ ပါနေသောကြောင့် အကျိုးနဲ့တကွရှိနေတဲ့ အင်္ဂါငါးပါးတဲ့။ ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဇာတိ ဇရာ၊မရဏဆိုတဲ့ အင်္ဂါခုနစ်ပါးက အကျိုးချည်းသက်သက် ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်။ အင်္ဂါခုနစ်ပါးက ဘာလဲ။ အကျိုးချည်း သက်သက်ပါဘုရား။ ယခုအပရန္တဘဝစက်အကြောင်းငါးပါးက အကျိုးတွဲဖက်ပါနေတယ်...တဲ့။ ကိုင်း...ဆိုစမ်း။

ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ၊ တဏှာပစ္စယာ ဥပါဒါနံ၊ ဥပါဒါနပစ္စယာ ဘဝေါတိ ပစ္စုပ္ပန္နံ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေါ။

ဝေဒနာပစ္စယာ၊ ဝေဒနာဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာ နှင့်တကွ တဏှာသည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ထင်ရှားမကွာဖြစ်ပေါ်လာ၏။

တဏှာပစ္စယာ၊ တဏှာဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ဥပါဒါနံ၊ ဥပါဒါန် သည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ထင်ရှားမကွာဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဥပါဒါနပစ္စယာ၊ ဥပါဒါန်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ဘဝေါ၊ သင်္ခါရ နှင့်တကွ ကမ္မဥပပတ္တိမည်ရှိ အပြားဘဝနှစ်ပါးသည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ထင်ရှားမကွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဣတိ၊ ဤသည်ကား။ ပစ္စုပ္ပန် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေါ၊ ပစ္စုပ္ပန် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတည်း။

ပစ္စုပ္ပန် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားဆိုတာ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်ကခုန်ပါး။ အပ ရန္တဘဝစက်ကငါးပါး၊ အဲဒီ ၁၂-ပါးပါဘဲ။ ပစ္စုပ္ပန် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ၁၂-ပါးဆို တာ ဘာကိုပြောတာလဲ။ ပုဗ္ဗန္တ အပရန္တဘဝစက်နှစ်ပါးကို ပြောတာပါဘုရား။ အေး...လိုရင်းကဘာလဲ။ လိုရင်းက အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝ ဆိုတဲ့ အပရန္တဘဝစက်ပြတ်အောင် လုပ်ကြရမယ်။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝဆိုတဲ့အကြောင်းပြတ်သွားလို့ရှိရင် ဥပပတ္တိဘဝဆိုတဲ့ အကျိုး ကော ချုပ်ငြိမ်းမသွားပေဘူးလား။ ချုပ်ငြိမ်းသွားပါတယ်ဘုရား။ အေး..... ဥပပတ္တိဘဝ ချုပ်ငြိမ်းသွားရမယ်။

ဒီတော့ ဒီလိုခွဲမှတ်ပါ။ အတိတ်ခန္ဓာ ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာ အနာဂတ်ခန္ဓာ ဖြစ်ထိုက်တဲ့ခန္ဓာလို့ ခန္ဓာလေးမျိုးခွဲမှတ်။ ရှေးရှေးဘဝကပြီးခဲ့ပြီးသော ခန္ဓာ တွေက အတိတ်ခန္ဓာ၊ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ဆဲခန္ဓာက ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာ၊ နောင်အနာ ဂတ် ဖြစ်လတ္တံ့ခန္ဓာက အနာဂတ်ခန္ဓာ၊ ယခု ဥပပတ္တိဘဝဆိုတာက ဖြစ်ထိုက် တဲ့ခန္ဓာ၊ အဲဒီ ဥပပတ္တိဘဝက အနာဂတ်ခန္ဓာနဲ့ရောနေတယ်။ ဖြစ်ထိုက်တဲ့

ခန္ဓာက အကြောင်းမကင်းသေးရင် နောင်အနာဂတ်မှာဖြစ်လိမ့်အုံးမယ်။ အကြောင်းကင်းသွားလို့ရှိရင် ယခုပစ္စုပ္ပန်မှာဘဲ ပြတ်သွားရမယ်။ ဥပပတ္တိဘဝကလေး။ မှန်ပါဘုရား။ အဲဒီဖြစ်ထိုက်တဲ့ခန္ဓာကို ဥပပတ္တိဘဝလို့ခေါ်တယ်။ ခန္ဓာလေးမျိုးမှတ်။ ခန္ဓာဘယ်နှစ်မျိုးမှတ်ရမယ်။ လေးမျိုးပါဘုရား၊ ဆိုစမ်း။ “အတိတ်ခန္ဓာ၊ ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာ၊ အနာဂတ်ခန္ဓာ၊ ဖြစ်ထိုက်တဲ့ခန္ဓာ”။

အေး...အဲဒီခန္ဓာလေးမျိုးတို့တွင် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ခန္ဓာဆိုတာက ဥပပတ္တိဘဝတဲ့။ အဲဒီ ဥပပတ္တိဘဝဆိုတာ သစ္စာဖွဲ့ရင် ခန္ဓာချင်းတူသောကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာဘဲတဲ့။ အဲဒီ ဒုက္ခသစ္စာ ဥပပတ္တိဘဝရဲ့အကြောင်းဖြစ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာတဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝတို့ကဘာလဲ။ သမုဒယသစ္စာ။ ဒီတော့ အပရန္တဘဝစက်မှာပင် သမုဒယသစ္စာ၊ ဒုက္ခသစ္စာ နှစ်မျိုးစလုံးတွဲဖက်၍ ရှိနေတယ်။ အပရန္တဘဝစက်မှာ သစ္စာဘယ်နှစ်ပါးရှိတယ်၊ နှစ်ပါးရှိပါတယ်ဘုရား။ နှစ်ပါးက ဘာလဲ။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝက သမုဒယသစ္စာ။ ဥပပတ္တိဘဝက ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား။

အေး...ဒီတော့ အပရန္တဘဝစက်မှာ ဒုက္ခသစ္စာ သမုဒယသစ္စာနှစ်ပါးတွဲပြီး ပါ၊ပါနေတော့က အပရန္တဘဝစက် သမုဒယသစ္စာကင်းပြတ်သွားရင် ဒုက္ခသစ္စာမချုပ်ငြိမ်းပေဘူးလား။ ချုပ်ငြိမ်းပါတယ်ဘုရား။ အေး...သမုဒယသစ္စာကင်းပြတ်သွားရင် ဒုက္ခသစ္စာချုပ်ငြိမ်းရမယ်။

ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝဆိုတဲ့ သမုဒယသစ္စာကင်းပြတ်တဲ့အခါကျတော့ အဝိဇ္ဇာနေရာမှာ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်လာရမယ်။ အဝိဇ္ဇာနေရာမှာ ဘာ၊လာရမလဲ။ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်လာရပါမယ်ဘုရား။ တဏှာ ဥပါဒါန်နေရာမှာ သဒ္ဓါလာရမယ်၊ တဏှာ ဥပါဒါန်နေရာမှာ ဘာ၊လာရမယ်၊ သဒ္ဓါလာရပါမယ်ဘုရား။ တဏှာက ပဿဒသဒ္ဓါ၊ ဥပါဒါန်က အဓိမောက္ခသဒ္ဓါ...တဲ့။ ပြီးတော့ သင်္ခါရနေရာမှာ ဝိပဿနာဉာဏ်လာရမယ်၊ သင်္ခါရနေရာမှာ ဘာလာရမယ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်လာရပါမယ်ဘုရား။ အေး...သင်္ခါရနေရာမှာ ဝိပဿ

နာဉာဏ် လာရမယ်။ ကမ္မဘဝနေရာမှာ မဂ်ဉာဏ်လာရမယ်။ ကမ္မဘဝနေရာ
မှာ ဘာ,လာရမယ်၊ မဂ်ဉာဏ် လာရပါမယ်ဘုရား။

ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝဆိုတဲ့ သမုဒယ
သစ္စာမှာ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ရယ် သဒ္ဓါရယ် ဝိပဿနာဉာဏ်ရယ် မဂ်ဉာဏ်ရယ်လို့
လာလိုက်ကြတဲ့အခါကျတော့ သမုဒယသစ္စာ ကင်းမသွားပေဘူးလား။ ကင်း
သွားပါတယ်ဘုရား။ သမုဒယကင်းသွားလို့ရှိရင် ဒီသမုဒယသစ္စာမှာ တွယ်မို့
နေတဲ့ ဥပပတ္တိဘဝ ချုပ်ငြိမ်းမသွားပေဘူးလား။ ချုပ်ငြိမ်းသွားပါတယ်...
ဘုရား။ အေး...ဥပပတ္တိဘဝ ချုပ်ငြိမ်းသွားရမယ်။

ဒီတော့ ရှိနေတဲ့ဥပပတ္တိဘဝက ဒုက္ခသစ္စာ။
ချုပ်ငြိမ်းသွားရတဲ့ ဥပပတ္တိဘဝက နိရောဓသစ္စာ။

အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝက သမုဒယသစ္စာ။

သူ့နေရာမှာဝင်တဲ့ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ရယ် သဒ္ဓါရယ် ဝိပဿနာဉာဏ်ရယ်
မဂ်ဉာဏ်ရယ်က မဂ္ဂသစ္စာ။

အဲဒီ အပရန္တဘဝစက်မှာဘဲ သစ္စာလေးပါးစုံမနေဘူးလား။ စုံနေပါ
တယ်ဘုရား။ အဲဒီလို အပရန္တဘဝစက်မှာ သစ္စာလေးပါးစုံမှ ရောဟိတနတ်
သားဝတ္ထုမှာ ဒုက္ခလည်း ဤကိုယ်မှာ။ သမုဒယလည်း ဤကိုယ်မှာ။ မဂ္ဂလည်း
ဤကိုယ်မှာ။ နိရောဓလည်း ဤကိုယ်မှာ...လို့ မြတ်စွာဘုရားက မဟောဘူး
လား။ ဟောပါတယ်ဘုရား။

ဒီတော့ အပရန္တဘဝစက်မှာ သစ္စာလေးပါးမတွေ့ဘူးလား။ တွေ့ပါ
တယ်ဘုရား။ ဒီအပရန္တဘဝစက်မှာရှိတဲ့ သစ္စာလေးပါးကိုရည်စူးပြီး ကိုယ်
တော်မြတ်က **ဒုက္ခရော သမုဒယရော နိရောဓရော မဂ္ဂရော သစ္စာလေးပါး**

စလုံး ဒီကိုယ်မှာရှိတယ်။ သစ္စာလေးပါးစလုံး ဘယ်မှာရှိတယ်။ ဒီကိုယ်မှာ ရှိပါတယ်ဘုရား။ တခြားမှာသွားပြီးရှာမနေနဲ့၊ ဒီကိုယ်မှာဘဲရှိတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိုယ်မှာရှိတဲ့ သစ္စာလေးပါးကိုတွေ့ချင်ကြရင် ဒီကိုယ်မှာရှိတဲ့ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက် ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဇာတိ ဇရာ၊မရဏဆိုတဲ့ အကျိုးတရားကို သိအောင်လုပ်။ ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဇာတိ ဇရာ၊မရဏဆိုတဲ့ အကျိုးတရားကို ဘာ၊လုပ်ရမယ်၊ သိအောင် လုပ်ရပါမယ်...ဘုရား။ ဘာနဲ့လုပ်ရမယ်၊ **သတိနဲ့လုပ်ရပါမယ်...ဘုရား။**

အေး...သတိရင့်ကျက်တဲ့အခါ သမာဓိဖြစ်မယ်၊ ၎င်းသတိ၊သမာဓိ ကြောင့် ဉာဏ်ဖြစ်မယ်။ အဲဒီ သတိ၊သမာဓိကြောင့်ဖြစ်တဲ့ဉာဏ်နဲ့ သိမှသာ လျှင် အမှန်ရောက်မယ်...တဲ့။ ပထမ ဉာဏ်မရှိခင် သတိ၊သမာဓိထူထောင်၊ သတိ သမာဓိထူထောင်လို့ သတိဖြစ်လာပြီ၊သမာဓိဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဒီသတိ သမာဓိကြောင့် ဉာဏ်မှန်မဆိုက်ဘူးလား။ ဆိုက်ပါတယ်...ဘုရား။ အဲဒီလို ဉာဏ်မှန်ဆိုက်မှ ဖြစ်ဆဲဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် သဠာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဇာ တိ ဇရာ၊မရဏဆိုတဲ့အကျိုးတရားကို ပရိညာဆိုက်အောင် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား ဝဿဏဏ ဘွားကနဲ့ သိလိမ့်မယ်တဲ့။

လက်ရှိခန္ဓာကိုဘာခေါ်တယ်၊ ဝိပဿနာဘူမိလို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။ လက်ရှိခန္ဓာကို ဝိပဿနာဘူမိခေါ်သောကြောင့် လက်ရှိခန္ဓာကို ဝိပဿနာ ဉာဏ်နဲ့ ပရိညာဆိုက်အောင်လုပ်။ ပရိညာဆိုက်အောင်လုပ်တော့မှ ယခုလက်ရှိ အပရန္တဘဝစက်ခေါ်တဲ့ သမုဒယသစ္စာ ဒုက္ခသစ္စာ အဲဒီသစ္စာနှစ်ပါးနေရာမှာ မဂ္ဂသစ္စာနဲ့နိရောဓသစ္စာဝင်ပြီးတော့ ကင်းပြတ်ချုပ်ငြိမ်းလိမ့်မယ်...တဲ့၊ သ မုဒယသစ္စာဆိုတာ ဘာ၊ကင်းပြတ်တယ်၊ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာဘာလဲ! ချုပ်ငြိမ်း တယ်၊ အေး...**သမုဒယသစ္စာကင်းပြတ်လို့ ဒုက္ခသစ္စာချုပ်ငြိမ်းရမှာ...တဲ့။**

ဒါကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကလာတဲ့ သစ္စာလေးပါးဆိုတာ အဲဒါကို ပြောလိုတာ။ ဘယ်လိုလင်္ကာ စပ်ထားပါလိမ့်။

အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ သင်္ခါရ၊ ဘဝ၊ ဤငါးဝ၊ မှတ်ကြသမုဒယ။

အဲဒါ သမုဒယသစ္စာငါးပါးတဲ့။ ဘဝဆိုတာက ကမ္မဘဝခေါ်တယ်။ “အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ဘဝ၊ ဤငါးဝ၊ မှတ်ကြသမုဒယ” အဲဒီငါး ဦးဟာ အပရန္တဘဝစက်မှာ သမုဒယသစ္စာဘဲတဲ့။ အဲဒီသမုဒယသစ္စာနဲ့တွဲဘက် နေတဲ့ ဥပပတ္တိဘဝအမည်ရတဲ့ ဖြစ်ထိုက်တဲ့ခန္ဓာက ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဒါကြောင့် လင်္ကာကဘာလဲ ဆိုစမ်း။

ဥပပတ္တိဘဝ၊ အမည်ရ၊ မှတ်ကြဒုက္ခသာ။

အဲဒါ ဒုက္ခသစ္စာကိုဆိုလိုတယ်။ ဒီတော့ သမုဒယသစ္စာနဲ့ဒုက္ခသစ္စာ နှစ်ပါးတွဲပြီးတော့ ပေါ်မနေဘူးလား။ ပေါ်နေပါတယ်ဘုရား။ ပြီးတော့မှ မဂ္ဂသစ္စာက...

ဝိဇ္ဇာ သဒ္ဓါ၊ ဝိပဿနာဉာဏ၊ မဂ်ကိုရ၊ မဂ္ဂမည်သညာ။

အဲဒီနေရာမှာ ဝိဇ္ဇာရယ် သဒ္ဓါရယ် ဝိပဿနာရယ် မဂ်ဉာဏ်ရယ် ဝင်လာလိမ့်မယ်။ ဝင်လာတဲ့အခါကျတော့ မဂ္ဂသစ္စာဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမဂ္ဂ သစ္စာဖြစ်တော့မှ ဟိုကသမုဒယသစ္စာငါးပါးကင်းပြတ်ပြီးတော့ သမုဒယသစ္စာ နဲ့တွဲပါလာတဲ့ ဥပပတ္တိဘဝ ချုပ်ငြိမ်းမသွားပေဘူးလား။ ချုပ်ငြိမ်းသွားပါတယ် ဘုရား။ အဲဒီ ဥပပတ္တိဘဝချုပ်ငြိမ်းတာက နိရောဓသစ္စာ။

ဥပပတ္တိဘဝ၊ ချုပ်ငြိမ်းက မှတ်ပါနိရောဓါ။

အဲဒီတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကလာတဲ့ သစ္စာလေးပါးစုံမသွားဘူးလား။ စုံသွားပါတယ်ဘုရား။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကလာတဲ့ သစ္စာလေးပါးနှင့်ဓမ္မစကြာက လာတဲ့ သစ္စာလေးပါးကိုညှိလိုက်တော့ အတူတူဘဲ၊ ဟိုက ဘာကိုဆိုတယ်။

ဥပါဒါန၊ ငါးဝခန္ဓာ၊ ဖြစ်လာသမျှ၊ ဘုံဘဝ၊ ဒုက္ခသစ္စာသိ။

ဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝနဲ့ တွဲလာတဲ့ ဥပပတ္တိဘဝဟာ ဥပါဒါနကွန္ဓာအဖြစ်နဲ့ ဘုံဘဝမှာသူဖြစ်မယ်၊ မဟုတ်လား။ ဖြစ်မှာပါဘုရား။ အေး...ဖြစ်မှာဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကိုဒုက္ခသစ္စာ လို့ဆိုလိုတယ်၊ အမှန်ကဖြစ်မှာဘဲ။ မဖြစ်ဘဲမနေဘူး။ အကြောင်းမပြတ်ရင် ဖြစ်မှာဘဲမဟုတ်လား။ အေး...ဖြစ်မှာဖြစ်သောကြောင့် ဥပပတ္တိဘဝဟာ ဘာ သစ္စာလဲ။ ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား။ ဒါကြောင့် ဓမ္မစကြာကလာတဲ့ “ခန္ဓာငါးဝ၊ ဖြစ်လာသမျှ၊ ဘုံဘဝ၊ ဒုက္ခသစ္စာသိ”ဆိုတာနဲ့ တကိုက်ထဲကျမသွားဘူးလား။ ကျသွားပါတယ်ဘုရား။ အေး...ကျသွားတယ်။

ပြီးတော့မှ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝဆိုတဲ့ သမုဒယသစ္စာငါးပါးထဲမှာ တဏှာမပါဘူးလား။ ပါ၊ပါတယ်ဘုရား၊ အေး...ဟိုဓမ္မ စကြာလေးပါးက “တဏှာသုံးဝရှိလေက၊ သမုဒယမှတ်လေပါ” တဏှာကို သမုဒယပြောမထားဘူးလား။ ဒီမှာလည်း သမုဒယသစ္စာဘဲတဲ့၊ တဏှာကို သမုဒယသစ္စာကောက်လိုက်တော့ သူနဲ့တွဲဘက်ဖြစ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာတို့ တဏှာတို့ ဥပါဒါန်တို့ သင်္ခါရတို့ ကမ္မဘဝတို့ဟာ သမုဒယသစ္စာထဲဝင်သွားရော။ ဟော ဒီလိုညှိလိုက်ရင် မရဘူးလား။ ရပါတယ်ဘုရား။ အေး...ဒုက္ခက ဥပါဒါနကွန္ဓာ အဖြစ်နဲ့ ထိုထိုဘုံဘဝမှာ ဖြစ်ရမှာဖြစ်သောကြောင့် ဥပပတ္တိဘဝသည် ဒုက္ခ၊ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝဆိုတဲ့ သမုဒယသစ္စာမှာ တဏှာ ခေါင်းဆောင်သောကြောင့် သမုဒယကိုဟိုကတော့ တဏှာချည်းသက်သက် ထုတ်ပြတယ်၊ ဒီကတော့ တဏှာနဲ့ယှဉ်ဖော်ယှဉ်ဖက် ဖြစ်ဖော်ဖြစ်ဖက် တ ရားတွေပါ အကုန်ထုတ်ပြတယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆိုတာ ပြောသလိုတင်မယူရဘူး ဖြစ်သင့်သလောက် အကုန်ယူရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလိုမှတ်ကြ။

- (၁) အကြောင်းတစ်ပါးကြောင့် အကျိုးတစ်ပါး ဖြစ်ရိုးမရှိ။
- (၂) အကြောင်းတစ်ပါးကြောင့် အကျိုးအများ ဖြစ်ရိုးမရှိ။
- (၃) အကြောင်းအများကြောင့် အကျိုးတစ်ပါး ဖြစ်ရိုးမရှိ။
- (၄) အကြောင်းအများကြောင့်သာ အကျိုးအများ ဖြစ်ရိုးရှိသည်။

အဲဒါ တထစ်ချမှတ်ထား၊ ဖြစ်လေသမျှ များစွာသောအကြောင်းကြောင့် များစွာသောအကျိုးဖြစ်တယ်တဲ့။ တစ်ပါးသောအကြောင်းကြောင့် တစ်ပါးသောအကျိုး၊ တစ်ပါးသောအကြောင်းကြောင့် များစွာသောအကျိုး၊ များစွာသောအကြောင်းကြောင့် တစ်ပါးသောအကျိုး ဒီလို ဖြစ်ရိုးထုံးစံမရှိဘူးတဲ့။

သို့သော်လည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ အဝိဇ္ဇာကြောင့် သင်္ခါရဖြစ်၊ သင်္ခါရကြောင့် ဝိညာဏ်ဖြစ်၊ ဝိညာဏ်ကြောင့် နာမ်ရုပ်ဖြစ်နဲ့၊ အကြောင်းတစ်ပါး စီဟောသွားတာက ဒေသနာဝိလာသပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ...တဲ့။ ဘုရားကိုယ်တော် မြတ်က ဒေသနာကိုတန်ဆာဆင်လိုသောကြောင့် အကြောင်းတစ်ပါးအကျိုး တစ်ပါးဟောတာတဲ့။ ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယဆိုတာက ပုဂ္ဂိုလ်အလိုလိုက်ပြီးတော့ ဒီသတ္တဝါ ဒီလိုဟောမှ တရားရမယ်လို့ ကိုယ်တော်မြတ် သိတော်မူလို့ အကြောင်းတစ်ပါး အကျိုးတစ်ပါးကို ဖော်ပြတာ။ စင်စစ် အကြောင်းတစ်ပါး အကျိုးတစ်ပါးဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထုံးစံမဟုတ်ဘူးတဲ့။ အကြောင်းတစ်ပါးကြောင့် အကျိုးတစ်ပါးဖြစ်ကောင်းသလား။ မဖြစ်စကောင်းပါဘုရား။ အကြောင်းတစ်ပါးကြောင့် အကျိုးအများဖြစ်စကောင်းလား၊ မဖြစ်စကောင်းပါဘုရား။ အကြောင်းအများကြောင့်သာ အကျိုးအများဖြစ်ရမယ်တဲ့ အဲဒါကိုလည်းသိထား။

ဒါကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟာ ဟောရင်ဟောသလောက်တင် မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ပါသင့်ပါထိုက်တာတွေပါ အကုန်လုံးသိရမယ်လို့ဆိုတယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ဟိုမှာ ဓမ္မစကြာတုန်းက တဏှာကိုဘာခေါ်တယ်၊ သမုဒယသစ္စာခေါ်ပါတယ်ဘုရား။ ဟောဒီကျတော့ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝ

အဲဒီငါးပါးစလုံးကို သမုဒယသစ္စာကောက်ထားတယ်၊ သမုဒယသစ္စာဆိုတာ အမှန်အားဖြင့် အကြောင်းဟူသရွေ့ သမုဒယသစ္စာချည်းပါဘဲ။ ဒီသမုဒယ သစ္စာတွေကိုခွဲလိုက်တော့ ဘာနဲ့ဘာရှိသလဲ။ ကိလေသာနဲ့ကံသာ ရှိပါတယ် ဘုရား။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန်က ကိလေသာ။ သင်္ခါရနဲ့ကမ္မဘဝက ကံ။ အေး.....သမုဒယဆိုတာ ကိလေသာနဲ့ကံဘဲ။ အကြောင်းသမုဒယလို့ဆိုရင် အကျိုးဖြစ်ထိုက်တဲ့ ဥပပတ္တိဘဝဟာ အကျိုးဒုက္ခဖြစ်ရမှာပေါ့။

ဒီတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆက်တယ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပြတ်တယ်ဆိုတာ ဥပ ပတ္တိဘဝကနေယူ။ အကြောင်းမကင်းသေးရင် ဒီဥပပတ္တိဘဝဟာ နောင်သံ သရာမှာ ဘဝကြီးကိုးပါးအနေနဲ့မဖြစ်ပေဘူးလား။ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒီလို ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ဥပပတ္တိဘဝက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆက်မသွားဘူးလား။ ဆက်သွား ပါတယ်ဘုရား။ အကြောင်းကင်းပြတ်သွားရင် ဒီဥပပတ္တိဘဝ မချုပ်ငြိမ်းဘူး လား။ ချုပ်ငြိမ်းပါတယ်ဘုရား။ ဖြစ်နိုင်အုံးမလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။ အေး... ဒါကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပြတ်တယ်ဆိုတာ ဒီဥပပတ္တိဘဝက ပြတ်တာ...တဲ့။ ဆက်တယ်ဆိုတာလည်း ဥပပတ္တိဘဝက ဆက်တယ်၊ ပြတ်တယ်ဆိုတာလည်း ဥပပတ္တိဘဝက ပြတ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဥပပတ္တိဘဝရှိနေခြင်းသည် ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဥပပတ္တိဘဝချုပ် ငြိမ်း၍သွားခြင်းသည် နိရောဓသစ္စာ။ အေး...ဒီဒုက္ခသစ္စာ နိရောဓသစ္စာနှစ် ပါးဘဲ။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝက သမုဒယသစ္စာ။ ဝိဇ္ဇာ ဉာဏ်ရယ် သဒ္ဓါရယ် ဝိပဿနာဉာဏ်ရယ် မဂ်ဉာဏ်ရယ်ဆိုတာက မဂ္ဂသစ္စာ။ အဲဒီ မဂ္ဂသစ္စာမှာလည်း ဝိဇ္ဇာဉာဏ်တို့ သဒ္ဓါတို့ ဝိပဿနာဉာဏ်တို့က မဂ် ဉာဏ်ဖြစ်ဖို့ အထောက်အပံ့တွေတဲ့။ စင်စစ်ကတော့ မဂ်ဉာဏ်ကျမှလိုရင်း။ မဂ်ဉာဏ်ကျတော့ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်၊ ကမ္မဘဝက မဂ်ဉာဏ်ဖြစ်တဲ့အခါကျ တော့ အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဘာဝနာရှစ်ပါးနဲ့အပြည့်အစုံ လောကုတ္တရာမဂ်ဖြစ်ဖို့ ရာ ဒီကဝိဇ္ဇာဉာဏ်တို့ သဒ္ဓါတို့ ဝိပဿနာဉာဏ်တို့က အထောက်အပံ့ ဖြစ် တယ်၊ အထောက်အပံ့ဖြစ်တဲ့တရားတွေကို ဒီနေရာမှာ မဂ္ဂသစ္စာထဲထည့် ပြုပြန်တယ်။ ဘာတုန်း၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်က။

အေး...ဒီတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာလာတဲ့ သမုဒယသစ္စာ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
မှာလာတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာလာတဲ့ မဂ္ဂသစ္စာ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ
လာတဲ့ နိရောဓသစ္စာ၊ ဒီသစ္စာလေးပါးကို သိနိုင်လောက်ပြီမဟုတ်လား။ သိ
နိုင်ပါပြီဘုရား။

ဒီတော့ မှတ်ဖို့ကဘာတုန်း။ ပစ္စုပ္ပန် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ ဝိညာဏ်
နာမ်ရုပ် သဗ္ဗာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဇာတိ ဇရာ၊မရဏ ရှေ့ခုနစ်ပါးဟာ
ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝ ဥပပတ္တိဘဝဟာ
အပရန္တဘဝစက်၊ ပုဗ္ဗန္တဘဝစက်ဆိုတာ ရှေးအတိတ်နဲ့ဆက်လို့။ အပရန္တဘဝ
စက်ဆိုတာ နောင်အနာဂတ်သွားဖို့ရာ ခြေပြင်နေလို့၊ ခြေလှမ်းပြင်နေတဲ့
စက်ကို ပျက်ပစ်လိုက်လို့ရှိရင် နောင်အနာဂတ်သွားနိုင်ပါအုံးမလား။ မသွား
နိုင်တော့ပါဘုရား။

ဒါကြောင့် နောင်အနာဂတ်မသွားနိုင်အောင် ခြေလှမ်းပြင်နေတဲ့
အပရန္တဘဝစက်ကိုဖျက်နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ် နိုင်ကြပါစေကုန်သ
တည်း။

သာဓု-သာဓု-သာဓုပါဘုရား။

ကိုယ်ကယကံ ကိုယ်ထံပြန်
ကိုယ်ဝစီကံ ကိုယ်ထံပြန်
ကိုယ်မနောကံ ကိုယ်ထံပြန်
ပဲတင်သံနှင့်အမှန်မလွဲ တစ်ထပ်ထဲ
ကိုယ်ထံသို့ပြန်သုံးပါးကံ ကိုယ်သာဆင်းရဲခံရမြဲ။

(ဝေဠုဝတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး)

မြောင်းမြမြို့ ဝေဠုဝတီ ကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်
 ကျေးဇူးရှင် ဝေဠုဝတီဆရာတော်ဘုရားအား
 ဗိုလ်မှူးဟောင်း ဦးထွန်းလင်းက တောင်းပန်လျှောက်ထားသဖြင့်
 ၁၃၃၁-ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင်
 တပည့်အပေါင်းတို့အား ဟောကြားဆုံးမတော်မူအပ်သော

ဝိပဿနာ အားထုတ်နည်းတရားတော်

အပြောနဲ့အလုပ်ဟာ သိပ်မလွယ်ဘူးဟေ့။ စပ်မိလို့ပြောရတာ၊ လိုရင်းတရားက နိဗ္ဗာန်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်း လိုရင်းတရားက နိဗ္ဗာန် ဟုတ်လား။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘာ၊သဘောလဲ။

လူတစ်ယောက် မကျန်းမမာ၊အသည်းအသန်ဖြစ်ကရော၊ အင်မတန် အပူပြင်းထန်တဲ့ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း တိုက်ဖို့က် ဆိုပါတော့။ လူးရ လှိမ့်ရလောက်အောင်ငန်းဖမ်းပြီး လူတစ်ယောက် ဒုက္ခဝေဒနာကြီး အပြင်းအထန် တွေ့နေရတယ်ဆိုပါတော့...နော်။ အဲဒီဝေဒနာ ပျောက်ကင်းစေတဲ့ ဆေးကောင်း၊ဝါးကောင်းနဲ့ကုသလို့ အဲဒီဆေးကောင်း၊ဝါးကောင်း မှီဝဲလိုက်တော့ ဒီရောဂါဝေဒနာကြီး ချက်ချင်းပျောက်ငြိမ်းသွားတယ်။ မချီမဆံ့ ခံရတဲ့ရောဂါ ဝေဒနာကလည်း ကိုယ်တွေ့။ ဒီရောဂါကြီး ပျောက်ငြိမ်းသွားတာလည်း ကိုယ်တွေ့။ နှစ်မျိုးစလုံး ကိုယ်တွေ့မဟုတ်လား။

ဘယ်နှယ်လဲ၊ စက်ရှင်မင်းကြီး မဟုတ်လား။ ဟုတ်ပါ့ဘုရား။ ရောဂါဝေဒနာပြင်းထန်တဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာဟာ ဆိုးဝါးတယ်ဆိုတာ သူများမေးဖို့လိုသေးသလား။ မလိုတော့ပါဘုရား။ ကိုယ်တွေ့ဘဲ။ ဒါဖြင့် ဆေးကောင်း၊ဝါးကောင်းနဲ့တွေ့လို့ ဒီရောဂါပျောက်ငြိမ်းသွားတယ်၊ ချမ်းသာသွားတယ် ဟုတ်

လား။ ဒါကော ကိုယ်တွေ့ဘဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မေးနေစရာမလိုဘူး။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ အဲဒီသဘောဘဲ။

ယခုဘုံသုံးပါးမှာ ဖြစ်နေရတဲ့ရုပ်တွေ နာမ်တွေနော်။ နိဗ္ဗာန်ကလွဲ၍ ဘုံသုံးပါးမှာဖြစ်နေကြရတဲ့ ရုပ်တွေနာမ်တွေဟာ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ် ရဲ့ဉာဏ်မှာ အပြင်းအထန်ဖျားပြီး ငန်းဖမ်းနေတဲ့ဒုက္ခလောက် ကြီးကျယ်တယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ဉာဏ်မှာ ဟုတ်လား။ ပုထုဇဉ်ဉာဏ်မှာ မထင်ပေမယ်လို့ ဘုရားရဟန္တာတို့၏ဉာဏ်မှာ အဲဒီရုပ်နာမ် လက်ရှိဖြစ်နေတာကြီးဟာ အပြင်းအထန်ဖြစ်နေတဲ့ဒုက္ခလို့ ကိုယ်တော်မြတ်မှာ သိတယ်ထင်တယ်။ ဒို့ကသာ မသိတာကိုး။ ဘုရားရဟန္တာတို့က မသိနိုင်ဘူးလား။ ရုပ်တွေနာမ်တွေ ဒီလိုဖြစ်နေတာ ပြင်းထန်တယ်။ ဒီလောက်ဆိုးဝါးတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ သိနေမယ်မဟုတ်လား။

သိနေတော့ အဲဒီရုပ်နာမ်ချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်ဆိုလျှင် ရုပ်နာမ်ဒုက္ခဖြစ်နေတာလက်တွေ့၊ ရုပ်နာမ်ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းသွားတာလည်း ကိုယ်တွေ့မဖြစ်ပေဘူးလား၊ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီတော့ တရားအားထုတ်တယ်၊ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ **ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်တို့ ရဟန္တာတို့သိတဲ့ဉာဏ်မှာ ဒီရုပ်နာမ်တွေဟာ တစ်ချက်ကမှ သက်သာခွင့်မရပါကလား။ အဲဒီလိုသိအောင် လုပ်ရတာ။** ဒီလိုဆင်းရဲဒုက္ခကိုသိတော့မှ ဆင်းရဲဒုက္ခပျောက်ငြိမ်းတာ လိုချင်မှာကိုး။ ယခုလက်ရှိ ရုပ်နာမ်ကို ဒုက္ခမရှိဘူးလို့ထင်လျှင် ဆင်းရဲဒုက္ခပျောက်ငြိမ်းတယ်ဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ဘယ်သူမှမလိုချင်ဘူး။ လိုချင်ပါ့မလား။ ဘာလို့မလိုချင်သလဲ။ ဒီက ဆင်းရဲမှန်းမသိလို့ ဟုတ်ဘူးလား။ ဒီတော့ ဆင်းရဲမှန်းသိအောင် လုပ်ရမယ်။ ဆင်းရဲမှန်းသိမှ ဆင်းရဲငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်မှာ။ အဓိပ္ပါယ်ကလေး။ ဆင်းရဲပျောက်ငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ဆင်းရဲမှန်းသိမှ လိုချင်မယ်။ ယခု ဆင်းရဲဒုက္ခလို့သာပြောနေတယ်၊ မသိဘူး။ ကိုယ်ဆင်းရဲတာ စိတ်ဆင်းရဲတာ အရာရာအချိုးမကျတာ ဒါတွေကိုဘဲ ဆင်းရဲမှတ်နေတယ် ဟုတ်လား။

နကုလပိတာဆိုတဲ့ ဥပါသကာကြီးက မြတ်စွာဘုရားသွားလျှောက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား...တဲ့။ တပည့်တော်လည်း အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်နေပါပြီ ဘုရား...တဲ့။ တစ်ခါမှလည်း တပည့်တော်မှာ သက်သာခွင့်မရဘူးတဲ့၊ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်တဲ့အတွက် အမြဲမပြတ်ဒုက္ခခံနေရပါတယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်တို့ လူအိုနဲ့တန်တဲ့တရား အရှင်ဘုရားဟောတော်မူပါလို့ မြတ်စွာဘုရားကို သွားလျှောက်တယ်။ ဘုရားသွားလျှောက်တော့ ဘုရားက ဒကာကြီး...တဲ့။ အိုလို့ဒုက္ခရောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်နာမ်လက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်မှန်လျှင် ဒုက္ခအမြဲ ရှိပါတယ်၊ **တစ်အောင်ကလေးလောက် နေကောင်းတယ်လို့ ဝန်ခံတာဟာ မသိခြင်းမှတစ်ပါး အကြောင်းမရှိပါဘူးတဲ့။** ဟာ...ဒီခဏလေးတော့ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းတာဘဲ အေးချမ်းတာဘဲ၊ ဒီလိုဝန်ခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မသိခြင်းမှတစ်ပါး အကြောင်းမရှိဘူး။ ရုပ်နာမ်လက်ရှိမှန်လျှင် တစ်ချိန်မှမကောင်းရဘူး။ တခဏကလေးမှ မကောင်းရဘူး။

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအလိုက ငါခုတော့ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လို့ ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့ကြုံနေရတယ်၊ ဟို...ငယ်ရွယ်စဉ်အခါတုန်းကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီလိုဝန်ခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မသိခြင်းမှတစ်ပါး အကြောင်းမရှိဘူး။ ဘယ်အခါမှ မကောင်းဘူး။

ကောင်းပါ့မလား။ အေး...ဒီမကောင်းတာကို သိအောင်လုပ်ရမယ်။ အင်း...မသိတာက ဒီလောက်မသိတာ။ ခေါင်းကိုက်တယ် လက်နာတယ် ရင်ပတ်နာတယ် ညောင်းတယ် ကိုက်တယ် မခံသာဘူး၊ ခန္ဓကိုယ်မှာ ဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့သော် အဲဒီလို မထင်ဘူးလား၊ ခေါင်းကိုက်တယ်လို့ ထင်တယ်။ လက်မောင်းနာတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ရင်ပတ်နာတယ်လို့ ထင်တယ်။ မထင်ဘူးလား။ အေး...ထင်တယ်။ အဲဒီလိုထင်တာဟာ မသိတာ။ အေး...ဘာဖြစ်လို့။ ခေါင်းဆိုတာ မရှိဘူး၊ လက်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ရင်ပတ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဒူး ပေါင် ခြေ လက် ဘာမှမရှိဘူး။ ပရမတ္ထနယ်မှာ ရှိသလား။ မရှိဘူး။

ဒီတော့ မရှိတဲ့ခေါင်းက ကိုက်တယ်၊ မရှိတဲ့လက်က နာတယ်၊ မရှိတဲ့ရင်ပတ်က နာတယ်ဆိုတာ မှားသလားမှန်သလား၊ မှားနေတာ။ ခေါင်းကိုက်တယ်ထင်တာ လက်နာတယ်ထင်တာ ရင်ပတ်နာတယ်ထင်တာ အမှားသိတွေ။ အမှန်သိမဟုတ်ဘူး။ အေး...ဒါအမှားသိတွေ။ တစ်သံသရာလုံးက သိခဲ့တာ၊ ဒီဘဝကျမှ သိတာမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ဆိုတာ အကောင်အထည်ကြီးနဲ့ထင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် မှားနေတာနော်။

ဥပမာတစ်ခု...ထန်းလျက်ခဲကို စားတယ်၊ ချိုတဲ့အရသာ မတွေ့ဘူးလား၊ ချိုတဲ့အရသာက ကိုင်လို့ရသလား၊ အေး...ချိုတဲ့အရသာက ရုပ်။ ထန်းလျက်ခဲဟာ ရုပ်မဟုတ်ဘူး။ ငရုပ်သီးစားတယ်၊ စပ်တယ်မဟုတ်လား၊ စပ်တာ ရုပ်၊ ငရုပ်သီး ရုပ်မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား။ ဆားကိုလျက်တယ် ငန်တယ်၊ ငန်တာ ရုပ်၊ ဆား၊ ရုပ်မဟုတ်ဘူး။ ထန်းလျက်ခဲ ချိုတယ်၊ ချိုတဲ့အရသာကို ဆုပ်ကိုင်လို့ရပါ့မလား။ မရဘူး။ ထန်းလျက်ခဲက ဆုပ်ကိုင်လို့ရတယ်၊ ထန်းလျက်ခဲက ရုပ်မဟုတ်ဘူး။ ချိုတာ၊ သာ ရုပ်ဟုတ်တယ်။ ထန်းလျက်ခဲက ပညတ်၊ ချိုတာက ရုပ်။ ဒီလိုမဟုတ်လား။ ငရုပ်သီးစပ်တာက ရုပ်။ ငရုပ်သီးက ရုပ်မဟုတ်ဘူး ပညတ်။ ဆားငန်တာက ရုပ်၊ ဆားက ရုပ်မဟုတ်ဘူး ပညတ်။ ရုပ်ကိုသဘောပေါက်အောင် ပြောနေတာ။

ရုပ်အစစ်အမှန်က အစိုင်အခဲ သဏ္ဍာန် ခြပ်နှင်ကိုင်ပြုလို့ မရဘူး

တဲ့။ ရုပ်စစ် ရုပ်မှန်လေ။ ရပါ့မလား။ မရဘူး။ သို့ပေမယ့် ဒို့လူစုတွေ ထင်နေတာက ထန်းလျက်ခဲကို ရုပ်၊ ငရုပ်သီးကို ရုပ်၊ ဆားကို ရုပ်၊ လက်နဲ့ကိုင်ပြုလို့ရတာကို ရုပ်လို့ထင်မနေဘူးလား၊ အေး...အဲဒီကျအောင် မသိတာ မှားတာမဟုတ်ဘူးလား။ ဒါဖြင့် ရုပ်အစိုင်အခဲမရှိကြောင်း ရိပ်မိပြီမဟုတ်လား။

နာမ်ကတော့ မျက်စိထဲက မြင်မှုပေါ်တယ် အဆင်းနဲ့ဆုံမိတဲ့အခါ၊ နားထဲက ကြားမှုပေါ်တယ် အသံနဲ့ဆုံမိတဲ့အခါ။ နှာခေါင်းထဲက နံမှုပေါ်တယ်

အနံ့နဲ့ဆုံမိတဲ့အခါ ဟုတ်လား။ လျှာပေါ်ကအရသာ ပေါ်တယ် စားစရာအ ဟာရနဲ့ဆုံမိတဲ့အခါ ဟုတ်ဘူးလား။ ခန္ဓာကိုယ်က အထိပေါ်တယ် အတွေ့ ပေါ်တယ် တွေ့စရာသိစရာနဲ့ဆုံမိတဲ့အခါ ဟုတ်လား။ ရင်ထဲကအသိပေါ် တယ် ထိုထိုအာရုံတွေနဲ့ကြုံတဲ့အခါ မပေါ်ဘူးလား။

မျက်စိကပေါ်တဲ့မြင်မှု ဘာနဲ့စပ်မှပေါ်သလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်။ အာ ရုံနဲ့စပ်မှ ပေါ်တယ်၊ အဆင်းအာရုံနဲ့မစပ်လျှင် မြင်မှုပေါ်ပါ့မလား။ အေး အဆင်းအာရုံနဲ့စပ်မှ မြင်မှုပေါ်တယ်၊ အသံအာရုံနဲ့စပ်မှ ကြားမှုပေါ်တယ်။ အနံ့အာရုံနဲ့စပ်မှ နံမှုပေါ်တယ်၊ အရသာအာရုံနဲ့စပ်မှ စားမှုပေါ်တယ်။ တွေ့ စရာထိစရာအာရုံနဲ့စပ်မှ ထိမှုပေါ်တယ်။ သိစရာအာရုံအမျိုးမျိုးနဲ့စပ်မှ သိ မှုပေါ်တယ် ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ လူမှာ မြင်မှုပေါ်တာ၊ ကြားမှုပေါ်တာ၊ နံမှုပေါ်တာ၊ စားမှုပေါ်တာ၊ ထိမှုပေါ်တာ၊ သိမှုပေါ်တာ အဲဒါ နာမ်။

လူတစ်ကိုယ်လုံးတစ်ကောင်လုံးမှာ နာမ်ခြောက်မျိုး ဟုတ်ဘူးလား။ ဒီတော့ နာမ်ဟာဘာနဲ့စပ်သလဲဆိုတော့ အာရုံနဲ့စပ်တယ်ဆိုရမယ်။ **အာရုံ မရှိဘဲနဲ့ နာမ်မပေါ်နိုင်ဘူး။** ပေါ်နိုင်ပါ့မလား။ အာရုံရှိမှ နာမ်ပေါ်တယ်။ ဒီအာရုံကြောင့်ပေါ်တဲ့ သဘာဝဟာ ဘာ၊ခေါ်တယ်၊ နာမ် ဟုတ်ဘူးလား။

ရုပ်ဆိုတာ အာရုံနဲ့မစပ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ့အလွတ်ဖြစ်တယ်၊ ပူတယ်၊ ဘာအာရုံနဲ့မှမစပ်ဘူး။ သူ့ဟာသူပူတယ်၊ အေးတယ်၊ အေးတာ ဘာအာရုံနဲ့ မှ မစပ်ဘူး။ သူ့ဟာသူအေးတယ်၊ ပူတယ် အေးတယ် မာတယ် ပျော့တယ် စိုတယ် ခြောက်တယ် လှုပ်တယ် ငြိမ်တယ် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံတွေ၊ ဘာအာရုံ နဲ့မှမစပ်ဘဲနဲ့ သူ့သဘောအတိုင်း ပေါ်မနေဘူးလား၊ ပေါ်ပါတယ်ဘုရား။

အေး...အဲဒါတွေဟာ ရုပ်။ အာရုံနဲ့မစပ်ဘူး၊ ဒါဖြင့် မြင် ကြား နံ စား ထိ သိဆိုတဲ့နာမ်ခြောက်မျိုးဟာ ဘာကြောင့် နာမ်ခေါ်ပါလိမ့်။ လွယ် လွယ်ပြော၊ ဘာလို့နာမ်ခေါ်သလဲ။ ရုပ်မဟုတ်လို့၊ မှန်ပါ့ဘုရား။

ဒါဖြင့် ပုပ္ဖ အေးမှုအစရှိတဲ့ သဘာဝဓမ္မတွေကို ဘာလို့ရုပ်ခေါ်သလဲ။ နာမ်မဟုတ်လို့။ နာမ်မဟုတ်လျှင် ရုပ်။ ရုပ်မဟုတ်လျှင် နာမ်။ ဒီတော့ နာမ်ဘဲဖြစ်ဖြစ် ရုပ်ဘဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်ကဘာလဲ။ သဘာဝတွေ။ အစိုင်အခဲ အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ဒြပ်ရှာလို့မရဘူး။ ရသလား၊ မရဘူး။ အစိုင်အခဲ သဏ္ဍာန် ဒြပ်ရှာလို့ရလျှင် ဒီလိုကိုင်ပြလို့ဖြစ်လျှင် ဒါပညတ်ဖြစ်သွားရော။ ရုပ်နာမ်ထဲကို သူမပါတော့ဘူး။ ပါ၊ပါအုံးမလား၊ ရုပ်နာမ်ထဲမှာ သူမပါတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ရုပ်ဆိုတဲ့သဘာဝ နာမ်ဆိုတဲ့သဘာဝ သိအောင် လုပ်ရမယ်။ ရုပ်ဆိုတဲ့သဘာဝ နာမ်ဆိုတဲ့သဘာဝကိုသိတော့မှ အော်...ဒီရုပ် ဒီနာမ်ဟာ အစိုင်အခဲ အကောင်သဏ္ဍာန် ဒြပ်လည်းမရှိဘူး၊ မဖြစ်လည်းဘဲ မနေဘူး။ ဖြစ်လာလျှင်လည်း တာရှည်မခံဘူး။ အစိုင်အခဲ အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ဒြပ်လည်းမရှိဘူး။ ရှိသလား။ မရှိပါဘုရား။

ဒါဖြင့် မဖြစ်ဘဲလည်းနေသလား၊ မနေဘူး၊ ဖြစ်လာလျှင်ကော တာရှည်ခံသလား၊ မခံဘူးနော်။ ရုပ်သဘာဝဘဲဖြစ်ဖြစ် နာမ်သဘာဝဘဲဖြစ်ဖြစ် သဘာဝမှန်လျှင်နော်။ သဘာဝနဲ့ပညတ်ကို ကွဲအောင်မှတ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အစိုင်အခဲ သဏ္ဍာန် ဒြပ်နဲ့ ဟောဒါပါလို့ ပြလို့ရလျှင် ပညတ် ဟုတ်လား။ သဘာဝဆိုတာ ဒါလို့ပြလို့မရဘူး။ ပြလို့မရပေမယ်လို့ မရှိဘူးလား။ ရှိတယ်။ ပြလို့လည်း မရဘူး၊ ရှိလည်းရှိတယ် ဟုတ်လား။ အဲဒီ ရှိတယ်ဆိုတာက ဖြစ်ဆဲခဏကလေးမှာ ရှိတယ်။ တာရှည်ခံသလား၊ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတာ နော်။ အေး...တာရှည်လည်းမခံဘူး။

အဲဒီတော့ ဥပမာ...ဘာကိုပြောမလဲဆိုတော့ အကောင်အထည် သဏ္ဍာန် ဒြပ်ပြောလို့မရအောင် ပေါင်ဒါမှုန့်လောက်မှုန့်နေတဲ့ ဖုံမှုန့်ကလေး တွေကို ရေနဲ့လုံးလိုက်တော့ အလုံးဖြစ်လာတယ် ဟုတ်လား။ လုံးရင် အလုံးဖြစ်တယ်၊ ပြားရင် အပြားဖြစ်တယ်။ လက်ထဲမှာ လုပ်သလိုဖြစ်မှာပေါ့၊ အလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အပြားလည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ အရှည်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ လေးထောင့်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဖြစ်နိုင်တော့ အဲဒီပုံစံအမျိုးမျိုးထဲမှာ စိတ်နဲ့စိုက်ကြည့်စမ်း။ အလုံးရှိသလား၊ အပြားရှိသလား၊ အရှည်ရှိသလား၊ လေးထောင်ရှိသလား။ နဂို ရေနဲ့မလုံးခင်က အမှုန့်ဘဲရှိသလား ဟုတ်လား။ ရေနဲ့မလုံးခင်က အမှုန့် မဟုတ်လား။ လုံးလိုက်တော့ အလုံးဖြစ်သွားတဲ့အခါ ဒီအမှုန့်တွေဟာ အလုံးဖြစ်သလား၊ အမှုန့်တွေဟာ အမှုန့်ဘဲရှိမယ်၊ အလုံးထဲမှာ ဉာဏ်စိုက်ကြည့်၊ ဘာတွေရှိမလဲဆိုလျှင် အမှုန့်ဘဲရှိရမယ်။ အမှုန့်တွေက ဘာလို့အလုံးဖြစ်သလဲဆိုတော့ ရေနဲ့ဆွဲစပ်လို့ ဟုတ်လား။

ဒီတော့ ရေနဲ့ဆွဲစပ်လို့လုံးတဲ့အလုံးဟာ တကယ်ရှိသလား၊ အမှုန့် တကယ်ရှိသလား၊ အမှုန့်တကယ်ရှိတယ်။ အေး...ဒီလိုမဟုတ်လား။ ထိုနည်းတူစွာ ခေါင်းရယ် ကိုယ်ရယ် ခြေရယ် လက်ရယ်လို့ခေါ်တဲ့အကောင်ကြီးမှာ အမှုန့်တွေဘဲရှိတယ်နော်။ အမှုန့်တွေဘဲရှိပေမဲ့ ဒီအမှုန့်တစ်ခုဟာ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ။ ပမာဏအားဖြင့် ပြောမဖြစ်ဘူး။

နေရောင်နဲ့တည့်တဲ့အခါမှာ အမှုန့်ကလေးတွေမတွေ့ဘူးလား၊ ဒါ အနုမြူခေါ်တယ်၊ အနုမြူကို ၃၆-စိတ်၊စိတ်လို့ တစ်စိတ်ကို ပရမာအနုမြူခေါ်တယ်၊ အဲဒီ ပရမာအနုမြူလောက်သေးငယ်တဲ့ အမှုန့်ကလေးတွေကို အာပေါဓါတ်နဲ့ဆွဲစပ်လို့ အလုံးဖြစ်လာတော့ ဒါကခေါင်း ဒါကကိုယ် ဒါကခြေ ဒါကလက် ဒီလိုပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်လာတယ် ဟုတ်ဘူးလား။ ဒီတော့ ဒီပုံသဏ္ဍာန်က အဟုတ်လား၊ အမှုန့်ကလေးတွေက အဟုတ်လား။ အေး...အမှုန့်ကလေးတွေက အဟုတ်။ အဲဒီတော့ **ရုပ်ဆိုတဲ့သဘာဝဟာ ဒီလိုအမှုန့်တွေဘဲ ရှိတယ်နော်။**

နာမ်ဆိုတဲ့သဘာဝဟာ ယခုအာရုံနဲ့စပ်လို့ မြင်လိုက်၊ အသံနဲ့စပ်လို့ကြားလိုက်၊ အနံ့နဲ့စပ်လို့ နံလိုက်၊ အမှုန့်တောင်ရှိရဲ့လား။ နာမ်ဆိုတာ သဘာဝသက်သက်ဘဲ။ ပြောဖြစ်အောင်လို့ ရုပ်ကိုအမှုန့်လို့ပြောရတာ။ အမှုန့်လို့ပြောဖြစ်အောင်တောင် မကြီးဘူး။ အင်မတန်သေးငယ်တဲ့ အမှုန့်၊

ခုတင်က ပြောတဲ့အနုမြူကို ၃၆-စိတ်,စိတ်လို့ တစ်စိတ်ခန့်သာရှိတယ်။ ပရမာအနုမြူ ဟုတ်လား။ အဲဒီ အမှုန်ဟာ ရုပ်မှုန်။ နာမ်ဆိုတာက အမှုန် တောင်မရှိဘူး။ ဒီတော့ ရုပ်ရောနာမ်ရော သဘောပေါက်လောက်ပြီ မဟုတ် လား။

ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း စိတ်သုံးမျိုးရှိတယ်။

- (၁) အပြစ်ကင်းတဲ့စိတ်။
- (၂) ငြိမ်သက်တဲ့စိတ်။
- (၃) အမှန်သိတဲ့စိတ်။

အမှန်သိတဲ့စိတ်ဆိုတာ ဒီအမှုန်ကလေးတွေကို သိတာ။ ပြောလို့ သိတဲ့အသိမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဟိုမှာ အာရုံနဲ့သတိ သွားပြီးဆိုက်လိုက်တဲ့အခါ ဖြုန်းကနဲသိတော့ ဟာ...တကယ်ပါကလား။ ဘုရားဟောတာ တကယ်ကို အမှုန်ကလေးသာရှိတာဘဲ။ အကုန်လုံးလျှောက်သိနေရတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုကို ဖြစ်ဆဲခဏတွေ့လိုက်တာ။ အကုန်လုံးဖြန့်ကြဲပြီးသိနေတာ တကယ်သိ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကူးသိ။ တကယ်ကျတော့ ဒီဖြစ်ဆဲခဏကလေးမှာ တစ်ခု ကို ဖြုတ်ကနဲတွေ့တာ။

အော်...မဖြစ်ဘဲလည်းမနေ၊ တာရှည်လည်းမခံ၊ ဒါဘာလဲ။ သဘာဝ။ ရုပ်သဘာဝ နာမ်သဘာဝနော်။ ကိုင်း...ဒါဖြင့် တစ်လောကလုံး ဒီရုပ်သဘာဝ နာမ်သဘာဝကလွဲလျှင် ဘာရှိသေးသလဲ။ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဒီတော့ သဘာဝတစ်ခု၏ တခဏကို အမှန်သိလိုက်လျှင် တစ်လောကလုံး ဒီသဘာဝကလေး တွေချည်းဘဲ။ ဘယ်မှာအဟုတ်ရှိလို့လဲ။ ဘယ်မှာတကယ်ရှိလို့လဲ။ မသိနိုင် ဘူးလား။ သိနိုင်ပါသည်ဘုရား။

အဲဒီလိုသဘောပေါက်လိုက်မှ အဲဒါ အမှန်ကိုသိတဲ့ဉာဏ်။ ဒါအမှန် သိတဲ့စိတ်၊ ခုပြောသလိုသိတဲ့ အသိကိုမဆိုလိုဘူး။ ကိုယ်ဟာကိုယ်လုပ်ကြည့်

လို့ အားထုတ်လို့ သိတဲ့အသိကိုပြောတာ။ ပြောလို့သိတဲ့အသိလည်း ဒီအထဲ မပါဘူး။ စိတ်ကူးလို့သိတဲ့အသိလည်း ဒီအထဲမပါဘူး ဟုတ်လား။

အေး...အဲဒီလိုအသိကိုရောက်မှ ဒီအမှုန်ကလေးတွေဟာ ဘာမှမဟုတ်ကြောင်း။ ဒီအမှုန်ကလေးတွေ မဖြစ်ဘဲနေသလား။ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း တာရှည်ခံသလား။ ဒီတော့ ဖြစ်တဲ့အတိုင်းဟာ တာရှည်မခံဘဲ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ပျက်မသွားဘူးလား။ ဖြစ်တဲ့အတိုင်းတာရှည်မခံလို့ ချက်ချင်းပျက်လျှင် အနိစ္စ ဟုတ်ဘူးလား။ ခုဖြစ်ပြီးခုပျက်ဆိုတာ ချမ်းသာပါအုံးမလား။ ဒါ ဒုက္ခ မဟုတ်ဘူးလား။ မဖြစ်ဘဲလည်းမနေ ဖြစ်ပြန်တော့လည်း တာရှည်မခံ ကိုယ်အလိုအတိုင်းလည်း မဟုတ်။ အေး...ဒါ အနတ္တ။

အဲဒီ အနိစ္စသဘော ဒုက္ခသဘော အနတ္တသဘောတွေဟာ ဒီအမှုန်ထဲမှာ ပါနေပြီ။ အထူးပြောနေဖို့ မလိုဘူး။ ဒီအမှုန်ကို အရင်တွေ့ဖို့လိုတယ်။ တွေ့လျှင် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တက ဒီအထဲမှာ သဘာဝအားဖြင့် ပါပြီးသား။ သဘာဝဖြစ်မှု တွေ့ပြီလေ။ သဘာဝဖြစ်မှုက မဖြစ်ဘဲနေသလား မနေဘူး။ တာရှည်ခံသလား မခံဘူး ဟုတ်လား။ အဲဒီ မဖြစ်ဘဲလည်းမနေ တာရှည်လည်းမခံတာသည်ပင်လျှင် စာက အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တနဲ့ပြောနေတာ။ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တတခြားစီမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုဘဲ အနိစ္စပြောတယ်၊ သူ့ကိုဘဲ ဒုက္ခပြောတယ်၊ သူ့ကိုဘဲ အနတ္တပြောတယ်။ အနိစ္စတခြား ဒုက္ခတခြား အနတ္တတခြား ဟုတ်ကဲ့လား။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီသဘာဝကလေးကို ပြောနေတာ။ ဒီတော့ ဒီသဘာဝကလေးတွေကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ အရေးမကြီးဘူးလား။ ဘယ်လိုရှာရမလဲ။ သူ့ကိုမြင်နိုင်တဲ့ဉာဏ်ကို ရအောင်လုပ်ရမယ်။

- ဉာဏ်ကဘယ်နှစ်မျိုး ရှိသလဲ။
- (၁) မှတ်ဉာဏ်။
- (၂) ထင်ဉာဏ်။
- (၃) မြင်ဉာဏ် ...လို့ သုံးမျိုးရှိတယ်။

(၁) ပထမ ယခုပြောဟောနေတယ်၊ စာကြည့်တယ် မသိဘူးလား။ အဲဒါ **မှတ်ဉာဏ်**။ သိပေမဲ့ စိတ်မှာထင်သလားဆိုတော့ မထင်ဘူး၊ သိတာ သိတာဘဲရှိတယ်။ ဆံပင် မွှေးညှင်း ကေသာ လောမာ နခါ ဒန္တာ တစော စသည်ဖြင့် ၃၂-ကောဠာသအစုအဝေးကြီးကို မသိဘူးလား။ သိတော့သိ တယ်။ ထင်ရဲ့လား မထင်ဘူး။ သိတာ **မှတ်ဉာဏ်**နော်။

(၂) နောက်လေ့ကျင့်ပါများတော့ ထင်လာတယ်၊ ၃၂-ကောဠာသ အစုအဝေးချည်းဘဲ၊ အကောင်အထည်မဟုတ်ဘူး။ ထင်မလာဘူးလား။ အဲ ဒါ **ထင်ဉာဏ်**နော်။

(၃) ပြီးတော့မှ တခါ ဝိပဿနာကျတော့ **မြင်ဉာဏ်**။ ဒီပကတိမျက် စိမြင်တာ ဘယ်လောက်မှအရာမရောက်ဘူး ဟုတ်လား။ ဉာဏ်မြင်မတွေ့ဖူး သေးတဲ့သူက ပကတိမျက်စိနဲ့မြင်တာဘဲ လိုက်ပြီးတော့ စုံစမ်းနေတယ်။ လရောက် ဘယ်ရောက်နဲ့ ဟုတ်လား။ ဉာဏ်မြင်တကယ်တွေ့တဲ့လူက ပက တိမျက်စိမြင်တာကို အရေးမလုပ်ဘူး။ ဘုရားသာသနာက ပကတိမျက်စိမြင် နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ဉာဏ်မြင်နဲ့ဆိုင်တာ။ ဥပမာပြောကြစို့။ ဟိုမှာသစ်ပင် ဟုတ် လား။ ဒီသစ်ပင်မှာ ရုက္ခစိုးနဲ့ဗိမာန်ရှိတယ်၊ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ဗိမာန် ကြီး။ အဲဒီဗိမာန်ထဲမှာ ရုက္ခစိုးရှိတယ်။ ဗိမာန်လည်း မတွေ့ရဘူး၊ ရုက္ခစိုး လည်း မတွေ့ရဘူး၊ သစ်ပင်ဘဲတွေ့ရတယ်၊ ဒီတော့ ဗိမာန်တွေဖို့ ရုက္ခစိုး တွေဖို့က ဉာဏ်မြင် စိတ်မြင်၊ ဒီမျက်စိနဲ့ဘယ်နည်းနဲ့မှ မမြင်စကောင်းဘူး။ ရုက္ခစိုး၏ဗိမာန်နဲ့ ရုက္ခစိုးကို မြင်နိုင်တဲ့ဉာဏ်ကို ဒီဗုဒ္ဓကျအဘိညာဏ် ခေါ် တယ်။ ဒီဉာဏ်မျိုးကိုရမှ သိမယ်။

အာဠဝီပြည်မှာ အာဠာဝကဘီလူးရဲ့ ဗိမာန်၊ အာဠဝီပြည်မှာ ညောင် ပင်ကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီညောင်ပင်ကြီးမှာ အာဠာဝကဘီလူးကြီးရဲ့ဗိမာန် ရှိတယ်။ ပကတိလူတွေက မြင်သလား၊ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကျတော့ အဲဒီအာဠာ ဝကဘီလူးကြီးရဲ့ ဗိမာန်ထဲသွားပြီးတော့ ပလ္လင်ပေါ်တက်ထိုင်တယ်။ အာဠာ

ဝကဘီလူးကြီးရဲ့ နတ်မိဖုရားကြီးတွေကို တရားဟောနေတယ် ဟုတ်လား။ ဒါ၊ပကတိလူတွေ တွေ့ပါ့မလား။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကျတော့ တွေ့တယ်၊ တွေ့ရုံမကဘူး သူ့ဗိမာန်ထဲဝင် သူ့ပလ္လင်ပေါ်တက်ထိုင် သူ့မိဖုရားတွေနဲ့ စကားပြောဟောနေ၊ ဒီတော့ ပကတိမျက်စိမြင်ဟုတ်ပါ့မလား။ မဟုတ်ဘူး။

ဒီတော့ စိတ်နဲ့မြင်တာ ဉာဏ်နဲ့မြင်တာမှ သာသနာ။ ပကတိမျက်စိနဲ့မြင်တာ သာသနာနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ပကတိမျက်စိမြင်ကို သာသနာက အရေးမလုပ်ဘူး။ စိတ်မြင် ဉာဏ်မြင်ကိုအရေးလုပ်တယ်နော်။ တကယ်မြင်နိုင်တဲ့ဉာဏ် ပေါ်လာတဲ့အခါကျတော့ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်စမ်း၊ ဟောဒီသဘာဝတစ်ခုကို ဘွင်းဘွင်းကြီးမြင်ရတယ်။

ဒါကြောင့် “စက္ခု ဥဒပါဒိ”။ စက္ခု၊ မြင်နိုင်တုံဘိ ဉာဏ်မျက်စိသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဓမ္မစကြာမှာလေ။ အေး...ဒီမျက်စိကို စက္ခုခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်စိမြင်သိလို မြင်နိုင်တဲ့ဉာဏ်ကို စက္ခုခေါ်တာ။ စက္ခု ဥဒပါဒိ ဒါ၊သာသနာတရား။ အဲဒီလို သာသနာတရားကို လက်မခံနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ပကတိမျက်စိမြင်ကိုဘဲ အဟုတ်မှတ်နေမှာပေါ့။ သာသနာတရားက အလုပ်လုပ်တဲ့လူကျမှ လက်ခံနိုင်တယ်။ အလုပ်မလုပ်တဲ့လူက လက်မခံနိုင်ဘူးနော်။

ဒါဖြင့် မှတ်ဉာဏ် ထင်ဉာဏ် မြင်ဉာဏ်လို့ ဉာဏ်သုံးမျိုးသိထား။ မှတ်ပြီးတော့သိတယ်၊ သိလာတော့ တဆင့်တက်ပြီး မျက်စိထဲမှာ ဒီအတိုင်း ထင်လာတယ် ဟုတ်လား။ ထင်သာထင်တယ် မြင်သလားဆိုတော့ မမြင်သေးဘူး။ မြင်ဉာဏ်ရောက်တော့မှ မျက်စိမှိတ်ထားပေမဲ့ တွေ့နေတာဘဲ။ ဆံပင်ဖြင့်ဆံပင်၊ မွှေးညှင်းဖြင့်မွှေးညှင်း၊ မျက်စိမှိတ်ထားလည်း တွေ့နေတာဘဲ။ ဒါမြင်ဉာဏ်။ အသိသုံးမျိုးကို သဘောပေါက်အောင်ပြောပါတယ်။

ပထမ မှတ်ဉာဏ်၊ မှတ်ဉာဏ်ကတက်တော့ ထင်ဉာဏ်၊ ထင်ဉာဏ်

ကတက်တော့ မြင်ဉာဏ် ဟုတ်လား။ ဒီမြင်ဉာဏ်မရောက်ဘဲနဲ့ ကိလေသာ မပယ်နိုင်ဘူး။ အမှန်က ထင်ဉာဏ်က ကိလေသာကိုခွာတယ်။ မြင်ဉာဏ်က ကိလေသာကိုပယ်တယ် ဟုတ်လား။ ဒီခွာမှုနှင့်ပယ်မှုဟာ တခြားစီဘဲ။ ကိလေသာခွာတယ်ဆိုတာ ကိလေသာကိုမဖြစ်အောင် ခဏခွာထားတာ။ ဒီအာရုံတစ်ခုကို စူးစူးစိုက်စိုက်အာရုံပြုနေလျှင် အပြင်လောဘ ဒေါသအစရှိသော အပြင်အာရုံနဲ့ပတ်သက်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပါအုံးမလား။ ဒီအာရုံကိုစိုက်နေလျှင် လေ၊ ဒီအာရုံကိုစိုက်နေရတဲ့အတွက် လောဘ ဒေါသဖြစ်ခွင့်မရဘူး။ သည့်ပြင် အာရုံတစ်ခုဖြင့် ကိလေသာကိုခွာတာ မဟုတ်ဘူးလား။

ဒီတော့ စိတ်မှာ ဆံပင်၊မွှေးညှင်းအစရှိသော ၃၂-ကောဠာသအစု အဝေးထင်နေလျှင် ဒီကိုယ်ပေါ်မှာ တပ်နှစ်သက်တဲ့လောဘ၊ မကြိုက်တဲ့ ဒေါသ မလာတော့ဘူး။ ဒါ၊ခွာထားတာ ဟုတ်လား။ အဲဒါထင်ဉာဏ်။ ထင်ဉာဏ်က ကိလေသာကိုခွာတယ်။ မြင်ဉာဏ်ကျမှ ကိလေသာကို ပယ်တယ် ဟုတ်ဘူးလား။ ဒီတော့ မှတ်ဉာဏ်က ကိလေသာကို ခွာလည်းမခွာနိုင်ဘူး၊ ပယ်လည်းမပယ်နိုင်ဘူး။ ထင်ဉာဏ်ကျတော့ ကိလေသာကိုခွာနိုင်တယ်နော်၊ ခွာနိုင်တယ်ဆိုတာ ခဏကွာနေတာ။ အာရုံလည်းပြန်ရောက်ရော ပြန်ပေါင်းတာဘဲ။ မပေါင်းဘူးလား၊ ပေါင်းပါသည်ဘုရား။ အေး...ပြန်ပေါင်းတာဘဲ။ ပြန်ပေါင်းကျမှ ပိုဆိုးတယ်ဆို။ ပြန်ပေါင်းမှပိုဆိုးတယ်။ ဒီခွာတာဟာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်။ မြင်ဉာဏ်ကျတော့ ဉာဏ်အားကောင်းသလောက် ပယ်တယ်။ အကုန်လုံးတော့ မပယ်နိုင်ဘူး။ ဉာဏ်အားကောင်းသလောက် နည်းနည်းပယ်တယ်။

ဥပမာ...ကိလေသာတစ်ကျပ်သားရှိတယ်၊ တစ်ပဲသားဖဲ့ထုတ်လိုက်၊ တစ်မူးသားဖဲ့ထုတ်လိုက်၊ တစ်မတ်သားဖဲ့ထုတ်လိုက်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နည်းမသွားဘူးလား။ ပယ်တယ်ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းကိလေသာ အားသေး၊သေးသွားတာ။ ဖြုန်းကနဲတော့ ပြတ်မသွားသေးဘူး။ ဒါဝိပဿနာဉာဏ်။ ဒါ၊ကိလေသာပယ်တာ။ ခုတင်က ကေသာ လောမအစရှိသော ထင်ဉာဏ်က ခွာ

ထားတယ်၊ မှတ်ဉာဏ်က ခွာလည်းမခွာနိုင်ဘူး၊ ပယ်လည်းမပယ်နိုင်ဘူး။ ဉာဏ်သုံးခု ဟုတ်လား။ မှတ်ဉာဏ်ရှိတယ်၊ ထင်ဉာဏ်ရှိတယ်၊ မြင်ဉာဏ်ရှိတယ်။ အဲဒီဉာဏ်သုံးဆင့်နော်။ **အဲဒီဉာဏ်သုံးဆင့်မှာ ထင်ဉာဏ်တို့ မြင်ဉာဏ်တို့ရောက်အောင်ဟာက အလုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့ မရောက်ဘူး။**

ဘယ်လောက်ကြီးစာတတ်နေနေ၊ ဘယ်လောက်ကြီးဗဟုသုတများနေနေ၊ ထင်ဉာဏ် မြင်ဉာဏ်ကို ရောက်ကိုမရောက်နိုင်ဘူး။ အလုပ်လုပ်တော့ ရုပ်သဘာဝ နာမ်သဘာဝအပြင် ဘာမှမရှိဘူး။ ရုပ်သဘာဝ နာမ်သဘာဝဘဲရှိတယ်။ နိဗ္ဗာန်ပြင်ဘက်မှာလေ။ ဒီရုပ်သဘာဝ နာမ်သဘာဝတွေဟာ ကောင်းသလား၊ တကယ်မြင်လျှင် မကောင်းမှန်းသိလိမ့်မယ်။ ခုဟာက ပါးစပ်ပြော၊ မကောင်းဘူးဆိုတာ ကောင်းနေသေးတယ်၊ မကောင်းဘူးလို့ပြောမှဖြစ်မှာမို့လို့ မကောင်းဘူးလို့ပြောနေတာ။ တကယ်မကောင်းထင်သလားဆိုတော့ မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မြင်မှမြင်ဘဲနဲ့ ဟုတ်လား။ ထင်မှထင်ဘဲနဲ့။ ခုဟာ မှတ်ဉာဏ်နဲ့သိနေတာ၊ မှတ်ဉာဏ်နဲ့သိလို့ မထင်နိုင်သေးဘူး ဟုတ်ဘူးလား။

အေး...တကယ်မကောင်းမှန်းသိအောင် ထင်ဉာဏ်ရောက်အောင် လုပ်ရမယ် ဟုတ်လား။ မြင်ဉာဏ်မရောက်ခင် ထင်ဉာဏ်ရောက်ရမှာပေါ့။ မှတ်ဉာဏ်နဲ့တော့ ကိစ္စမပြီးဘူး။ ပြီးတော့ထင်ဉာဏ်က သမာဓိရှိရတယ် ဟုတ်လား။ မြင်ဉာဏ်က သမာဓိကတဆင့် တက်ရမယ်နော်။ ဒီတော့ ပထမဘာလဲ။ **အပြစ်ကင်းတဲ့စိတ်**၊ ကိုယ်စိတ်ကိုယ်စစ်ကြည့်၊ ငါ့စိတ်မှာ ဘာအပြစ်များရှိနေသလဲလို့၊ ငါမကောင်းသေးဘူး ငါဆိုးတယ်၊ ငါ့မှာအပြစ်ဗလပေ့နဲ့၊ ကာယကံပြစ် ဝစီကံပြစ်တွေ ငါ့မစောင့်ရှောက် မထိန်းသိမ်းဘူး၊ ကာယကံပြစ်တွေ ဝစီကံပြစ်တွေ ငါ့မှာရှိနေတယ်၊ ဒီလိုထင်မနေဘူးလား၊ ဒီတော့ ကိုယ်စိတ်မသန့်ရှင်းတာ ကိုယ်မသိဘူးလား။ မသန့်ရှင်းသေးတဲ့စိတ်ဟာ မဂ္ဂင်သီလ၌ ဘောင်ဝင်ဂွင်ကျ မဟုတ်ဘူး။

ခုငါးပါးစောင့်တယ်၊ ရှစ်ပါးစောင့်တယ်၊ မစောင့်ဘူးလား။ စောင့်ပေမယ်လို့ အဲဒီဥပုသ်စောင့်တဲ့နေ့မှာဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်စစ်ကြည့်စမ်း။ အပြစ်ကင်းပြီလား၊ ကင်းပြီလို့ ဝန်ခံနိုင်ပါ့မလား။ မခံနိုင်သေးလျှင် ဒီသီလဟာ မဂ္ဂင်ထဲမှာ ဘောင်ဝင်ဂွင်ကျမဖြစ်သေးဘူး ဟုတ်လား။ မဂ္ဂင်ထဲမှာ **ဘောင်ဝင်ဂွင်ကျ ဝင်လာတဲ့သီလမှ အပြစ်ကင်းတယ်**၊ ဘယ်မှာအပြစ်ကင်းသလဲ စိတ်မှာ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပြန်စစ်ကြည့်လျှင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အပြစ်ကင်းတာ မသိဘူးလားလို့ သိရမယ်မဟုတ်လား။ အေး...အပြစ်ကင်းတဲ့စိတ်တွေ့တော့မှ ချမ်းသာလိုက်တာ၊ လောကကြီးမှာ ချမ်းသာတွေ့အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ စိတ်အပြစ်ကင်းလို့ချမ်းသာတဲ့ အချမ်းသာမျိုး ဘယ်တော့မှမတွေ့နိုင်ဘူး။ ဒီကျအောင်ကြည့်ရမယ်။

လောကကြီးမှာ ချမ်းသာအမျိုးမျိုးမရှိဘူးလား၊ ရှိပေမဲ့ စိတ်အပြစ်ကင်းလို့ချမ်းသာတဲ့ အချမ်းသာမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး။ လောကချမ်းသာတွေ့ထဲမှာ ဒီအချမ်းသာမျိုးမရှိဘူး။

- သီလံ အဝိပုဋိသာရတ္ထာယ။
- အဝိပုဋိသာရော ပါမောဇ္ဇတ္ထာယ။
- ပါမောဇ္ဇံ ပီတတ္ထာယ။
- ပီတိ ပဿဒ္ဓတ္ထာယ။
- ပဿဒ္ဓိံ သုခတ္ထာယ။
- သုခံ သမာဓတ္ထာယ။

အကြောင်းအကျိုးဆက်ပြီး ခြောက်ချက်တောင်လာတာ၊ ဒီချမ်းသာစိတ် အပြစ်ကင်းတာတွေ့တော့ စိတ်ကြည်လင်လာတယ် ဟုတ်လား။ ကြည်တော့ ပါမောဇ္ဇ၊ စိတ်အပြစ်ကင်းတာအမှီပြုပြီး ဝမ်းမြောက်လာတယ်။ ဝမ်းမြောက်တော့ ပီတိ၊ နှစ်သက်တယ်။ နှစ်သက်တော့မှ ကိုယ်ရောစိတ်ရော ငြိမ်းအေးတယ်၊ ပဿဒ္ဓိံ ဟုတ်လား။ အဲဒီလို ပဿဒ္ဓိံ ငြိမ်းအေးတော့မှ ချမ်းသာတယ်။

အဲဒီချမ်းသာမျိုးဟာ ဘယ်မှာမှရှာလို့မရဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့ရှာရှာ မရဘူး။ **စိတ်အပြစ်ကင်းတဲ့ချမ်းသာမျိုးကို တရားရမှရမယ်။** စိတ်အပြစ်ကင်းတဲ့ချမ်းသာဟာ သီလကြောင့်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီချမ်းသာမျိုးဆိုလျှင် ဒီသီလဟာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးထဲမှာ ဘောင်ဝင်ဂွင်ကျတဲ့ သီလဘဲ။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးထဲ သူပါနေပြီ၊ သီလလေ။ ဒါဖြင့် စိတ်အပြစ်ကင်းတာတွေ့လို့ ချမ်းသာပြီနော်။ အဲဒီလို ချမ်းသာတဲ့အတွက် ဘယ်အာရုံကိုဘဲ အာရုံပြုပြု စိတ်အနှောင့်အယှက်ကင်းပြီး တည်ငြိမ်သွားတယ်။ ချမ်းသာအခြေခံတာကိုး။ စင်စစ် အာရုံကိုအာရုံပြု၍ စိတ်မငြိမ်တာဟာ မချမ်းသာသေးလို့...တဲ့။

ဒါကြောင့် သုခံသမာဓတ္ထာယ ချမ်းသာလျှင် သမာဓိတည်တယ်။ သမာဓိမတည်တာ မချမ်းသာလို့ ဒီလိုမဟုတ်လား။ ဒီတော့ သမာဓိရဲ့အကြောင်းရင်းခံဖြစ်တဲ့ သုခလည်း သီလ,ကလာရမယ်။ အဲဒီသီလကို သမာဓိသံဝတ္တနိက သီလလို့ခေါ်တယ်။ သမာဓိကိုဖြစ်စေနိုင်တဲ့ သီလနော်။ သမာဓိကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ သမာဓိသံဝတ္တနိက သီလဟာ စိတ်ချမ်းသာကိုဖြစ်စေတတ်တဲ့သဘောရှိတယ် ဟုတ်လား။ အဲဒီ သီလကြောင့် ချမ်းသာတဲ့ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်အာရုံကို စူးစိုက်စူးစိုက် မတည်ငြိမ်ဘူးရယ်လို့ ရှိနိုင်ပါအုံးမလား။ မရှိနိုင်တော့ဘူး။

အဲဒါ တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်။ အပြစ်ကင်းတဲ့စိတ်က သီလ၊ တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်က သမာဓိနော်။ အဲဒီတည်ငြိမ်တဲ့စိတ်နဲ့ ခုတင်ကပြောတဲ့ သဘာဝအာရုံကို စူးစိုက်လိုက်နော်။

ဥပမာ...ဝေဒနာဆိုပါတော့။ ဒီမှာ နာနေတယ်၊ ကိုက်နေတယ်၊ အဲဒီဝေဒနာကို စူးစိုက်လိုက်၊ ဝေဒနာနဲ့စိတ်နဲ့သွားပြီးကပ်မိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ လက်မောင်းမဟုတ်တော့ဘူး။ တစ်သက်လုံးက လက်မောင်းလို့ထင်လာတာ လက်မောင်းမဟုတ်တာ သိသွားပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဖြစ်ဆဲဝေဒနာလေးသွားတွေ့လို့။ သဘာဝလေးသွားတွေ့တာကိုး။ ဟာ...ဒီသဘာဝကလေးဟာ အမှန်

ပါလား။ ဒါကြီးဟာ ထင်နေတာမဟုတ်ပါလား။ လက်မောင်းမဟုတ်မှန်းသိလျှင် ခေါင်းမဟုတ်မှန်း ကိုယ်မဟုတ်မှန်း ခြေမဟုတ်မှန်း လက်မဟုတ်မှန်း မသိဘူးလား။ တစ်လောကလုံးမှာ ဘာမှမဟုတ်မှန်း မသိဘူးလား။

ဒါဖြင့် ယခုတွေ့ဆဲသဘာဝကလေးကို အကြောင်းပြု၍ တစ်လောကလုံးမှာ သဘာဝတွေသာရှိတယ်၊ သည့်ပြင် ဘာမှမရှိနိုင်ဘူးလို့ ဒီလိုသိမသွားဘူးလား။ ဒီတော့ တည်ငြိမ်တဲ့သမာဓိစိတ်နဲ့ ဒီသဘာဝတစ်ခုကို စူးစိုက်လို့ စိတ်နဲ့သဘာဝနဲ့သွားကပ်တဲ့အခါမှာ ဒီသဘာဝမှတစ်ပါး ဘာမျှမရှိဘူးဆိုတာ တစ်လောကလုံး သဘောပေါက်သွားမယ်။ မပေါက်နိုင်ဘူးလား။ ဒီတော့ တည်ငြိမ်မှုက သမာဓိစိတ်၊ တစ်လောကလုံးဘာမှမရှိဘူး သဘာဝသာရှိတယ်လို့ အမှန်သိတဲ့စိတ်လို့ စိတ်သုံးမျိုးမဟုတ်လား။ **အပြစ်ကင်းတဲ့ စိတ်က သီလမဂ္ဂင်၊ တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်က သမာဓိမဂ္ဂင်၊ အမှန်သိတဲ့စိတ်က ပညာမဂ္ဂင်၊** မဂ္ဂင်သုံးပါးမဟုတ်လား။ အဲဒီသီလမျိုး၊ အဲဒီသမာဓိမျိုး၊ အဲဒီပညာမျိုးဟာ ဘာတုန်း။ မဂ္ဂင်ထဲကို ဘောင်ဝင်ဂွင်ကျ သီလ သမာဓိ ပညာမျိုး မဟုတ်လား။ အဲဒါ နိဗ္ဗာန်လမ်း မကောက်တော့ဘူး။

ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဟာ ဒုက္ခခပ်သိမ်းငြိမ်းအေးတယ်။ ဒီဘက်ကမြင်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ အမှန်သိတဲ့ဉာဏ်နဲ့ ရုပ်သဘာဝ နာမ်သဘာဝတို့၏ မကောင်းတာကို အစွမ်းကုန်သိတယ်။ ခုမသိတာ မမြင်လို့မသိတာ၊ တကယ်မြင်လာတော့ ရုပ်နာမ်သဘာဝတို့၏ မကောင်းတာကို အစွမ်းကုန်မသိဘူးလား။ သိမယ်။ မြင်ဉာဏ်နဲ့ကျတော့လေ။ ဒါတွေမကောင်းလို့ရှိလျှင် ဘယ်ဟာကောင်းမလဲ။ ဟိုဟာမှကောင်းမယ်လို့ နိဗ္ဗာန်ကိုလှမ်းနိုင်တော့မယ်။

ရုပ်နာမ်သဘာဝမရှိရာ ရုပ်နာမ်ကင်းငြိမ်းရာ ဒီတရားမှကောင်းတော့မယ်ဆိုတော့ ဒီရုပ်ဒီနာမ်သဘာဝတွေဟာ ဒုက္ခတွေမဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်နော်။ ဒါဖြင့် ဘယ်ကလာသလဲ။ အမှန်သိတဲ့ဉာဏ်ကလာတယ်။ အမှန်သိတဲ့ဉာဏ်ကတော့ အဆင့်ဆင့်ရုပ်နာမ်သိ၊ ရုပ်နာမ်သိပြီး

အနိစ္စသိ ဒုက္ခသိ အနတ္တသိ အဆင့်ဆင့်သွားမယ်။ အမှန်သိတဲ့ဉာဏ်က မဂ်ဆိုက်အောင် ဉာဏ်ရင့်ရင့်လိုက်လာမှာကိုး။ ပထမ ဘာကစရမလဲ။ အဲဒီ ရုပ်နာမ်သိမှုကလာရမယ် ဟုတ်ဘူးလား။

ရုပ်နာမ်ဆိုပေမဲ့ နာမ်လို့ ရုပ်လို့သိရမှာမဟုတ်ဘူး။ **ဖြစ်ဆဲကိုသိရ** မယ်နော်။ ဖြစ်ဆဲကိုသိရမယ်ဆိုတော့ အကုန်လုံးလျှောက်ပြီးတော့ ဒီလိုသိ နေရမှာလား မဟုတ်ဘူး။ အာရုံစိုက်မိရာတစ်ခုကို စိုက်ပြီးသိရမယ်။ အာရုံ စိုက်မိရာ တစ်ခုကိုသိရမှာ။ အကုန်လုံးလိုက်သိလို့ မရဘူး။ တရားလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သမာဓိစိတ်နဲ့ အာရုံတစ်ခုခု စိုက်ရမယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီစိုက်တဲ့ အာရုံလေးကို သိရမယ်။ စိုက်တဲ့အာရုံကလေး သိလိုက်တော့ သည့်ပြင်အာ ရုံတွေပါ တခါထဲ သိပြီးသား ကိစ္စပြီးသွားရော။ တစ်ခုချင်းလျှောက်သိနေ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ **တစ်ခုချင်းလျှောက်သိနေလို့တော့ ဘယ်တော့မှလမ်းမဆုံး ဘူး။** တစ်ခုချင်းလျှောက်လုပ်လို့ သိတဲ့အသိကလည်း ကိလေသာမပယ်နိုင် ဘူး။

ကိလေသာကို ပယ်နိုင်တာက အဲဒီစူးစူးစိုက်စိုက်အာရုံပြုလို့ ဖြစ်တဲ့ သဘာဝကလေးတွေမှ ပယ်နိုင်တာ။ ကိုင်း...ဒါဖြင့် သိပြီ၊ **အပြစ်ကင်းတဲ့ စိတ်၊ တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်၊ အမှန်သိတဲ့စိတ်က နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရား။** သဘောပေါက်ပြီလား။ သဘောပေါက်တော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားကို ရဖို့ အပြစ်ကင်းတဲ့စိတ်ရဖို့ တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်ရဖို့ အမှန်သိတဲ့စိတ်ရဖို့ ဘာ လုပ်မလဲ။ “**သတိ**”လုပ် ဟုတ်လား။ ဘာလုပ်မလဲ၊ “**သတိ**” လုပ်နော်။ ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်၊ နှာခေါင်းထဲလေဝင်သွားတာ သတိထား။ ပြန်ထွက်လာတာ သတိထား။ ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်း သတိထားစမ်းပါ။ သတိ ထားလျှင် သိမယ်။ သတိမထားလျှင် မသိဘူးမဟုတ်လား။

ဒီတော့ ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်း ဘာဖြစ်လို့သိသလဲ။ သတိထားလို့ မ ဟုတ်လား။ အဲဒါ သတိထူထောင်တာ။ အလုပ်လုပ်တာ။ ဒီတော့ မှားနေ

ကြတာက တရားရယ်လို့ လုပ်လိုက်လျှင် စိတ်ငြိမ်ချင်တယ်၊ စိတ်ချမ်းသာ ချင်တယ်၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်နေကြတာ။ ဒီလိုမဟုတ်လား။ ငြိမ်လောက် တဲ့ခါတ် ချမ်းသာလောက်တဲ့ခါတ် ကိုယ်ရင်ထဲမှာရှိပြီလား။ ယခုမှစလုပ်တဲ့ သူက ရှိနိုင်ပါ့မလား။ မရှိနိုင်ဘူး။ ငြိမ်တာကိုအလိုမရှိပါနဲ့။ ချမ်းသာတာကို အလိုမရှိပါနဲ့။ **ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်း သိဖို့ကအရေးကြီးပါတယ်။** မငြိမ်ချင်နေ ပါစေ၊ မချမ်းသာလျှင် နေပါစေ၊ ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်း သိ၊သိနေပါ။ ဒီသတိ လိုရင်းဘဲ။ ဒီကလည်း ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်း သိတယ်၊ စိတ်ကလည်း လျှောက် ပြီး သွားချင်တိုင်းသွားနေတယ်။ သွားပါစေ။ စိတ်ပြန်မသိမ်းနဲ့ လွတ်သာ ပေးလိုက်။ ကိုယ်အလုပ်သာကိုယ်မပျက်စေနှင့် ဟုတ်ဘူးလား။ ကျောင်းလာ တဲ့အခါကျတော့ လမ်းမှာဟိုဟာဒီဟာတွေ မတွေ့ဘူးလား၊ ဟိုဟာဒီဟာတွေ ကို ဂရုစိုက်နေသလား၊ ကိုယ်လမ်းကိုယ်မှန်မှန်လျှောက်လာသလား၊ ကိုယ်လမ်း ကိုယ် မှန်မှန်လျှောက်လာတော့ ကျောင်းမရောက်ဘူးလား။ အေး...ထိုနည်း တူဘဲ တရားလုပ်တဲ့ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ဖြစ်ချင်တာဖြစ် ဘာတွေစိတ်ထဲရောက် နေနေ ကိုယ်အလုပ်သာကိုယ်မှန်မှန်လုပ်နော်။ ဒီစိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို အ လိုမရှိနဲ့အုံး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ငြိမ်လောက်တဲ့ခါတ်မရှိသေးဘူး။ ကိုယ်ရင်ထဲ မှာ ရှိပြီလား၊ မရှိဘူး။ မရှိဘဲနဲ့မငြိမ်ချင်နဲ့။ အေး...မငြိမ်ပေမယ်လို့ ဝင်မှန်း ထွက်မှန်းတော့ သိရမယ်။ မသိနိုင်ဘူးလား၊ သိနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဝင်မှန်းထွက်မှန်းတော့ သိနိုင်တယ်၊ သို့ပေမယ့် အင်မတန်ထွက်လွန်း လို့ လုပ်လို့မရနိုင်ပါဘူးဆိုလျှင် ရေတွက်ပြီးလုပ်။ ဝင်သွားတဲ့လေက ပြန် မထွက်ဘူးလား၊ အဲဒါ ၁-လို့မှတ်၊ နောက်တစ်ခါ ၂-၃-၄-၅ အဲဒီငါးခါ လုပ်။ ငါးခါအတောအတွင်းမှာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူမထွက်နိုင်ဘူး။ ထွက် နိုင်ပါ့မလား။ မထွက်နိုင်ဘူး။ ဝင်လေကစပြီး ငါးခါရေတွက်၊ ဒီအတောအ တွင်းမှာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မထွက်နိုင်ဘူး။ ၁-၂-၃-၄-၅ တော်ပြီ။ ၆- ၇-၈ထိ ဆက်မလုပ်နဲ့။ ဒါဘဲလုပ်။

နောက်ပြန်လုပ်ချင်လျှင် ၁-ကဘဲစလုပ်။ မလုပ်ချင်သေးလျှင် အဲဒီ

နားမှာဘဲနား။ အင်း...လုပ်ချင်လျှင် ၁-ကစပြီး ၅-ထိအောင်လုပ်။ ဒီငါးခါ အတောအတွင်းကလေးမှာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘူးလား။ အေး...ထိန်းနိုင်ရမယ်။ နောက်ရေတွက်ရတာ ဒုက္ခများလာတယ်။ ဒီမှာလည်း ဝင်တာထွက်တာမှတ် ရတာ တစ်မျိုး၊ ဒီမှာလည်း လက်ချိုးရတာတစ်မျိုး၊ ရေတွက်ရတာတစ်မျိုး၊ ဒီတော့ နှာသီးဖျားမှာအသိကပ်ပြီး ထွက်လေဝင်လေ သိအောင်လုပ်။

အေး...ထိုင်လျှက်ကလုပ်နိုင်သလောက်လုပ်၊ မထိုင်နိုင်တော့ဘူး၊ မ ထိုင်နိုင်လျှင် အိပ်လျက်လုပ်၊ အိပ်ပျော်သွားပျော်ပေစေ၊ အိပ်ပျော်တာအပြစ် မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်မပျော်ဘဲလျှောက်ပြီးဆော့နေတာ အပြစ်၊ လုပ်နေရင်းအိပ် ပျော်တာ ဘာအပြစ်ရှိသလဲ ဟုတ်လား။ ပျော်ချင်ပျော်ပေစေ၊ ထိုင်နိုင်သ လောက်ထိုင်လုပ်၊ မထိုင်နိုင်အိပ်လုပ်၊ လိုရင်းက ဒီအလုပ်ဘဲလိုရင်း မဟုတ် လား။ အဲဒီလိုလုပ်လာတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကိုယ်စိတ်ကိုယ်စစ်ကြည့်၊ ငါ့ စိတ်ဟာ အပြစ်ကင်းကင်း လိုက်လာသလား။ ငါ့စိတ်မှာ ဘာအပြစ်တွေ ရှိ နေသေးသလဲ။ **စစဦး စိတ်စင်ကြယ်မှု စိတ်အပြစ်ကင်းမှုက စရမှာကိုး။**

အဲဒီလိုစစ်ပြီးတော့ ဒီလိုလည်းရှိသေးတယ်၊ တရားမလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မှာ လောဘဖြစ်လာလျှင် ဒီလောဘဒုက္ခပေးတယ်၊ ဒေါသဖြစ်လာလျှင် ဒီ ဒေါသဒုက္ခပေးတယ်၊ တရားမလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဟုတ်လား၊ တရားလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မှာ လောဘဖြစ်လာလျှင် အဲဒီလောဘကို သိ။ ဒီမှာခဏရပ်ထားပြီးတော့ အဲဒီလောဘကို သိ။ ဘယ်ကဖြစ်မလဲ၊ လောဘ ရင်ထဲကဖြစ်တာ။ ဒေါသ ဘယ်ကဖြစ်သလဲ၊ ရင်ထဲကဖြစ်တာ။ **စိတ်ဖောက်ပြန်သရွေ့ ရင်ထဲကချည်း လာရမယ် ဟုတ်ဘူးလား။** အေး...ဒီတော့ ဖြစ်လာတဲ့လောဘ၊ ဖြစ်လာတဲ့ ဒေါသ၊ မပျောက်စေနဲ့။ သူ့ကိုဘဲသိနေ၊ ပျောက်မသွားစေနဲ့နော်။ ကြာကြာ သိရလေ အကျိုးများလေနော်။

ကြာကြာဖြစ်လို့ ကြာကြာသိရတယ်၊ လောဘ ဒေါသဟာ ကြာကြာ ဖြစ်လို့ ကြာကြာသိရတယ်ဆိုလျှင် ဒီလောဘဖြစ်တာ ဒီဒေါသဖြစ်တာ မကြာ

ခင် ကင်းသွားလိမ့်မယ်၊ စိတ်သန့်ရှင်းလာလိမ့်မယ်။ အပြစ်ကင်းလာလိမ့်မယ်။ **တရားလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် လောဘ ဒေါသဖြစ်လျှင် မလွတ်စေနှင့်။ သူ့ကို** ဘဲ သိနေ။ ဒါ၊ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ခေါ်တယ်။ လောဘဖြစ်တာကိုဘဲ သိ၊ သို့ပေမယ်လို့ လောဘ ဒေါသဖြစ်တာ မကောင်းဘူးဆိုပြီး ဖျောက်ပစ် ချင်တယ်။ အဲဒါ ဖျောက်မပစ်နဲ့။ ကြာကြာသိရလေကောင်းလေဘဲ ဟုတ် လား။ ဘယ်လိုကောင်းတာလဲ။ အဲဒီအပြစ် ကင်းသွားလိမ့်မယ်၊ စင်၊စင်သွား လိမ့်မယ်၊ ပိုသိလာတယ်။ ဟာ...ငါ့မှာ လောဘမီးလိုက်လာတာ၊ ဒေါသမီး လိုက်လာတာ၊ လောဘနည်းတာ၊ ဒေါသနည်းတာ၊ အပြစ်ကင်းစင်တာ ကိုယ် ဟာကို သိလာမယ်။ အဲဒီလိုအကျိုးများတယ်။ လောဘဖြစ်မှာမကြောက်ရ ဘူး။ ဒေါသဖြစ်မှာမကြောက်ရဘူး။ မလုပ်မလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ လောဘ ဒေါ သဖြစ်မှာ ကြောက်ရတယ်။ လောဘဒေါသဖြစ်လျှင် ကိုယ့်ဒုက္ခပေးမှာကိုး။ ခုတော့ လောဘ၊ဒေါသငြိမ်းတဲ့နည်းက ရှိထားတော့ ကိုယ့်ဒုက္ခမပေးနိုင် တော့ဘူး၊ ဖြစ်ပေစေ ဟုတ်လား။

အဲဒီက သတိကလေ့ကျင့်မှု အာနာပါနလေ့ကျင့်မှုလုပ်ထားတာက အဲဒီမှာဖြစ်လာတာကို ဖမ်းဖို့အလုပ်ခိုင်းတာ ဟုတ်လား။ ခန္ဓာကိုယ်မှာဖြစ် လာတာကိုဖမ်းဖို့ အလုပ်ခိုင်းတာ၊ ပကတိစိတ်က အင်မတန်ရိုင်းတယ်။ ဖမ်း ပါဆိုပေမယ်လို့ ဖမ်းလို့မရဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်ကိုရင့်ကျက်အောင်လုပ်တာ နော်။ ဒီလိုခဏလေးထိုင်ပြီးရှုလိုက်တော့ ငြိမ်သက်မသွားဘူးလား၊ အေး... ငြိမ်သက်သွားတယ်၊ ငြိမ်သက်သွားတဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက နာလျှင်လည်း နာတာကိုစိုက်ပြီး သတိထားကြည့်။ ငါ့စိတ်ဟာ ဘယ်နှယ်နေသလဲ ဟုတ် လား။ လောဘနှင့်ဒေါသနှင့် နေသလား၊ ရင်ထဲက ပူဆာဆာနေသလား၊ တစ်ဆို့ဆို့နေသလား၊ အဲဒီဘာဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်တာတစ်ခုကို သတိထားကြည့်၊ စိတ်ငြိမ်မသွားဘူးလား၊ ဘယ်လိုသိလာသလဲ။ ရင်ထဲကဝေဒနာ ပေါ်လာ လျှင်လည်း ရင်နဲ့ဝေဒနာနဲ့တခြားစီ၊ ဒူးကဝေဒနာပေါ်လာလျှင်လည်း ဒူးနဲ့ ဝေဒနာနဲ့ တခြားစီ၊ ဝေဒနာထဲမှာ ဒူးတို့ရင်တို့ မပါဘူး။ ဒူးနာတယ် ရင်

ပတ်နာတယ်ဆိုတဲ့အသိမဟုတ်ဘူး၊ နာတာဝေဒနာ၊ ဒူးကနာတတ်တဲ့သဘော မရှိဘူး။ ရှိပါ့မလား၊ မရှိဘူး။

အဲဒီတော့ အာနာပါနလုပ်လိုက်၊ ဝေဒနာထိုင်ကြည့်လိုက်၊ အာနာ ပါနလုပ်လိုက်၊ ဝေဒနာအာရုံပြုလိုက်၊ လုပ်ပါများတော့ ဘာ၊စဖြစ်သလဲဆို တော့ အဲဒီအပြစ်ကင်းတဲ့စိတ်က စဖြစ်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းစိတ်ဟာ အပြစ်ကင်းလိုက်လာတယ်၊ အေး...အပြစ်ကင်းတဲ့စိတ်က စဖြစ်လျှင် ဘာဖြစ် မလဲ။ သီလစင်ကြယ်တာပေါ့။ တရားလုပ်တယ်ဆိုတာ သမထ၊ဝိပဿနာ လုပ်တယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ မဟုတ်ဘူး၊ တရားစလုပ်တာဟာ သီလသုတ် သင်တာ ဟုတ်ဘူးလား။ ဒီအာနာပါနသတိ၊ ဝေဒနာသတိအထိ အမျိုးမျိုး တွေလုပ်လို့ သတိရင့်ကျက်လာပြီဆိုတော့ စိတ်ဟာအပြစ်ကင်းလိုက်မလာ ဘူးလား။ ဒီက သီလဝိသုဒ္ဓိ အပြစ်ကင်းတဲ့စိတ်မရဘဲနဲ့ စိတ်ငြိမ်တာ သမာဓိ မမှန်ဘူး။ ဒီသမာဓိဟာ လမ်းချော်တယ်၊ သမာဓိဟာ အကုသိုလ်လည်းရှိ တယ်၊ ကုသိုလ်လည်းရှိတယ် ဟုတ်လား။ သီလတို့ သတိတို့က အကုသိုလ် မရှိဘူး။ ကုသိုလ်သာရှိတာ၊ မှန်ပါ့ဘုရား။

ဗိုလ်မှူး အဂ္ဂိယတ်ထိုးဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်စိတ်ငြိမ် သလဲ။ မိစ္ဆာသမာဓိ မဟုတ်လား၊ မကောင်းတဲ့အာရုံကို စူးစိုက်လို့ရတယ်၊ အဲဒီ သမာဓိဟာ အားမကိုးလောက်ပါဘူး၊ ဒီက အပြစ်ကင်းတဲ့စိတ်ရပြီးမှ တက်တဲ့သမာဓိရမှ အားကိုးလောက်တယ်၊ အပြစ်ကင်းတဲ့စိတ်မရခင် တစ် ခုခုကို အာရုံစိုက်လို့ စိတ်ငြိမ်လျှင် အဲဒီသမာဓိ လမ်းချော်တယ်မဟုတ်ဘူး လား။ ဒါကြောင့် သမာဓိအားမကိုးလောက်ဘူး၊ သမာဓိ စ၊မလုပ်နဲ့။ သတိ နဲ့သီလစင်ကြယ်မှုက စလုပ်ပါလို့ပြောတာ၊ သတိနဲ့သီလစင်ကြယ်မှုက စ လုပ်လျှင် အပြစ်ရှိအုံးမလား။ မရှိနိုင်တော့ဘူး။ စိတ်ချလက်ချသာလုပ်၊ ဘာ မှမဖြစ်ဘူး။

အေး...အပြစ်ကင်းတဲ့စိတ်ရလျှင် အာရုံမှာထားလို့ မရဘူးလား၊ ဒီ

သမာဓိကျမှ အဖိုးတန်တယ်၊ ကိုယ်အလိုရှိတဲ့အာရုံပေါ်မှာ စိတ်ချထားလို့ရလျှင် အသိနှင့်သဘာဝကို မသိနိုင်ဘူးလား၊ အဲဒီဉာဏ်မှ အဖိုးတန်တယ်။ အေး...ဘာကိုမှလည်းမလုပ်ချင်နဲ့၊ ဘာကိုမှလည်းမပြောချင်နဲ့၊ ဘာကိုမှလည်းမကြံစည် စိတ်မကူးချင်နဲ့၊ လုပ်တာလည်းအပိုဘဲ၊ ပြောတာလည်းအပိုဘဲ။ ကြံစည်စိတ်ကူးတာလည်း အပိုဘဲ။ ဟောဒီဖြစ်ဆဲအာရုံကို စူးစိုက်နေရလျှင် ကြံစည် အားပါအုံးမလား။ ပြောကော ပြောအားပါအုံးမလား။ ဟိုဟာဒီဟာကော လုပ်အားပါအုံးမလား။ အေး...အဲဒါတရားလုပ်နည်းပေါ့။ ဟိုဟာဒီဟာလုပ်တာ ပါးစပ်ကပြောတာ စိတ်ကူးကြံစည်တာ အဲဒါတွေတရားမဟုတ်ဘူး။

တရားဆိုတာ အာရုံတစ်ခုစိုက်နေရမယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်အာရုံမှ စိုက်လို့မရဘူးဆိုလျှင် ထွက်လေဝင်လေက ရှိရမယ်မဟုတ်လား။ အေး... အဲဒါဘဲစိုက်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။ အေး...ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဣရိယာပုတ်လေးပါးလုံး ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ရတယ်။

သို့သော် ထိုင်လျှက်လုပ်တာ သင့်တော်လို့သာပြောတာနော်။ အိပ်လျှက်လည်းလုပ်နိုင်တာဘဲ ဟုတ်လား။ သို့ပေမယ့် ထိုင်းမှိုင်းလေးလံတတ်တယ်။ အာနာပါနများများလုပ်လျှင် လုပ်တုန်းကတော့အကောင်းသား၊ နောက်တော့ စိတ်ထိုင်းကိုယ်ထိုင်း ဖြစ်လာတတ်တယ်။ အာနာပါနကလည်း အဲဒီအပြစ်ရှိပြန်တယ်။ ဒီတော့ စကြံလျှောက်ပေး၊ ထိ၊ ထိ၊ ထိ ကြမ်းနဲ့ခြေထောက်နဲ့ချတိုင်း မထိဘူးလား။

အဲဒီထိမှုကို သတိထားပြီးတော့ **သိ သိ သိ**ဆိုတာ သတိထားခိုင်းတာ၊ ခြေထောက်နဲ့ကြမ်းနဲ့ချတိုင်း ထိမှုမဖြစ်ဘူးလား။ အဲဒီထိမှုကို သတိထားပြီးတော့ များများလျှောက်ပေး၊ အာနာပါနကြောင့် ထိုင်းမှိုင်းလေးလံမှု ပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ အေး...ဒီအလုပ်ကတော့ဒါဘဲရှိတယ်၊ **စကြံလျှောက်၊ အာနာပါနရှု၊ ခန္ဓာကိုယ်အာရုံစိုက်** ဒီသုံးမျိုးထဲဟုတ်လား။ ဒီတော့ စကြံလျှောက်တာ၊ အာနာပါနရှုတာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲအာရုံစိုက်တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။

စိတ်အပြစ်ကင်းဖို့၊ သတိခိုင်မြဲဖို့၊ သတိခိုင်မြဲလျှင် အပြစ်ကင်းမယ် မဟုတ်
လား။

**အဲဒီ အပြစ်ကင်းတာလိုချင်လို့ သတိခိုင်မြဲဖို့က ပထမအကျိုး။
အပြစ်ကင်းလျှင် စိတ်ငြိမ်သက်ဖို့က ဒုတိယအကျိုး။
စိတ်ငြိမ်သက်လျှင် မှန်တာသိဖို့က တတိယအကျိုး။**

အဲဒီတတိယအကျိုးကိုတော့ လူကမလုပ်ရတော့ဘူး။ အလုပ်လည်း
မပြောင်းရတော့ဘူး။ ဒီအလုပ်လုပ်ရင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ပြောင်းလုပ်စ
ရာလည်း မလိုပါဘူး။ ဒါဘဲလုပ်။ ဒီထက်ကောပိုလုပ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒါတောင်
မနည်းလုပ်ရမှာ။ ကိုင်း...မောသွားပြီ။

ဒီလိုဆို လုပ်ထုံးလည်းသိပြီ ဟုတ်လား။ ဘာလိုသလဲ၊ လုပ်ဖို့ဘဲ
လိုပါတယ်ဘုရား။ ဒီတော့ မှတ်ဉာဏ်၊ ထင်ဉာဏ်မှ မြင်ဉာဏ်သို့ပေါက်အောင်
ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

သာဓု-သာဓု-သာဓုပါဘုရား။

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

“သတိပေး”

**လမ်းပြောင့်တရား တွေ့ပါသားနှင့်
အများမှူးတိုင်း နှင်မရှူးနှင့်
ထူးသိအခါ ဝိပဿနာကို
အခါခါပွားမှ သွားရမည့်သံသရာ အစဉ်ပါ။**

(ဝေဠုဝတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး)

မြောင်းမြမြို့ ဝေဠုဝတီကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတိုက်
ကျေးဇူးတော်ရှင် ဝေဠုဝတီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
မေတ္တာပို့ဘာဝနာ

မေတ္တာ ၄ ပါး။

သဗ္ဗေသတ္တာ၊ သတ္တဝါအားလုံး.....

- ၁။ အဝေရာဟောန္တု၊ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ။
- ၂။ အဗျာပဇ္ဇာဟောန္တု၊ စိုးရိမ်ကြောင်ကြ ကင်းကြပါစေ။
- ၃။ အနိဿာဟောန္တု၊ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ။
- ၄။ သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာခြင်းရှိ၍
မိမိကိုယ်ကို ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

ကရုဏာ။

- ၁။ ဒုက္ခာမုစ္ဆန္တု၊ ဆင်းရဲဒုက္ခမှလွတ်မြောက်ကြပါစေ။

မုဒိတာ။

- ၁။ ယထာလဒ္ဓသမ္ပတ္တိတော မာဝိဂစ္ဆန္တု၊ ရမြဲတိုင်းသောစည်းစိမ်
ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးခြင်းကင်းကြပါစေ။

ဥပေက္ခာ။

- ၁။ ကမ္မသကာ၊ ကံသာလျှင် မိမိဥစ္စာရှိကြပေကုန်လိမ့်မည်။